

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

1886

ΕΤΟΣ Α'

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ «ΑΝΔΡΕΟΥ ΚΟΡΟΜΗΛΑ» ΚΑΙ «ΚΟΡΑΗ»

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

1885

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

Ἐχων ἡμέρας 31. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 10 καὶ ἡ νύξ ὥρας 14.

Ὁ ἥλιος εἰς τὸν Ὑδροχόον.

	Ν.	Π.	
†	13	1	Τε. Ἡ κατὰ σάρκα περιτομὴ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ μνήμη Βασιλείου τοῦ μεγ. Ἀργία.
	14	2	Πέ. Προεόρτια τῶν Θεφαν. καὶ Σιλβέστρου Π. Ῥώμης.
	15	3	Πα. Μαλαχίου τοῦ προφήτου καὶ Γορδίου μάρτυρος.
	16	4	Σά. Ἡ Συναξίς τῶν 70 Ἀποστ. καὶ Θεοκτιστοῦ τ. ὄσ.
†	17	5	Κυ. Θεοπέμ. καὶ Θεωνᾶ μ. Παραμ. τ. Θεοφαν. Νηστ.
†	18	6	Δε. Τὰ Θεοφάν. τοῦ Κυρ. ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀργ.
†	19	7	Τρ. Ἡ Σύν. τοῦ Προδρ. καὶ Βαπτ. Ἰωάννου. Ἀργία.
	20	8	Τε. Δομνίκης τῆς ὁσίας, καὶ Γεωργίου τοῦ Χοζεβίτου.
	21	9	Πέ. Πολυεύκτου μάρτυρος.
	22	10	Πα. Γρηγορίου ἐπ. Νύσσης καὶ Δομιτιανοῦ Μελιτηνῆς.
	23	11	Σά. Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου.
†	24	12	Κυ. Τατιανῆς μάρτυρος.
	25	13	Δε. Τοῦ Τελώνου καὶ Χαρισ. Ἐρμούλου καὶ Στρατον. μ.
	26	14	Τρ. Τῶν ἐν Ῥαϊθᾶ καὶ Σινᾶ πατ. ἀπόδ. ἑορτ. Θεοφαν.
	27	15	Τε. Παύλου τοῦ Ἐθιβίου καὶ Ἰωάννου τοῦ Καλυβίτου.
	28	16	Πέ. Ἡ προσκύνησις τῆς τιμίας ἀλύσειως τ. Ἀπ. Πέτρου.
†	29	17	Πα. Ἀντωνίου τοῦ Μεγάλου. Ἀργία.
†	30	18	Σα. Ἄθαν. καὶ Κυρίλ. Ἀρχιεπ. Ἀλεξανδρείας. Ἀργία.
†	31	19	Κυ. Μακαρίου τοῦ Αἰγυπτίου καὶ Ἀρσενίου Κερκύρας.
			Φεβρουάριος.
	1	20	Δε. Εὐθυμίου τοῦ Μεγάλου.
	2	21	Τρ. Μαξίμου τοῦ ὁμολογητοῦ καὶ Νεοφύτου μάρτυρος.
	3	22	Τε. Τιμθέου τοῦ Ἀποστ. καὶ Ἀναστασίου τοῦ Πέρσου.
	4	23	Πέ. Κλήμεντος Ἀγκύρας καὶ Ἀγαθαγγέλου μάρτυρος.
	5	24	Πα. Ξένης τῆς ὁσίας.
†	6	25	Σά. Γρηγορ. τοῦ Θεολόγ. ἐπισκόπ. Κ/πόλεως. Ἀργία.
†	7	26	Κυ. Ξενοφάντος τοῦ ὁσίου καὶ τῆς συνόδου αὐτοῦ.
†	8	27	Δε. Ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ λειψ. Ἰωάν. τοῦ Χρυσοστ. Ἀργία.
	9	28	Τρ. Ἐφραίμ τοῦ Σύρου τοῦ ὁσίου.
	10	29	Τε. Ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ λειψάνου Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου.
†	11	30	Πέ. Τῶν τριῶν Ἱεραρχ. Βασιλ. τοῦ Μεγάλου, Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου καὶ Ἰωάν. τοῦ Χρυσοστόμ. Ἀργία.
	12	31	Πα. Κύρου καὶ Ἰωάννου τῶν θαυμ. Ἀνιργύρων.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

*Έχων ημέρας 28. *Η ημέρα έχει ώρας 11 και ἡ νύξ ὥρας 13.

*Ο ἥλιος εἰς τοὺς ἰχθῦς.

Ν.	Π.	
13	1	Σά. Προεόρτια τῆς Ὑπαπαντῆς καὶ Τρύφωνος μάρτυρ. *Ἀρχεται τὸ τριψίδιον.
† 14	2	Κυ. Τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου. *Η Ὑπαπαντῆ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.
15	3	Δε. Συμεὼν τοῦ Θεοδόχου καὶ τῆς προφήτιδος *Ἄννης
16	4	Τρ. Ἰσιδώρου τοῦ Πηλουσιώτου.
17	5	Τε. *Ἀγάθης μάρτυρος.
18	6	Πέ. Βουκόλου τοῦ ὁσίου ἐπισκόπου Σμύρνης.
19	7	Πα. Παρθενίου ἐπισκόπου Λαμφάκου καὶ Λουκᾶ τοῦ ὁσίου.
20	8	Σά. Θεοδώρου τοῦ Στρατηλάτου καὶ Ζαχαρίου τοῦ προφ.
† 21	9	Κυ. Τοῦ Ἄσώτου. Νικηφόρου μάρτυρος.
22	10	Δε. Χαραλάμπους ἱερομάρτυρος.
23	11	Τρ. Βλασίου ἱερομάρτ. καὶ Θεοδώρας τῆς Αὐγούστης.
24	12	Τε. Μελετίου ἀρχιεπισκόπου Ἀντιοχείας.
25	13	Πέ. Μαρτιανοῦ τοῦ ὁσίου.
26	14	Πα. Αὐξεντίου τοῦ ὁσίου.
27	15	Σά. Ψυχασάβατον. *Θνησίμου τοῦ Ἀποστόλου.
† 28	16	Κυ. Τῆς ἀπόκρεω. Παμφίλου μάρτ. καὶ τῶν σὺν αὐτῶ. Μάρτιος.
1	17	Δε. Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ καὶ Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος.
2	18	Τρ. Λέοντος Πάπα Ρώμης.
3	19	Τε. Ἀρχίππου τοῦ Ἀποστόλου.
4	20	Πέ. Λέοντος ἐπισκόπου Κατάνης.
5	21	Πα. Τιμοθ. τοῦ ἐν Συμβόλοις καὶ εὐσταθ. ἐπ. Ἀντιοχείας.
6	22	Σά. *Η εὐρεσις τῶν λειψάν. τῶν ἐν Εὐγένειας μαρτύρων.
† 7	23	Κυ. Τῆς Τυροφάγου. Πολυκάρπου ἱερομ. ἐπισκόπου Σμύρνης.
8	24	Δε. Καθαρὰ δευτέρα. *Η α' καὶ β' εὐρεσις τῆς τιμίας κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου.
9	25	Τρ. Ταρασίου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.
10	26	Τε. Πορφυρίου ἐπισκόπου Γάζης.
11	27	Πέ. Προκοπίου τοῦ Δεκαπολίτου.
12	28	Πα. Βασιλείου τοῦ ὁμολογητοῦ.

ΜΑΡΤΙΟΣ

*Έχων ημέρας 31. *Η ημέρα έχει ὥρας 12 καὶ ἡ νύξ ὥρας 12.

*Ο ἥλιος εἰς τὸν κριόν.

Ν.	Π.	
13	1	Σά. Τῶν ἀγίων Θεοδώρων. Εὐδοκίας ὁσιομάρτυρ.
† 14	2	Κυ. Τῆς Ὁρθοδοξίας. *Ησυχίου μάρτυρος.
15	3	Δε. Ἰωάννου τοῦ συγγραφ. τῆς Κλίμακ. καὶ Εὐτροπίου.
16	4	Τρ. Γερασίμου ὁσίου τοῦ ἐν Ἰορδάνῃ.
17	5	Τε. Κόνωνος μάρτυρος.
18	6	Πέ. Τῶν ἐν Ἀμορίῳ 42 μαρτύρων.
19	7	Πα. Τῶν ἐν Χερσῶν ἱερομ. Βασιλέως καὶ τῶν σὺν αὐτῶ.
20	8	Σά. Θεοφυλάκτου ἐπισκόπου Νικομηδείας.
† 21	9	Κυ. Τῶν Νηστειῶν. Τῶν ἐν Σεβαστείῳ 40 μαρτύρ.
22	10	Δε. Κεδράτου μάρτυρος καὶ τῆς συνοδίας αὐτοῦ.
23	11	Τρ. Σωφρονίου ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων.
24	12	Τε. Θεοφάνους τοῦ ὁμολογητοῦ.
25	13	Πέ. *Ἡ ἀνακομιδῆ τοῦ λειψάνου Νικηφόρου Κ' πόλεως.
26	14	Πα. Βενεδίκτου τοῦ ὁσίου.
27	15	Σά. Ἀγαπίου καὶ τῶν σὺν αὐτῶ 7 μαρτύρων.
† 28	16	Κυ. Τῆς Σταυροπροσκυνησεως. Σαβίνου μάρ- τυρος καὶ Χριστοδούλου τοῦ ὁσίου.
29	17	Δε. Ἀλεξίου τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ.
30	18	Τρ. Κυρίλλου ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων.
31	19	Τε. Χρυσάνθου καὶ Δαρείας μαρτύρων. Ἀπρίλιος.
1	20	Πέ. Τῶν ἐν τῇ μονῇ τοῦ ἀγ. Σάββα ἀνκιρεθ. ὁσ. πατέρ.
2	21	Πα. Ἰακώβου τοῦ ὁμολογητοῦ.
3	22	Σά. Βασιλείου Ἱερομάρτυρος.
† 4	23	Κυ. Δ'. Τῶν Νηστειῶν. Νίκωνος ὁσιομάρτυρος καὶ τῶν 199 μαθητῶν αὐτοῦ.
5	24	Δε. Ζαχαρίου τοῦ ὁσίου.
† 6	25	Τρ. Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου. Ἀργία.
7	26	Τε. (Μέγας κανών). *Η σύναξ. τοῦ Ἀρχηγ. Γαβριήλ.
8	27	Πέ. Ματρώνης τῆς ὁσίας.
9	28	Πα. Παρίωνος τοῦ νέου.
10	29	Σά. Μάρκου ἐπισκ. Ἀρεθουσίων καὶ Κυρίλλ. διακόνου.
† 11	30	Κυ. Ε'. τῶν Νηστειῶν. Ἰωάν. τοῦ συγγρ. Κλίμακος.
12	31	Δε. Ὑπατίου ἱερομ. ἐπισκόπου Γαγγῶν.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

Ἐχων ἡμέρας 30. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 13 καὶ ἡ νύξ ὥρας 11.

Ὁ ἥλιος εἰς τὸν ταῦρον.

N.	Π.	
13	1	Τρ. Μαρίας ὁσίας τῆς Αἰγυπτίας.
14	2	Τε. Τίτου ὁσίου τοῦ θαυματουργοῦ.
15	3	Πέ. Νικήτα ὁσίου καὶ Ἰωσήφ τοῦ ὑμνογράφου.
16	4	Πα. Γεωργίου ὁσίου τοῦ ἐν Μαλεῶ.
17	5	Σά. Τοῦ Δαζάρου. Κλαυδίου, Θεοδώρου κλπ. μαρτ.
† 18	6	Κυ. Τῶν Βαΐων. Εὐτυχίου ἀρχιεπισκόπ. Κ) πόλεως.
19	7	Δε. Μεγάλη Δευτέρα. Καλλιπίου μάρτυρος. Γεωργίου ἐπισκόπου Μιτυλήνης.
20	8	Τρ. Μεγάλη Τρίτη. Ἡρωδίωνος, κλπ. ἐκ τῶν 70.
21	9	Τε. Μεγάλη Τετάρτη. Εὐφυχίου μάρτυρος.
22	10	Πέ. Μεγάλη Πέμπτη. Τερεντίου. Προμηπίου κλπ.
23	11	Πα. Μεγάλη Παρασκευή. Ἀντίπα ἱερ. ἐπ. Περγ.
24	12	Σά. Μέγα Σάββατον. Βασιλείου τοῦ ὁμολογητοῦ ἐπισκόπου Παρίου.
† 25	13	Κυ. ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ. Ἀργία καὶ κατάλυσις πάντων καθ' ὅλην τὴν ἑβδομάδα τῆς Διακαινισίμου.
26	14	Δε. Ἀριστάρχου, Πούδη καὶ Τροφίμου ἐκ τῶν 70.
27	15	Τρ. Κρήσκετος μάρτυρος.
28	16	Τε. Ἀγάπης, Εἰρήνης καὶ Χιονίας τῶν ἀταδέλων.
29	17	Πέ. Συμεὼν ἱερομάρτυρος ἐν Περσίδι.
† 30	18	Πα. Τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς. Ἰωάννου τοῦ ὁσίου.
Μάιος.		
1	19	Σά. Παφνουτίου ἱερομάρτυρος.
† 2	20	Κυ. Τοῦ Ὁμοῦ. Θεοδώρου ὁσίου τοῦ Τριγινᾶ.
3	21	Δε. Ἰανουαρίου ἱερομάρτυρος.
4	22	Τρ. Θεοδώρου τοῦ Συκεώτου.
† 5	23	Τε. Γεωργίου μεγαλομ. τοῦ τροπαιοφόρου. Ἀργία.
6	24	Πέ. Σάββα τοῦ Στρατηλάτ. καὶ Ἐλισσάβητ τῆς ὁσίας.
7	25	Πα. Μάρκου τοῦ Ἀποστόλου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ.
8	26	Σά. Βασιλείως ἱερομάρτυρος ἐπισκόπου Ἀμασειας.
† 9	27	Κυ. Τῶν Μυροφόρων. Συμεὼν ἱερομάρτυρος.
10	28	Δε. Τῶν ἐν Κυζίκῳ 9 μαρτύρων.
11	29	Τρ. Ἰάσωνος τοῦ Σωσιπάτρου τῶν Ἀποστόλων.
12	30	Τε. Ἰακώβου τοῦ Ἀπ. ἀδελφοῦ τοῦ Ἰωάν. τοῦ Θεολόγ.

ΜΑΪΟΣ

Ἐχων ἡμέρας 31. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 14 καὶ ἡ νύξ ὥρας 10.

Ὁ ἥλιος εἰς τοὺς Διδύμους.

N.	Π.	
13	1	Πέ. Ἰερεμία τοῦ Προφήτου.
14	2	Πα. Ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ λειψάν. Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλ.
15	3	Σά. Τῆς ἁγίας Μαύρας καὶ Τιμοθέου μάρτυρος.
† 16	4	Κυ. Τοῦ Παράλυτου. Πελαγίας μάρτυρος.
17	5	Δε. Εἰρήνης μεγαλομάρτυρος.
18	6	Τρ. Ἰῶβ τοῦ δικαίου καὶ πολυάθλου.
19	7	Τε. Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Ἡ ἀνάμν. τοῦ ἐν τῷ οὐρ. φανέν. σημ. τοῦ Σταυροῦ ἐν Ἱερουσ. κλπ. μ.
20	8	Πέ. Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελισ.
21	9	Πα. Ἡσαίου τοῦ προφήτου καὶ Χριστοφόρου μάρτυρος.
22	10	Σά. Σίμωνος Ἀποστόλου τοῦ Ζηλωτοῦ.
† 23	11	Κυ. Τῆς Σαμαρείδος. Μωκίου ἱερομάρτυρος.
24	12	Δε. Ἐπιφανίου ἐπ. Κύπρου καὶ Γερμανοῦ ἀρχιεπ. Κωνστ.
25	13	Τρ. Γκυκερίας μάρτυρος.
26	14	Τε. Ἰσιδώρου μάρτυρος τοῦ ἐν τῇ Χίῳ.
27	15	Πέ. Παγωμίου τοῦ Μεγ. καὶ Ἀγγιλίου ἀρχιεπ. Κ) λεως.
28	16	Πα. Θεοδώρ. τοῦ ἡγιασμένου μαθητοῦ τοῦ ὁσ. Παχωμ.
29	17	Σά. Ἀνδρονίκου τοῦ Ἀποστόλου καὶ Ἰουνίας.
† 30	18	Κυ. Τοῦ Τυφλοῦ. Πέτρου, Διονυσίου κλπ. μαρτύρ.
31	19	Δε. Πατρικίου ἱερομ. ἐπισκ. Προύσης καὶ τῶν σὺν αὐτῷ. Ἰουνίας.
1	20	Τρ. Θαλλελαίου μάρτυρος.
† 2	21	Τε. Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης Βασιλέων. Ἀργία.
3	22	Πέ. Τῆς Ἀναλήψεως. Βασιλίσκου μάρτυρος.
4	23	Πα. Μιχαὴλ ὁμολογητοῦ ἐπισκόπου Συνάδων.
5	24	Σά. Συμεῶνος τοῦ ἐν τῷ θαυμαστῷ ὄρει.
† 6	25	Κυ. Τῶν Πατέρων. Ἡ γ'. εὐρεσις τῆς τιμίας κεφαλῆς Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου.
7	26	Δε. Κάρπου τοῦ Ἀποστόλου ἐκ τῶν 70.
8	27	Τρ. Ἐλλαδίου ἱερομάρτυρος.
9	28	Τε. Εὐτυχοῦς ἱερομάρτυρος.
10	29	Πέ. Θεοδοσίας ἱερομάρτυρος.
11	30	Πα. Ἰσαακίου ἡγουμένου τῆς Μονῆς τῶν Δαλματών.
12	31	Σά. Τῶν κειομημένων. Ἐρμείου μάρτυρος.

ΙΟΥΝΙΟΣ

Ἐχων ἡμέρας 30. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 15 καὶ ἡ νύξ ὥρας 9.

Ὁ ἥλιος εἰς τὸν Καρκῖνον.

N.	Π.	
† 13	1	Κυ. Τῆς Πεντηκοστ. Ἰουστίν. μάρτ. τοῦ φιλοσόφ.
14	2	Δε. Τοῦ Ἁγ. Πνεύματος. Νικηφόρου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως.
15	3	Τρ. Λουκιλιανῶ μάρτυρος.
16	4	Τε. Μητροφάνους ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως,
17	5	Πέ. Δωροθέου ἱερομ. ἐπισκόπου Τύρου.
18	6	Πα. Παρίων. τοῦ νέου ἡγουμ. τῆς μον. τῶν Δαλματών.
19	7	Σά. Θεοδοῦτος ἱερομ. ἐπισκόπου ἀγκύρας.
† 20	8	Κυ. Τῶν ἁγίων Πάντων. Ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ λειψίνου Θεοδώρου τοῦ Στρατηλάτου.
21	9	Δε. Κυρίλλου ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας.
22	10	Τρ. Ἀλεξάνδρου καὶ Ἀντωνίνης μαρτύρων.
23	11	Τε. Βαρθολομαίου καὶ Βαρνίβα τῶν Ἀποστόλων.
24	12	Πέ. Ὀνοφρίου καὶ Πέτρου τοῦ ἐν τῷ Ἄθῳ.
25	13	Πα. Ἀκυλλίνης μάρτυρος.
26	14	Σα. Ἐλισσαίου τοῦ προφήτου καὶ Μεθοδίου Κ)πόλεως.
† 27	15	Κυ. Ἀμῶς τοῦ προφήτου.
28	16	Δε. Τύχωνος ἐπισκ. Ἀμαθοῦντος τῆς Κύπρου.
29	17	Τρ. Ἰσαύρου, Ἰανουήλ, Σεβέλ καὶ Ἰσμαήλ μαρτύρων.
30	18	Τε. Λεοντίου μάρτυρος.

Ἰούλιος.

1	19	Πέ. Ἰούδα τοῦ Ἀποστόλου.
2	20	Πα. Μεθοδίου ἱερομ. ἐπισκόπου Πατάρων.
3	21	Σά. Ἰουλιανῶ μάρτυρος τοῦ Ταρσεῖς.
† 4	22	Κυ. Εὐσεβίου ἱερομ. ἐπισκόπου Σαμοσάτων.
5	23	Δε. Ἀγριππίνης μάρτυρος.
† 6	24	Τρ. Τῷ γενέθλιον τοῦ προφήτου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου. Ἀργία.
7	25	Τε. Φεβρωνίας ὁσιομάρτυρος.
8	26	Πέ. Δαβὶδ τοῦ ὁσίου τοῦ ἐν Θεσσαλονίκη.
9	27	Πα. Σαμφῶν ὁσίου τοῦ Ξενοδόγου.
10	28	Σά. Ἡ ἀνακομιδ. τῶν λειψ. Κύρ. καὶ Ἰωάν. τῶν ἀναρ.
† 11	29	Κυ. Πέτρου καὶ Παύλου τῶν κορυφίων Ἀποστ. Ἀργία.
† 12	30	Δε. Ἡ σύναξις τῶν 12 Ἀποστόλων.

ΙΟΥΛΙΟΣ

Ἐχων ἡμέρας 31. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 14 καὶ ἡ νύξ ὥρας 10.

Ὁ ἥλιος εἰς τὸν Λέοντα.

N.	Π.	
† 13	1	Τρ. Κοσμῶ καὶ Δαμιανῶ τῶν Ἀναργύρων. Ἀργία.
14	2	Τε. Ἡ ἐν Βλαχέρναις κατάθεσις τῆς εἰσθήτης τῆς Θεοτόκου.
15	3	Πέ. Ἰακίνθου μάρτυρος καὶ Ἀνατολίτου Κ)πόλεως.
16	4	Πα. Ἀνδρέου Κρήτης τοῦ Ἱεροσολυμίτου.
17	5	Σά. Ἀθανασ. τοῦ ἐν τῷ Ἄθῳ καὶ Λαμπαδοῦ θαυματ.
† 18	6	Κυ. Σισίην τοῦ μεγάλου.
19	7	Δε. Θωμᾶ τοῦ ἐν Μαλαίῳ καὶ Κυριακ. τῆς μεγαλομ.
20	8	Τρ. Προκοπίου μεγαλομάρτυρος.
21	9	Τε. Παγκρατίου ἱερομ. ἐπισκόπου Ταυρομενίας.
22	10	Πέ. Τῶν ἐν Νικοπόλει 45 μαρτύρων.
23	11	Πα. Εὐφημίας τῆς μεγαλομάρτυρος.
24	12	Σά. Πρόκλου καὶ Παρίου τῶν μαρτύρων.
† 25	13	Κυ. Ἡ σύναξις τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ καὶ Στεφάνου τοῦ Σαβαΐτου.
26	14	Δε. Ἀκύλα τοῦ Ἀποστόλου καὶ Ἰωσήφ Θεσσαλονίκης.
27	15	Τρ. Κηρύκου καὶ Ἰουλίττης τῶν μαρτύρων.
28	16	Τε. Ἀθηνογένους ἱερομάρτυρος.
29	17	Πέ. Μαρίνης μεγαλομάρτυρος.
30	18	Πα. Αἰμιλιανῶ τοῦ μεγαλομάρτυρος.
31	19	Σά. Μακρίνης ἀδελφῆς τοῦ Μ. Βασιλ. καὶ Δίου τῶν ὁσ. Ἀύγουστος.
† 1	20	Κυ. Τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ τοῦ Θεσβίτου. Ἀργία.
2	21	Δε. Συμεῶν τ. διὰ Χριστὸν σαλοῦ καὶ Ἰω. συνασκητ.
3	22	Τρ. Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς τῆς Μυροφόρου.
4	23	Τε. Φωκᾶ ἱερομ. καὶ Ἰεζεκιήλ τοῦ προφήτου.
5	24	Πέ. Χριστίνης τῆς Μεγαλομ.
6	25	Πα. Ἡ κοίμησις τῆς ἁγίας Ἀννης μητρὸς τῆς Θεοτ.
7	26	Σά. Ἐρμολίου καὶ Παρασκευῆς τῶν μαρτύρων.
† 8	27	Κυ. Παντελεῆμ. τοῦ μεγαλομ. καὶ ἰαματικοῦ. Ἀργία.
9	28	Δε. Προχόρ. Νικάνορ. Τίμων. καὶ Παρμενᾶ τῶν Ἀπ.
10	29	Τρ. Καλλινίκου καὶ Θεοδότῃς τῶν μαρτύρων.
11	30	Τε. Σίλλα, Σιλουανοῦ καὶ Κρίσκεντος ἐκ τῶν 70.
12	31	Πέ. Εὐδοκίμ. τ. Δικαίου καὶ προεδρ. τ. τιμ. Σταυροῦ.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Ἐχὼν ἡμέρας 31. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 13 καὶ ἡ νύξ ὥρας 11.

Ὁ ἥλιος εἰς τὴν παρθένον.

Ν.	Π.	
13	1	Πα. Ἡ πρόεδρος τοῦ τιμίου καὶ ζωοπ. Σταυροῦ καὶ τῶν παιδ. τῶν Μακαβ. καὶ Σολομονῆς καὶ Ἑλεαζάρ.
14	2	Σά. Ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ λειψάνου Στεφάνου τοῦ πρωτομ.
† 15	3	Κυ. Ἰσαακίου, Δαλιμάτου καὶ Φαύστου τῶν ὁσίων.
16	4	Δε. Τῶν ἐν Ἐφέσῳ ἐπτὰ ἁγίων παιδῶν.
17	5	Τρ. Εὐσιγνίου μάρτυρος.
† 18	6	Τε. Ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἄργια καὶ ἰχθύος καταλύσις.
19	7	Πέ. Δομιτίου ἱερομάρτυρος.
20	8	Πα. Αἰμιλιανοῦ τοῦ ὁμολογητοῦ ἐπισκόπου Κυζίκου.
21	9	Σά. Μαθθία τοῦ Ἀποστόλου.
† 22	10	Κυ. Λαυρεντίου μάρτυρος καὶ ἀρχidiaκόνου.
23	11	Δε. Εὐπλοῦ τοῦ Διακόνου καὶ μάρτυρος.
24	12	Τρ. Φωτίου καὶ Ἀνικήτου τῶν μαρτύρων.
25	13	Τε. Μαξίμου τοῦ ὁμολογητοῦ.
26	14	Πέ. Μιχαίου τοῦ προφήτου.
† 27	15	Πα. Ἡ κοίμησις τῆς Θεοτόκου. Ἄργια.
28	16	Σά. Τοῦ ἁγίου Μανδηλίου.
† 29	17	Κυ. Μύρωνος μάρτυρος.
30	18	Δε. Φλώρου καὶ Λαύρου τῶν μαρτύρων.
31	19	Τρ. Ἀνδρέου τοῦ στρατηλάτου μάρτυρος.
Σεπτέμβριος.		
1	20	Τε. Σαμουὴλ τοῦ προφήτου.
2	21	Πέ. Θεοδοῦ τοῦ Ἀποστόλου καὶ Βίσης μάρτυρος.
3	22	Πα. Ἀγαθονίου μάρτυρος.
4	23	Σά. Λούππου μάρτυρος.
† 5	24	Κυ. Εὐτυχοῦς μάρτυρος.
6	25	Δε. Βαρθολομαίου καὶ Τίτου τῶν Ἀποστόλων.
7	26	Τρ. Ἀνδριανοῦ καὶ Ναταλίας μαρτύρων.
8	27	Τε. Ποιμένος τοῦ ὁσίου.
9	28	Πέ. Μωϋσέως ὁσίου τοῦ Αἰθίοπος.
† 10	29	Πα. Ἡ ἀποκεφάλισις Ἰωάννου Προδρόμου.
11	30	Σά. Ἀλεξάνδρου ἱω. καὶ Παύλου νέου ἀρχ. Κ/πόλεως.
† 12	31	Κυ. Ἡ κατήθεσις τῆς τιμίας ζώνης τῆς Θεοτόκου.

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

Ἐχὼν ἡμέρας 30. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 12 καὶ ἡ νύξ ὥρας 12.

Ὁ ἥλιος εἰς τὸν ζυγόν.

Ν.	Π.	
† 13	1	Δε. (ἀρχὴ τοῦ Ἰνδικτ. ἤτοι τοῦ νέου ἔτους). Ἡ σὺνάξ. τῆς Θεοτόκου καὶ μνήμη Συμ. τ. Στηλ. καὶ Ἰησ. τ. Ναυῆ Ἄργια.
14	2	Τρ. Μάμαντος μάρτυρος καὶ Ἰωάννου τοῦ Νηστευτοῦ.
15	3	Τε. Ἀνθίμου Νικοδημίας ἱερομάρτ. καὶ Θεοκτίστου ὁσ.
16	4	Πέ. Βαβύλα ἱερομ. καὶ Μωϋσέως τοῦ προφήτου.
17	5	Πα. Ζαχαρίου τοῦ προφήτου πατρός τοῦ Προδρόμου.
18	6	Σά. Ἡ ἀνάμνησις τοῦ θαύμ. καὶ Μιχαὴλ τοῦ ἀρχιστρ.
† 19	7	Κυ. Προεόρτια τῶν γενεθλίων τῆς Θεοτόκου καὶ Σώζοντος μάρτυρος.
† 20	8	Δε. Τὸ γενεθλίον τῆς Θεοτόκου.
21	9	Τρ. Ἰωακείμ καὶ Ἀννης καὶ Σεβηριανοῦ μάρτυρος.
22	10	Τε. Μηνοδώρας, Μητροδώρας, Νυμφοδώρας μαρτύρων.
23	11	Πέ. Θεοδώρας τῆς ὁσίας.
24	12	Πα. Αὐτονόμου ἱερομάρτυρος.
25	13	Σά. Κορνηλίου τοῦ ἑκατοντάρχου.
† 26	14	Κυ. Ἡ ὕψωσις τοῦ τιμ. Σταυροῦ. Ἄργια καὶ νηστεία.
27	15	Δε. Νικήτα μάρτυρος.
28	16	Τρ. Εὐφημίας τῆς μεγαλομάρτυρος.
29	17	Τε. Σοφίας μάρτυρος καὶ τῶν τριῶν αὐτῆς θυγατέρων.
30	18	Πέ. Εὐμενίου τοῦ θαυματουργοῦ ἐπισκόπου Γορτύνης.
Ὀκτώβριος.		
1	19	Πα. Γροφίμου, Σαβαθίου καὶ Δορυμέδοντος μαρτύρων.
2	20	Σά. Εὐσταθίου τοῦ μεγαλομ. καὶ τῆς συνοδείας αὐτῶν.
† 3	21	Κυ. Κοδράνου τοῦ Ἀποστόλου καὶ Ἰωνᾶ τοῦ προφήτου.
4	22	Δε. Φωκᾶ ἱερομάρτυρος ἐπισκόπου Σινώπης.
5	23	Τρ. Ἡ σύλληψις τοῦ Προδρόμ. καὶ βαπτιστοῦ Ἰωάννου.
6	24	Τε. Θεκλῆς τῆς πρωτομάρτυρος.
7	25	Πέ. Εὐφροσύνης τῆς ὁσίας.
† 8	26	Πα. Ἡ μετέστασις Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου. Ἄργια.
9	27	Σά. Καλλιστράτου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ μαρτύρων
† 10	28	Κυ. Χαρίτωνος ὁμολογητοῦ καὶ Βαρούχ τοῦ προφήτου.
11	29	Δε. Κυριακοῦ τοῦ ἀναχωρητοῦ.
12	30	Τρ. Γρηγορίου ἐπισκόπου μεγάλης Ἀρμενίας.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

Ἐχων ἡμέρας 31. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 11 καὶ ἡ νύξ ὥρας 13.

Ὁ ἥλιος εἰς τὸν σκορπιόν.

N.	π.	
13	4	Τε. Ἀνανίου τοῦ Ἀποστ. καὶ Ῥωμανοῦ τοῦ μελωδοῦ.
14	2	Πέ. Κυπριανοῦ ἱερομ. καὶ Ἰουστίνης τῆς παρθένου.
15	3	Πα. Διονυσίου τοῦ Ἀρσοπαγίτου ἱερομάρτυρος.
16	4	Σά. Ἰεροθέου ἐπισκόπου Ἀθηναίων.
+	17	5 Κυ. Χαριτίνης μάρτυρος.
18	6	Δε. Θωμᾶ τοῦ Ἀποστόλου.
19	7	Τρ. Σεργίου καὶ Βάχγου τῶν μαρτύρων.
20	8	Τε. Πελαγίας τῆς ὁσίας.
21	9	Πέ. Ἰακώβου τοῦ Ἀποστ. καὶ Ἀνδρον. τοῦ ὁσίου.
22	10	Πα. Εὐλαμπίου καὶ Εὐλαμπας τῶν ἀδελφῶν μαρτύρ.
23	11	Σά. Φιλίππου τοῦ Ἀποστόλου καὶ Θεοφ. τοῦ γραπτῶ.
24	12	Κυ. Πρόβου, Ταράχου καὶ Ἀνδρονίκου τῶν μαρτύρων.
25	13	Δε. Κάρπου, Παύλου καὶ Ἀγαθονίκης μάρτυρος.
26	14	Τρ. Ναζαρ. καὶ τῶν σὺν αὐτῷ μαρτ. Κοσμᾶ τ. ποιητοῦ.
27	15	Τε. Λουκιανοῦ μάρτυρος.
28	16	Πέ. Λογγίνου τοῦ ἑκατοντάρχου.
29	17	Πα. Ὡσηῆ τοῦ προφ. καὶ Ἀνδρέου τοῦ ὁσιομάρτυρος.
30	18	Σά. Λουκᾶ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ.
+	34	19 Κυ. Ἰωὴλ τοῦ προφήτου καὶ Οὐαρίου μάρτυρος.
Νοέμβριος.		
1	20	Δε. Ἀρτεμίου μάρτυρος, Γερασίμου τοῦ ὁσίου καὶ τῆς ὁσίας Ματρῶνης τῆς Χιουπολίτιδος.
2	21	Τρ. Ἠλαρίωνος τοῦ μεγ. καὶ Σωκράτους πρεσβυτέρου.
3	22	Τε. Ἀθερκίου τοῦ θαυματουργοῦ καὶ τῶν ἐν Ἡρέσῳ 7 παίδων.
4	23	Πέ. Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου καὶ Ἀποστόλου.
5	24	Πα. Ἀρέθα μάρτυρος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
6	25	Σά. Μαρκιανοῦ καὶ Μαρτυρίου τῶν Νοταρίων.
+	7	26 Κυ. Δημητρίου μεγαλομάρτυρος καὶ Μυροβλήτου.
8	27	Δε. Νέκτορος μάρτυρος.
9	28	Τρ. Στεφάνου τοῦ Σαβαίτου καὶ Τερεντίου μάρτυρος.
10	29	Τε. Ἀναστασίας τῆς Ῥωμαίας καὶ Ἀβραμίου τοῦ ὁσ.
11	30	Πέ. Ζηνοβίου καὶ Ζηνοβίας τῶν ἀδελφῶν μαρτύρων.
12	31	Πα. Στάχιος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ καὶ Ἐπιμάχου μάρτ.

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

Ἐχων ἡμέρας 30 Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 10 καὶ ἡ νύξ ὥρας 14.

Ὁ ἥλιος εἰς τὸν Τοξότην.

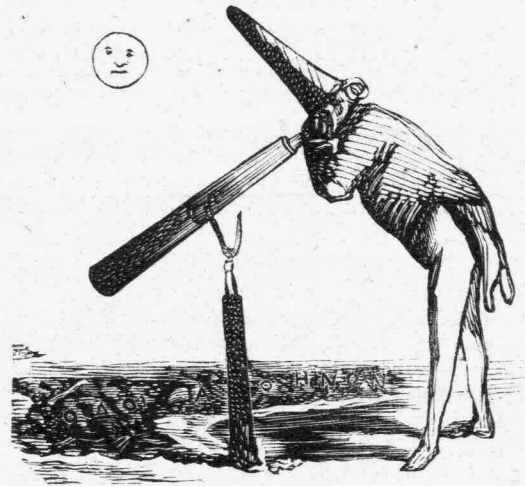
N.	π.	
13	4	Σά. Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ τῶν θαυματουργ. Ἀναργύρ.
+	14	2 Κυ. Ἀκινδύνου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ 70 μαρτύρων.
15	3	Δε. Ἀκεψιμᾶ μάρτυρος.
16	4	Τρ. Ἰωαννικίου μεγαλομ., Νικάνδρου, Ερμαίου ἱερομ.
17	5	Τε. Γαλακτίωνος καὶ Ἐπιστήμης τῶν μαρτύρων.
18	6	Πέ. Παύλου τοῦ ὁμολογητοῦ ἀρχιεπισκόπ. Κ)πόλεως.
19	7	Πα. Τῶν ἐν Μελιτινῇ 33 μαρτ. Λαζάρου τοῦ θαυματ.
+	20	8 Σά. Ἡ σύναξις Μιχαὴλ τοῦ Ἀρχιστρατήγου καὶ τῶν λοιπῶν Ἀσωμάτων Δυνάμεων. Ἀργία.
+	21	9 Κυ. Ὀνησιφόρου, Πορφυρ. μάρ. καὶ Ματρῶνης τῆς ὁσ.
22	10	Δε. Ἐράστου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ Ἀποστόλων.
23	11	Τρ. Μηνᾶ, Βίκτωρος καὶ Βικεντίου τῶν μαρτύρων.
24	12	Τε. Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος καὶ Νείλου τοῦ ὁσίου.
+	25	13 Πέ. Ἰωάν. τοῦ Χρυσοστόμ. ἀρχιεπ. Κ)πόλεως. Ἀργία.
+	26	14 Πα. Φιλίππου τοῦ Ἀποστόλου. Ἀργία. (Τὴν αὐτὴν ἡμέραν τελεῖται καὶ ἡ μν. τοῦ ν. μάρτ. Κωνστ. τοῦ Ὑδραίου τοῦ μαρτυρήσ. ἐν Ῥόδῳ ἐν ἔ. 1300.
27	15	Σά. Γουρίσ, Σαμωνᾶ καὶ Ἀβίου μαρτύρων.
+	28	16 Κυ. Ματθαίου τοῦ Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ.
29	17	Δε. Γρηγορίου τοῦ θαυματουργοῦ ἐπισκ. Νεοκαισαρείας.
30	18	Τρ. Πλάτωνος καὶ Ῥωμανοῦ τῶν μαρτύρων.
Δεκέμβριος.		
1	19	Τε. Ἀβδίου τοῦ προφήτου καὶ Βαρλαάμ μάρτυρος.
2	20	Πέ. Γρηγ. τοῦ Δεκαπολίτ. καὶ Πρόκλου ἀρχ. Κ)πόλεως.
3	21	Πα. Τὰ εἰσόδια τῆς Θεοτόκου. Ἀργία.
4	22	Σά. Φιλήμονος καὶ τῶν σὺν αὐτῷ καὶ Κιλικίας μάρτ.
+	5	23 Κυ. Γρηγ. ἐπ. Ἀκραγαντίνων καὶ Ἀμφιλοχίου μάρτ.
6	24	Δε. Κλήμεντος Πάπα Ῥώμης καὶ Πέτρου Ἀλεξανδρ.
+	7	25 Τρ. Αἰκατερίνης μεγαλομ. καὶ Μερκουρ. μάρ. Ἀργία.
8	26	Τε. Ἀγυπίου τοῦ Κιονίτου καὶ Νίκωνος μαρτύρων.
9	27	Πε. Ἰακώβου Πέρσου τοῦ μεγαλομάρτυρος.
10	28	Τρ. Στεφάνου τοῦ Νέου καὶ Εἰρηναρχοῦ μάρτυρος.
11	29	Σά. Παραμῶν καὶ Φιλομένου τῶν μαρτύρων.
+	12	30 Κυ. Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου Ἀποστόλου. Ἀργία.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

*Εχων ημέρας 31. *Η ημέρα έχει ώρας 9 και η νύξ ώρας 15.

*Ο ἥλιος εἰς τὸν Αἰγόκαιριων.

N.	Π.
13	1 Δε. Ναούμ τοῦ προφήτου.
14	2 Τρ. Ἀββακούμ τοῦ προφήτου.
15	3 Τε. Σοφονίου τοῦ προφήτου.
16	4 Πέ. Βαρβάρας τῆς μεγαλομ. καὶ Ἰωάν. τοῦ Δαμασκ.
† 17	5 Πα. Σάββα τοῦ Θεοφύρου καὶ ἡγιασμένου. Ἀργία.
† 18	6 Σά. Νικολάου ἐπισκ. Μύρων τῆς Λυκίας. Ἀργία.
† 19	7 Κυ. Ἀμβροσίου ἐπισκ. Μεδιολάνων.
20	8 Δε. Παταπίου τοῦ ὁσίου.
† 21	9 Τρ. Ἡ σύλληψις τῆς Θεοπρομήτορος Ἄννης. Ἀργία.
22	10 Τε. Μηνᾶ, Ἑρμογένους καὶ Εὐγράφου μαρτύρων.
23	11 Πέ. Δανιὴλ τοῦ Στυλτίου.
† 24	12 Πα. Σπυρίδωνος τοῦ θαυματουργοῦ. Ἀργία.
25	13 Σά. Εὐστρατίου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ μαρτύρων.
† 26	14 Κυ. Θύρσου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ μαρτύρων.
27	15 Δε. Ἐλευθερίου ἱερομάρτυρος.
28	16 Τρ. Ἀγγαίου τοῦ προφήτου καὶ Μαρίνου μάρτυρος.
29	17 Τε. Δανιὴλ τοῦ προφήτου καὶ τῶν τριῶν παιδῶν καὶ Διον. ἀρχιεπ. Αἰγίνης τοῦ ἐκ τῆς νήσου Ζακύν.
30	18 Πέ. Σεβαστιανοῦ, Ζωῆς καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς μαρτύρων.
34	19 Πα. Βονιφατίου μάρτυρος.
	*Ἰανουάριος.
1	20 Σά. Προεόρτια τῶν Χριστουγένων καὶ Ἰγν. Θεοφύρου.
† 2	21 Κυ. Ἰουλιανῆς μάρτυρος.
3	22 Δε. Ἀναστασίας μάρτυρος τῆς φαρμακολυτρίας.
4	23 Τρ. Τῶν ἐν Κρήτῃ δέκα μαρτύρων.
5	24 Τε. Παραμονὴ τῶν Χριστουγένων καὶ Εὐγενίας ὁσ.
† 6	25 Πέ. Ἡ κατὰ σάρκα ΓΕΝΝΗΣΙΣ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀργία τριήμερος, κατάλυσις εἰς πάντα.
7	26 Πα. Ἡ σύναξις τῆς Θεοτόκου καὶ Εὐθυμίου ἱερομάρτ.
8	27 Σά. Στεφάνου ἀρχιδ. καὶ πρωτομ. καὶ Θεοδ. Γραπτοῦ.
† 9	28 Κυ. Τῶν ἐν Νικομηδείᾳ καέντων δυσμυρίων μαρτύρων.
10	29 Δε. Τῶν ἐν Βηθλέεμ ἀναιρεθέντων 14 χιλ. νηπίων.
11	30 Τρ. Ἀνυσίας τῆς ἱερομάρτυρος.
12	31 Τε. Μελάνης ὁσίας καὶ ἀπόδοσις τῶν Χριστουγέννων.

Ο ΑΛΑΝΘΑΣΤΟΣ ΚΑΙ ΑΨΕΥΔΗΣ

ΚΑΖΑΜΙΑΣ

ΤΟΥ 1886

Μὴ ἐκπλαγῆτε ἂν, περισκοπῶν τὸ στερέωμα, στρέφω ἀντιθέτως τὸ τηλεσκόπιον πρὸς τὰ κάτω.

Τὰ ἄνω, κάτω καὶ τὰ κάτω, ἄνω· τούτέστιν ἀνάκατα ὅλα, ἰδοὺ τὸ πνεῦμα τῆς συγχρόνου ἐποχῆς.

Ἐν ᾧ χρόνῳ τὰ πάντα παρ' ἡμῖν εἰσὶν ἀνεστραμμένα καὶ ἀνάποδα· καθ' ὃν τὰ νήπια τῶν δημοτικῶν σχολείων γίνονται ὑπουργοὶ τῆς Παιδείας, ὁ δὲ κ. Δαμαλάς λύει τὰ προβλήματα τῆς φυσικῆς καὶ τῆς χημείας διὰ τῶν ῥητῶν τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς· ἐν ᾧ χρόνῳ πολεμοῦμεν κατὰ τῶν Βουλγάρων ἀπὸ τοῦ ἑυλίνου προμαχώνος τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος ἀντιτάσσοντες στίχους καὶ ψηφίσματα καὶ ζητωκραυ-

γὰς εἰς τοὺς ἐξοπλισμοὺς ἐκείνων, οἱ δὲ Ἀσκληπιάδαι οὐδέποτε κατηγγέλθησαν ἐπὶ ἀνθρωποκτονία, καίτοι διαπρατομένη καθ' ἑλοὺς τοὺς τύπους τῆς ἐπιστήμης· καθ' ἕν χρόνον ἀγορεύουσα ἐν τῇ Βουλῇ διὰ τῶν γρόνθων καὶ τῶν ποδῶν, σκεπτόμεθα διὰ τῆς κοιλίας, καὶ τρέχουσα ἐκ τῆν πρόσδον ἔρποντες, τὰ δὲ ἀστυνομικὰ ὄργανα, ἀστεϊζόμενα, ζητοῦσι νὰ διαχωρίσωσι τὰ ὄρια τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἀτιμίας, νῆ τὰ κάρδαμα, δὲν βλέπω διατὶ νὰ μὴ ἐρευνήσω κἀγὼ τὸν οὐρανὸν ἐπὶ τοῦ γῆνιου ἐδάφους, στρέφων τὰ νῶτα ὅπου ὤφειλον νὰ στρέψω τὰ ὄμματα.

* *

Ἄλλως τε τόσα ἔλη λιμνάζουσιν εὐτυχῶς ἐπὶ τῶν λάκκων τῶν ἀθηναϊκῶν ὁδῶν, ἀκίνητα, ὡς δημάρχου ἐγκέφαλος ἢ ὡς γλῶσσα βουλευτοῦ συμπολιτευομένου, ὥστε ἐπὶ τῆς ὑελώδους ἐπιφανείας τῶν ἀντικατοπτρίζεται θαυμασιῶς ὁ οὐρανὸς μετὰ τῶν ἀστέρων καὶ τῶν πλανητῶν του.

Ἴδου λοιπὸν ἐρευνῶ τὸ στερέωμα ἀπὸ σπόντα βυθίζων τὸ βλέμμα εἰς τὸ βάθος τοῦ ἀπείρου... βορβόρου.

Ἐπειτα ἀφοῦ αἱ ὁδοὶ τοῦ δημάρχου Ἀθηναίων, ἡραιωμέναι εἰς λεπτήν κόβιν μετεωρίζονται ἀνιπτάμεναι ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων εἰς τὰ ὕψη, διὰ τὶ τάχα νὰ μὴ καταδιβάσωμεν ἀμοιβαίως καὶ ἡμεῖς τὸν οὐρανὸν μετὰ τοὺς ἀστέρας του ἐντὸς τοῦ βορβόρου τῶν ὁδῶν, ἐν ᾧ ἐπάνω-κάτω κυλιόμεθα καὶ λιπαρόμεθα ὅλοι, ἐξαίρεσι τῶν χοίρων καὶ τοῦ κυρίου ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν, παρὰ τὰς αἰώσεις τῆς ὁμοιοπαθητικῆς τοῦ κ. Πύργου, κραυγάζοντος *similia similibus*.

Ἐπειτα τὰ εὐδῆστερα ἀνθὴ πρέπει νὰ κοπρίζωνται θαψιλῶς, διὰ νὰ φουντῶνουν, ὁ δὲ κύριος ἀρχικηπουρὸς τοῦ δήμου ἐφαρμόζει λαμπρὰ τὴν μέθοδον αὐτὴν τρέφων τοὺς κυρίους ἐκλογεῖς του διὰ τοῦ θρεπτικωτέρου λιπάσματος.

Δὲν βλέπετε τοῦλάχιστον ὅτι ὁ βασιλικὸς θάλλει καὶ εὐωδιὰ διὰ τῆς κόπρου;

* *

Δύει λοιπὸν τὸ ἔτος 1885... δηλαδή δὲν ἔδυσεν ἀκόμη, διότι ἔχομεν ἤδη Σεπτέμβριον καὶ ἀπαιτοῦνται τέσσαρες ἔτι μῆνες, ἀλλ' ἀδιάφορον, ἔδυσεν διὰ τοὺς ἐκδότας τῶν Ἡμερολογίων, οἵτινες διασκελίζοντες τέσσαρας ἢ πέντε ὁλοκλήρους μῆνας, ὑποδέχονται πρόφρων τὸ νέον ἔτος, πρὶν ἢ ἀκόμη λήξῃ τὸ παλαιὸν, καθιστῶντες αὐτὸ ἐφταμηνῆτικον.

Ἐἶθε μάλιστα νὰ ἔδυσε τόσῳ ἔνωρις καὶ διὰ τοὺς ἐκδότας ἐφημερίδων καὶ νὰ ἀνενευθοῦ ἢ ἔτησίαι συνδρομὴ κατὰ ὅκτω μῆνας.

Βεβαίως διαμαρτύρονται εἰς τὴν βλασφημίαν ταύτην αἱ καλλιγραφοὶ καὶ δροσεραὶ ἀπθίδες τῆς ὁδοῦ Σταδίου, δι' ἃς κατ' ἐξάφρασην, τὸ ἔτος περιέχει 24 ἢ καὶ 48 ἐνίοτε—κατὰ τὴν ἀδιακρίσιαν ἐκάστης—μῆνας, καὶ, τὸ περίεργον, μετ' αἰωνίαν ἀνοιεῖν καὶ δίχως θέρος, δηλ. χωρὶς τὰ καλοκαίρια, εἰς πείσμα τῶν πελατῶν τοῦ Κεντρικοῦ Ταμεῖου διαμαρτυρομένου καὶ ἀπορούντων πῶς ὁ μὴν δὲν σύγκειται μόνον ἀπὸ 10 τὸ πολὺ ἡμέρας καὶ ἀπὸ πενταπλασίας τοῦλάχιστον νύκτας.

Εἶνε ὅμως τὸ αὐτό.

Δύνασθε δηλ. νὰ θεωρήσῃτε καὶ ὡς λῆξαν τὸ ἔτος 1885 μέχρι τοῦ Σεπτεμβρίου, διότι καὶ οἱ ὑπολειπόμενοι τρεῖς μῆνες εἰσονται ἐξηρὰ ἀντιγραφὴ τῶν παρελθόντων ἑννέα—ἀρκεῖ νὰ ἀντιστρέψῃτε τοὺς ἔτους—τουτέστιν ἀντὶ τοῦ κοινορτοῦ, τῶν οὐρητηρίων καὶ τῶν ὑπαίθριων θεαμάτων τοῦ θέρους, νὰ φαντασθῆτε τὴν λάσπην καὶ τὰς κοινοβουλευτικὰς παραστάσεις τοῦ χειμῶνος, ἀντὶ δὲ τοῦ ἄσματος τῶν χελιδόνων καὶ τῶν κούκων τῆς ἀνοίξεως, τὸ ἐωθινὸν κελάδημα τῶν σαλεπισήδων τοῦ φθινοπώρου, καὶ τῶν κούκων τῆς Βουλῆς.

Ἄλλῃ μεταβολῇ οὐδεμία γενήσεται, ἐκτός, —ἐννοεῖται—τῶν ἀπαραιτήτων... διδασκαλικῶν ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου.

Τὸ πολὺ—πολὺ ἐνδεχόμενον νὰ μεταβληθοῦν καὶ τὰ ὄρια τοῦ ἑλληνισμοῦ, κατερχομένων τῶν Βουλγάρων καὶ τῶν Αὐστριακῶν εἰς τὴν Φιλιππούπολιν καὶ τὴν Θεσσαλονίκην, καθ' ὃν χρόνον ἀκριβῶς θὰ ἀγορεύῃ ὁ κ. Σιγάλας καὶ ὁ κ. Βλασ-

σόπουλος περί τοῦ μεγαλείου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ θὰ κωλυθῶσι βεγγαλικά διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ . . . κωνοῦ ἀπὸ τῶν πακέτων, τὸ δὲ θέατρον τοῦ πολέμου θὰ ἔχει μετενεχθῆ ἕκ τῆς Θράκης καὶ τῆς Μακεδονίας εἰς τὸ θέατρον τῶν Ὀλυμπίων, ὅπου ἡ ὀρχήστρα θὰ ἀνακρούη τὸ πολεμικὸν ἐμβατήριον καὶ ὁ λαὸς θὰ ἐνθουσιᾷ εἰς τὸν διαδραματιζόμενον ὑπὲρ τῆς πατρίδος πόλεμον, πρωταγωνιζομένων τῶν κ. Ταβουλάρη καὶ Λεκατοῦ καὶ φουενδῶν τὰ στήθη τῶν ἔγχρωῶν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς . . . σκηνῆς.

Ἄλλὰ τὴν μεταβολὴν ταύτην δύνασθε νὰ θεωρήσητε καὶ ἀπὸ τοῦδε ὡς βεβαίαν. Τούλάχιστον ἡ κυβέρνησις τοῦ κ. Δεληγιάννη δὲν ἀνησυχεῖ ποσῶς περὶ τοῦ ἐναντίου, ἀποροῦσα μάλιστα πῶς ἡ μεταβολὴ αὕτη δὲν ἐγένετο μᾶλλον ἐγκαίρως ἀπὸ τῆς ἐβδόμης Ἀπριλίου, ἵνα συνδυασθῶσιν ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ — ὡς ἐν τῷ αὐτῷ πλαισίῳ — δύο ἔσοχα γεγονότα τῆς συγχρόνου ἱστορίας, ἧτοι ἡ ὑπὸ τῶν Βουλγάρων πανηγυρικὴ κατάληψις τῆς Φιλιππουπόλεως καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ κ. Δεληγιάννη θριαμβευτικὴ κατάληψις τοῦ . . . ὑπουργείου.

* *

Ἐν τούτοις τὸ ἔτος 1885 ἐδυθίσθη εἰς τὸ χάος τῆς αἰωνιότητος, ὡς θὰ ἔγραφε ῥωμαντικὸς τις καὶ οἰστρήλατος ποιητής, πάνοπλον δὲ τὸ νέον 1886 εἰσβάλλει, φορτωμένον δῶρα, ἐλπίδας, βασιλόπηγτας, ὄνειρα, τράπουλαις χαρτιῶν, μειδιάματα, γέλωτας, χαράν, τρέλλαν, φαιδρότητα.

Τί ἀλαλαγμοί τί βοή! τί σύγχυσις ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἐρμου ὡς νὰ ἦτο συνεδρίασις ἑλλήνων βουλευτῶν μετ' αὐταπαρνήσεως γροθιοκοπιμένων ὑπὲρ τοῦ ἔθνους.

Τὰ πλήρη συμπυκνωμένα σχηματίζουν τεραστίαν ἀνθρωπόμαζαν, συρρίζουσαν, βοῶσαν, ὠρυομένην, ἐκδεβακχευμένην, στρηνώσαν.

Τί κόσμος παράδοξος! Χαίρει, ἐπιδοᾷ ἐνθουσιῶν, ἀγάλλεται, μαίνεται διότι ἀπώλεσεν ἐν ἔτος τῆς ζωῆς του, διότι προσήγγισεν ἐν βῆμα εἰς τὸν τάφον, ὡσεὶ μὴ ἤρκει πρὸς τοῦτο ἡ θανατηφόρος εὐτυχῶς ἐπιστήμη τῶν ἐξ Εὐρώπης νεαρῶν Ἀσκληπιαδῶν καὶ τὰ δολοφονικὰ ἔλη καὶ αἱ ἀκαθαρσίαι τῆς πόλεως. Πανηγυρίζει κορυθαντιῶν, διότι θὰ προστεθῆ καὶ ἄλλο ἔλλειμμα εἰς τὸν προϋπολογισμόν, διότι θὰ πληρῶσῃ νέου ἐνιαυσίου φόρου, διότι θὰ ἐπαναληφθῆ διὰ μίαν ἀκόμη περίοδον ἡ γελόια κωμῶδις τῆς ζωῆς, καθ' ἣν ἕκαστος κατορ-

θῶναι νὰ παίξῃ πρόσωπον, ὅπερ δὲν τῷ ἀνήκει, διάφορον τοῦ πραγματικοῦ.

* *

*

Καὶ τὸ περίεργον, ὅτι εἰς τὴν τρελλὴν αὐτὴν πανήγυριν παίξει τὸν σπουδαιότερον ῥόλον καὶ τὸ ὠραῖον φύλλον, λημονοῦν ὅτι διὰ τοῦ χρόνου ξεφυλλιζόμενον μεταβάλλεται εἰς ἀσχημον, καὶ ὅτι ἕκαστον ἔτος παρερχόμενον προστίθεται καὶ μίαν ρυτίδα εἰς τὰ ῥόδα τοῦ προσώπου των, ἀφαιρεῖ δὲ καὶ ἓνα ὀδόντα ἢ ἓνα βόστρυχον ἐκ τῆς ὠραίας κόμης των ἢ καὶ, ἔστω, ἐκ τῆς ὠραίας καὶ φιλοκάλου . . . φενάκης των.

Καὶ χαίρουσιν ἐν τούτοις αἱ γυναῖκες διότι ὁ βέων χρόνος μαραίνει τὰ ἄνθη τῆς ἀνοίξεως ἀπὸ τῆς μορφῆς των καὶ φορτώνει ἐπὶ τῆς βράχεις των τὰς χιόνας, τοὺς πάγους καὶ τοὺς ῥευματισμοὺς τοῦ χειμῶνος.

Ἄλλὰ, συγγνώμη, ὠραῖά μου ἀναγνώστρια, ἐλησμόνησα ὅτι ὁ χρόνος ἐπενεργεῖ ἀντιθέτως ἐπὶ τοῦ ὑμετέρου λεπτοφυοῦς διοργανισμοῦ, καθιστῶν ὑμᾶς ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος δροσερωτέρας καὶ νεαρωτέρας, καὶ ὅτι πρὸ πολλοῦ τὸ γῆρας, τὸ ἐμπλεῶν ρυτίδων καὶ σιέλων καὶ νύστας καὶ νεροουλιάσματος, κατηγορήθη διὰ τὰς γυναῖκας. Ἡ τούλάχιστον κατηγορήθη ἀπὸ τὸ μυροδόλον λειλιόγιόν σας. Καὶ ὅτι γῆρας δι' ὑμᾶς, ἀειθαλεῖς μου ἀναγνώστρια, δὲν ὑφίσταται, ἐπικαλοῦμαι μάρτυρας ἀξιοπίστους πάσας τῆς ὑψηλοῦ τὰς . . . γυναῖκας!

* *

*

Ἐν τούτοις ὀφείλω νὰ ἀποκαλύψω ὀπωσδήποτε τὸν ἀληθῆ Καζαμίαν τοῦ 1886. Καὶ ἰδοὺ ἀρχομαι ἀπὸ τῶν σημείων ἐκείνων τοῦ χρόνου, εἰς ἃ σταματᾷ ἀναπαυομένη, ὡς εἰς σταθμόν, ἡ ἱστορία τῆς νεωτέρας ἑλληνικῆς κοινωνίας.

Ε Π Ο Χ Α Ι

Ἀπὸ κτίσεως κόσμου κατὰ τὸν κ. Δαμαλᾶν	7895
» κτίσεως Ἀκαδημίας	20
» τοῦ κατακλισμοῦ τῶν ἑφημερίδων	7
» τῆς Πυργοποιίας τοῦ . . . ἑλληνικοῦ κοινοβουλίου	42
» τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ἀνεκαλύφθησαν τὰ κ α θ ο ὄ ρ ι α καὶ ὁ κ. Δεῖ η γ γ ἄ ν ν η ς, ἔτη 75 ἤτοι εἰς τὰ	1812
» τῆς ἐφευρέσεως τῶν ἀστυνομικῶν κλητῆρων καὶ τῆς με- θόδου τοῦ πορτοφολίου	5
» τῆς ἀναβάσεως καὶ καταβάσεως τῶν . . . Χρυσοκανθάρων	7 1/2
» τῆς ἀλώσεως τῆς αἰθούσης τοῦ Κοινοβουλίου ὑπὸ τοῦ κ. Χοιδᾶ	9
» τῆς ἐφευρέσεως τοῦ κ. Σούτσου καὶ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἀνασκαφῆς τῶν ὁδῶν	7
» τῆς ἀγορᾶς τοῦ ὑψηλοῦ πύλου τοῦ κ. Πύρλα	17
» τῆς συστάσεως τῆς τριανδρίας Δεληγιάννη	— ⁷ / ₁₂
» τῆς ἀνακαλύψ. τῶν πολιτικῶν διόπτρων τοῦ κ. Δεληγιάννη	— ⁸ / ₁₂
» τῆς εἰσβολῆς τῶν ἰατρῶν εἰς Γκαζοχωρίον καὶ τοῦ θανά- του τῶν Γκαζοχωριτῶν	— ⁵ / ₁₂
» τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους	64
» τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ καπνοῦ ἀπὸ τῶν ἀλύσεων τῶν πακέτων	— ⁴ / ₁₂
» τῆς θεμελιώσεως τοῦ Δρομοκαταίτου ἰδρύματος ἀτυχῶς μόνον	3
» τῆς θραύσεως τοῦ ἐνὸς σκέλους τοῦ . . . πρῶτοπολογισμοῦ.	4697
» τῆς κ ο κ α λ ὄ σ ε ω ς τῶν μεσιτῶν τοῦ Χρημοτιστηρ.	2

Πασχάλιον τοῦ ἔτους 1886

Μετὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἰσοζυγίου καὶ τὴν κατάληψιν τῆς Φιλιππουπόλεως ὑπὸ τῶν Βουλγάρων ἔχασαμεν ἔλοι τὰ . . .
π α σ χ ἄ λ ι α μ α ς .

Κυριεύων πλανήτης τοῦ 1886

Θὰ τὸ ἐκλάβετε ἴσως ὡς σκληρὰν εἰρωνείαν, καὶ ὅμως εἶναι φεῦ! ἀληθές ὅτι, ἐν μέσῳ τῆς οἰκονομικῆς καὶ ἐμπορικῆς ἀπο-
κολοκυνθώσεως τοῦ ἔθνους, κυριεύων πλανήτης τοῦ 1886 εἶνε ὁ . . . Ἑρμῆς, ὁ ἔφορος δηλ. καὶ προστάτης τοῦ ἐμπορίου,
πρὸς ἀπελπίσιαν τῶν ἐμπόρων τῆς ὁδοῦ Ἑρμού.

Ἄνατολὴ Σελήνης

Ἡ Σελήνη λάμπει δι' ἔλου τοῦ ἔτους πλησιφαῆς ἐν τῷ . . .
καταλόγῳ τῆς Δημαρχίας. Ἐπίσης διὰ τοὺς νεονύμφους ἀκτι-
νοβολεῖ ἐπὶ ἓνα ὀλόκληρον μῆνα ἢ σελήνη . . . τοῦ μέλιτος,
κατὰ δὲ τοὺς ὑπολοίπους ἔνδεκα μένει εἰς τὸ τελευταῖον
τέταρτον λαμβάνουσα σχῆμα δρεπάνου, ἢ, ἀκριβέστερον
εἶπεῖν . . . κέρστος.

ΕΚΚΛΕΙΨΕΙΣ

Κατὰ τὸ ἔτος 1886 θέλει συμβῆ ὀλικὴ ἔκλειψις τοῦ . . .
«Ἥλιου» καὶ τοῦ «Φοῖβου» ὁρατὴ μόνον εἰς τοὺς . . . παν-
τοπώλας.

Ἐπίσης γενήσεται ὀλικὴ ἔκλειψις τοῦ «φωταερίου», ὁρατὴ
εἰς ἔλους τοὺς κατοίκους τῶν Ἀθηνῶν, ἀόρατος δὲ μόνον εἰς
τὸν δήμαρχον καὶ τοὺς δημοτικοὺς συμβούλους.

Ἑορταὶ καθ' ἃς δὲν ἐργάζονται εἰς τὰ δημόσια γραφεῖα

Τὰ δημόσια γραφεῖα ἀργοῦσι . . . δι' ἔλου τοῦ ἔτους, ἐκτὸς
τοῦ κεντρικοῦ ταμείου, τὸ ὁποῖον ἐργάζεται τὴν τελευταίαν
ἐκάστου μηνός, ὡσάκις δὲν ἐργάζονται ἐν αὐτῷ οἱ ποντικοὶ καὶ
αἱ ἀράχαι.

Μετεωρολογικαὶ παρατηρήσεις

Γνωστὸν ὅτι, ἀκριβέστερον τῶν βαρομέτρων, τῶν ὑγρομέ-
τρων καὶ τῶν θερμομέτρων, προμαντεύουσι τὰς μεταβολὰς τοῦ
καιροῦ τὰ ζῶα, τὰ τε τετράποδα, καὶ τὰ δίποδα.

Ὅταν οἱ ἀλέκτορες ψάλλωσι συχνὰ καὶ ἀτάκτως, οἱ δὲ φίλοι
τῆς ἀντιπολιτεύσεως κοκορεῦνται, σημαίνει μεταλλαγὴν
καιροῦ καὶ . . . κυβερνήσεως.

Ἐὰν νυστάζωσιν αἱ γαλαῖ καὶ οἱ φανοὶ τοῦ ἀερίφωτος, οἱ
δὲ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες κοιμῶνται ὄρθοι καθ' ὁδόν, τότε ἀφεύ-
κτως παρακολουθοῦσι τρικυμία, σκότος καὶ . . . νυκτοκλοπαί.

Ἐὰν συμπέση νὰ γαυγίλωσιν αὐτομάτως οἱ κύνες καὶ αἱ
συμπολιτεύμεναι ἑφημερίδες, νὰ γ κ ρ ι ν ἰ ἄ ζ ω σ ι δὲ αἱ γαλαῖ
καὶ αἱ σύζυγοι τῶν κυβερνητικῶν βουλευτῶν, τότε προμηνύ-
ται σεισμός . . . τοῦ ὑπουργείου.

"Όταν κρώζουσιν οἱ κόρακες οἱ δὲ βάρταχοι καὶ αἱ αἰοῖδοι τῶν παρλιόσιων θεάτρων κοάζωσιν, προμηνύεται ὑγρὸς καὶ πνιγρὸς καιρὸς.

* *

"Όταν ἡ σαῦρα χώνεται βαθύτερον εἰς τὰς ὀπὰς καὶ ἡ κυρία Ροζοῦ εἰς τὸ ἐπανωφόριόν της, προμηνύει ψυχὸς καὶ ῥίγη. Τούναντιον ὅταν ὁ κ. Δεληγιάννης πίνει σομιάδαν οἱ δὲ φίλοι του συντάττουσιν ἄρθρα πολιτικά, προφανὲς τότε ὅτι θὰ ἔχωμεν καιρὸν χλιαρόν.

Οἱ ὀγκηθμοὶ τῶν ὄνων καὶ τῶν ὑπαιθρίων ρητόρων εἰσι μελωδικώτεροι τοῦ συνήθους ὅταν ἐπίκειται βροχή.

"Όταν οἱ δημοκρατικοὶ βουλευταὶ βροντῶσιν εἰς τὸ κοινοβούλιον, προτάσσοντες τοὺς γρόνθους, τὰς ράβδους καὶ τὰ ὀεβόδερα, ὁ δὲ στρατὸς ἐξοπλίζεται καὶ συρρέει εἰς τὰ μεθόρια καὶ οἱ ἐργολάβοι τῶν ἐθνικῶν ζητημάτων παραφέρονται ὑπὸ πολεμικοῦ ἐνθουσιασμοῦ, τότε νὰ ἦσθε βέβαιοι ὅτι ἐξάπαντος θὰ ἔχωμεν γαλήνην καὶ μπουνάτσαν.

"Όταν οἱ κώνωπες βομβοῦσι καὶ τὰ ἐδώδιμα τῆς ἀγορᾶς ἀρχίζουν νὰ σήπωνται, ἐξατμίζονται δὲ αἱ ὑπόνομοι καὶ οἱ ἐγκέφαλοι τῶν διοικητικῶν ἀρχῶν, ἀφεύκτως τότε θέλομεν ἔχει ζέστην καὶ ἀποπνιγμοὺς ἐξ ἀσφυξίας.

Συνέχεια καὶ τέλος

Τίποτε ἄλλο φέτος.

Εὐχομαι μόνον νὰ διέλθητε τὸ νέον ἔτος ὀλιγώτερον ἀθλιῶς ἢ ὅσον ὑπῆρξε τὸ ληξάν.

Ἐπίσης εὐχομαι ὀλίγην ἐντροπήν εἰς τοὺς πατέρας τοῦ ἔθνους, ὀλίγην συνειδησιν εἰς τοὺς ἰατροὺς καὶ εἰς τοὺς δημοτικούς ἀρχοντας καὶ ὀλίγον ἀνθρωπισμὸν εἰς τοὺς ἀξιοῦντας ὅτι εἰσὶν ἄνθρωποι.

Τίποτε ἄλλο· καὶ ἀσπαζόμενος τρυφερώτατα τοὺς τε ἀναγνώστας καὶ ἰδιαίτερως τὰς ὠραίας ἀναγνώστριάς μου — μηδὲ τῶν μὴ ὠραίων ἐξαιρουμένων —

Εὐχομαι καλὴν ἐντάμωσιν μετὰ ἐν ἔτος

Σατανᾶς

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

ΑΣΜΑ ΤΡΟΒΑΔΟΥΡΟΥ

Κοργιοί, κουνούπια, σκνίπες, ψύλλοι καὶ μερμήγκοι,
Νὰ σε τοιμποῦν φρικτὰ καὶ νὰ σε διαολίζου,
Ἡ βρῶμα νὰ σε πνίγη μέσα 'στὸ λαρύγγι,
Τὰ οὐρητήρια νὰ σε ἀρωματίζου,
Ἡ ζέστη νὰ σε λυώνη 'σάν τὸ ἀγιοκέρι,
Αὐτὸ θὰ 'πῆ μέσ' 'ς τὴν Ἀθήνα καλοκαίτρι!

Νὰ πελαγώνης εἰς τὸ δρόμο ἀπ' τῆ σκόνῃ,
Λίγο ἀγέρι σάν φυσᾶ, νὰ σε στραβόνη,
Ἐπὶ τὴ λάσπη νὰ βαπτίζεσαι, σὲ κάθε βῆμα,
Νὰ χάσκη ἐμπρὸς σου κ' ἕνας λάκκος, λὲς 'σάν μνημα,
Νὰ πέφτης καὶ νὰ σπᾶς τὸ πόδι σου, τὸ χέρι,
Αὐτὸ θὰ 'πῆ μέσ' 'ς τὴν Ἀθήνα καλοκαίτρι!

Σβυστὰ φανάρια, ἦγουν γκαζ μετὰ τὰ λουμίνα,
Κοτρώνια μέσ' 'στοὺς δρόμους, εὐλα, κόπρια, κοφίνια
Κλητήρες, βρῶμαις, λωποδύταις, ἀστυνόμοι,
Ἀπόπατοι χυμένοι 'δῶ κ' ἐκεῖ ἀκόμη,
'Αρρώστια ἔπου κι' ἂν σταθῆς σ' ἕλα τὰ μέρη,
Αὐτὸ θὰ 'πῆ μέσ' 'ς τὴν Ἀθήνα καλοκαίτρι!

Νά σου χαλοῦν τὸν ὕπνο σου οἱ κανταδόροι,
 Τ' αὐτιά σου ξελαρύγγωτοι ἐδῶ τενέροι·
 Ὁ καροτσέρης πάρα 'κεῖ νά σε πλακόνη,
 Νά παίζουνε παλιάτσοι 'στ' «'Αντρο» τήν «'Ιόνη»
 Ὁ Νικηφόρος 'στή σκηνή μετ' τὸ μαχαῖρι,
 Ὅλα αὐτά ἐδῶ τὰ λένε: καλοκαῖρι!

Νά μὴ τολμᾶς νά ξεμουτίσης 'στὸ παζάρι
 Μὴν ἢ γολέρα καὶ ὁ διάολος σέ πάρη,
 Αἵματα, γάταις, ψάρια βρώμικα, σαπίλα,
 Ψοφήμα ἄταφα, σκουληκιασμένα φύλλα,
 Ὅλα αὐτά νά σου κρατοῦν παντοῦ καρτέρι,
 Ψυχὴ μου! τί λαμπρὰ περνᾶς τὸ καλοκαῖρι!

'Στὸ τέλος καὶ ὁ δήμαρχος νά κοροϊδεύη,
 Τὸ ἱατροσυνέδριον νά ταξειδεύη,
 Γιατροὶ καὶ νεκροθάφταις νᾶχουν ἔταιρία,
 Νά τὸ γλεντᾶ 'στὸ Φάληρο ἢ Ἄστυνομία,
 Νά σ' ἀπειλῇ ὁ θάνατος σ' ὅλα τὰ μέρη,
 Ψυχὴ μου! φῶς μου! τί ὠρατὸ καλοκαῖρι!

COMTE-SCOC

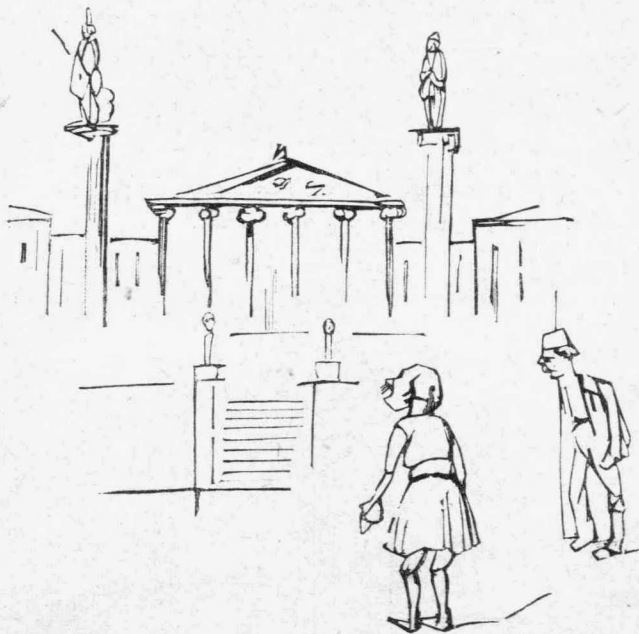
ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΕΠΑΡΧΙΩΤΟΥ

ΔΡΑΜΑ ΚΩΜΙΚΟΤΡΑΓΙΚΟΝ

ΕΙΣ ΣΚΗΝΑΣ ΕΞ

Π Ρ Ο Σ Ω Π Α

Ἄγαθόπουλος.—Εἷς λωποδύτης.—Εἷς ἀστυνομικὸς κλητὴρ

ΣΚΗΝΗ Α'. — Ἀποθαυμασμός πρὸ τῆς Ἀκαδημίας.

ΣΚΗΝΗ Β'. — Ένώπιον τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου πλησίον τῆς Ἀστυνομίας.

ΣΚΗΝΗ Γ'. — Ἀνατροπή τῶν ὄρων τῆς καταγγελίας.

ΣΚΗΝΗ Δ'. — Ἐκδόσις καὶ ἐκτέλεσις αὐτοσχεδίου ἀποφάσεως.

ΣΚΗΝΗ Ε'. — Εἰς τὸ ὑπόγειον τῆς Ἀστυνομίας.

ΣΚΗΝΗ Ζ'. — Ἡ διανομή τῶν λαφύρων.
Τέλος τοῦ δράματος.

(Ἔπονται 50,000 ὑπογραφαί.)

Η ΠΕΡΙ

ΑΝΘΡΩΠΟΓΟΝΙΑΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΜΥΘΟΛΟΓΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

Λέγουσιν ὅτι τὸ ἀπέραντον σχέδιον τῆς Δημιουργίας συνελήφθη εἰς στιγμὰς ἀνίας ἢ παραφροσύνης τοῦ Δημιουργοῦ, ὅστις πλήττων ἢ ἐξαλλος ἐκ τῆς περὶ αὐτὸν φρίκης τοῦ ἀπέριου, βαρέως δὲ φέρων τὴν ποιήν τῆς ἀθνασίας, εἰς ἣν εὐρέθη μυστηριωδῶς καταδεδικασμένος, διεσκόρπισεν αἴφνης χιλίους ἡλίους ἀνά τὸ κενόν, — ὡς ὁ Πύργος τὸν Ἡλίον, τὸν Φοῖβον, τὸν Παράφοιβον καὶ τόσους ἄλλους ἀρανεῖς ἀστέρας, — καὶ διεσκέδαζε θεώμενος αὐτοὺς χορεύοντας καὶ στροβιλιζομένους εἰς τὸ ἄπειρον.

Ἄν ἀληθῶς παρελογίζετο ἢ ἐμαίνετο ἡ Πρόνοια ὅταν ἐδημιούργει τὸν κόσμον, τὰ φυτὰ, τὰ ζῴοντα καὶ τοὺς δημοδιδασκάλους, τοὺς ἀτυνομικούς κλητῆρας καὶ τὰ τετράποδα, τοὺς βουλευτάς καὶ τὰ πυχύθερμα, τὰ μαλάκια καὶ τοὺς καθηγητάς τῆς θεολογίας, δὲν τολμᾷ νὰ τὸ ὀρκειθῶ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, διότι ἀτυχῶς δὲν ἔχω τὴν εὐκολίαν συνειδήσεως ἐνόρκου.

Τὴν ἀποκάλυψιν ταύτην δύνανται νὰ σᾶς κάμωσιν ὁ θεομαγὴς Μακράκης καὶ ὁ θεόπνευστος Καπετάνος τῶν Πατρῶν, καθὼς εὕρισκόμενοι εἰς ἰδιαιτέρας κρυπτογραφικὰς ἀνταποκρίσεις μετὰ τοῦ Θεοῦ.

Φαίνεται ὅμως ὅτι λίαν ἐνωρίς εἶχε βαρυνθῆ ὁ Ζεὺς τὴν μόνον, ἐν μέσῳ τῶν ὡς ῥοκάναι περιστρεφόμενων ἀπτεέρων, διασκέδασιν τοῦ.

Μάτην οἱ ὑφιστάμενοι Θεοί, ὁ Ἐρμῆς, ὁ Ἡραίστος, οἱ ἀρχάγγελοι Μιχαὴλ καὶ Γαβριήλ, ὁ Γανυμήδης, τὰ Σεραφεῖμ, ἐπειρῶντο νὰ διασκέδασωσι τὴν ἀνίαν τοῦ Ἰεχωῦᾶ Διός. Ἡ ἀθανασία τῶ ἐνεποῖσι ἀηδῖαν καὶ ἐχασμάτο ἐν μέσῳ τῶν ἡλίων τοῦ κωθρότερου βουλευτοῦ συμπολιτευομένου ἐν τῇ βουλῇ.

Οὐδεμίαν ποικιλίαν, οὐδεμίαν ἐνασχόλησιν ἰδιαιτέραν, διότι δὲν εἶχεν ἔτι συλλάβει τὴν ἐπίνοιαν τῶν πρωτοπλάστων, τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὕας.

Μία παρένθεσις.

Οἱ κ. κ. Μεσολωρᾶς καὶ Κορινιώτης ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ Ἀδάμ κατσεκαύσθη ἐκ πηλοῦ, ὡς αἱ λάγνησι εἰς τὰ πιθαρὰδικὰ τῶν Ἀθηνῶν, τεθεῖς ὑπὸ τοῦ Φῶν — Ἡραίστου ἐντὸς κλιθάνου δίκην τσουβεκίου, ἢ ἀποξηρανθεὶς διὰ τῆς ξηραντικῆς μεθόδου τοῦ κ. Διαμασκηνοῦ.

Ἄν ἀληθῶς ὁ Ἀδάμ, ὁ προπάτωρ τούτεστι τοῦ κ. Παπαμιχαλοπούλου ἐπλάσθη ἐκ πηλοῦ ἢ βορβόρου, δὲν ἐπιμένομεν καὶ πολὺ — πολὺ.

Ὅτι, ὅμως φαίνεται ἡμῖν τερατωδῶς ἀπίστευτον, εἶναι ἡ γελοία ἀξίωσις ὅτι πρὸς κατασκευὴν τῆς Εὕας, τοῦ ἀριστοτεχνήματος τῆς Δημιουργίας, ἐχρησάσθη δῆθεν ἡ πλευρὰ τοῦ ἀρχετύπου ἀνδρὸς ὡς πρώτη ζύμη.

Φαντασθῆτε οἱ βλασφημία! Ἐκ τῆς πλευρᾶς αἴφνης τοῦ κ. Κλάδου ἢ τοῦ κ. Δημητρακάκη μεταζυμωθεῖται αἱ καλλιπυγοὶ ἀθίδες τῆς Ὀδοῦ Σταδίου.

Καὶ ἰσχυρίζονται μὲν οἱ μισογῦνοι θεολόγοι ὅτι ἐντεῦθεν ἐπευράτησεν ἢ φράσις ἐπὶ τῇ θέᾳ ὠραίας γυναικός:

— Τί καλὸ κοιμάτι!, φρᾶσιν ἣν συχνὰ ἀναμνησκῶνται ὑπὸ τὰ σιελώδη χεῖλη των οἱ καλόγηροι, ἵνα πιστοποιῶσιν ὅτι ἡ γυνὴ τάχα εἶνε ἐν τεμᾷχιον τοῦ ἀνδρὸς, καὶ τίποτε ἄλλο.

Ἄλλὰ τότε κατ' ἀνάλογίαν ἔπρεπε νὰ καλῆται ὄχι πλέον τὸ ὠραῖον ἡμισυ, ἀλλὰ τὸ ὠραῖον τέταρτον τοῦ ἀνδρὸς.

'Ακούσ'· ἐκεῖ! τοῦλάχιστον ἂν ἔλεγον τεμάχιον ἐκ πουτίγκας ἢ φραντσόλας!

Τὸν μῦθον τοῦτον ἐπενήσαν ἀναμφιβόλως οἱ ἀναβαλανταῖαι garçons, ὧν οἱ χαλαρωθέντες ὀδόντες δὲν ἠδύναντο πλέον νὰ τραγαλίσωσι τὸ μῆλον τῆς γυνώσεως, θέλοντες οὕτωςεἰ, οἱ χαιρέκακοι, νὰ ὑποτιμῆσωσι τὴν καλλιτεχνικὴν ἀδρότητα τῆς γυναικός.

'Ἄλλὰ καὶ ὑποτιθεμένου ὅτι ἡ γυνὴ ὑπῆρξε κλάσμα — εὐῶδες πάντοτε — τοῦ ἀνδρός, πάλιν ἡ τιμὴ ἀνήκει εἰς αὐτήν.

'Ὁ Πραξιτέλης πρὶν ἢ πλάσῃ καλλιμάρμαρον τὴν Ἀτροδίτην του κατεσκεύασε πρότερον τὸ πρόπλασμα αὐτῆς ἐκ πηλοῦ.

'Ὁ Ἀδὰμ λοιπὸν ὑπῆρξε τὸ πρόπλασμα τῆς Εὐῆς.

Προηγήθη ἡ ἰδέα ἐν τῷ πηλῷ καὶ εἶτα ἀνέλαμψε τὸ καλλιτέχνημα ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ ἢ τοῦ ἀλαβάστρου, διότι ἀληθῶς ἡ γυνὴ εἶναι τὸ ἐρατεινότερον ἀριστοτέχνημα τοῦ Ὑψίστου, τοῦ Φειδίου τῆς Δημιουργίας, ἀπὸ τῆς ὥραιας Ἑλένης τοῦ Μενελάου μέχρι τῆς κυρίας Ροζοῦς, καὶ ἀπὸ τῆς Κορνηλίας μέχρι τῆς κυρίας δροσερᾶς Ἰποτάμου, τῆς ἐσχάτως συμπεριληφθείσης εἰς τὸ ἀγγελχοτροφεῖον τοῦ κ. Καμπᾶ...

Κλείει ἡ παρένθεσις.

Πρωῖαν τινὰ ἡγέρθη ὁ Ζεὺς βαρύθυμος καὶ ἀνιών, ἐξεμῶν βλασφημίας καὶ ἀράς, ἃς βραδύτερον εἶχε συλλέξει εἰς τὸ Κόρνιανον αὐτοῦ ὁ Μωάμεθ.

Μάτην ὁ κ. Χατοσῆ—Ἐρμῆς—διότι ἀληθῶς ὁ Ἐρμῆς ἦτο ὁ ἐμπιστευτικώτερος ὑπαρπιστής τοῦ Διός—μάτην ἐμόχθει διὰ τῆς εὐτραπέλειας του νὰ διατκεδάσῃ τὴν φιλοσοφικὴν πληθύν τοῦ Ὑψίστου.

'Ὁ Ζεὺς ἦν τρομερός ἐν τῇ μελαγχολίᾳ του. Ἐκτοσε χρο-

νολογοῦνται αἱ ἀστραπαὶ, προσελθούσαι ἐκ τῶν ἀγρίως λαμπυρίζοντων ὀμμάτων του, καὶ αἱ βρονταὶ ἐκ τῶν ὠρυγῶν του.

'Ἡ Ἥρα, τολμήσασα νὰ τὸν περιβάλλῃ διὰ τῆς λατρείας καὶ τῶν τρυφερῶν της περιπτύξεων, ἐδέχθη ἰσχυρὸν βάπισμα ὑπὸ τοῦ Διός, ὡς νὰ εἶχε κατενεχθῆ διὰ χειρός Διευθυντοῦ Ἀστυνομίας. αἰμόρροτος δὲ σχεδὸν μετεκομίσθη ὑπὸ τῆς Νυκτὸς ἐπὶ ζοφεροῦ ἄρματος εἰς τὸ παρὰ τὴν Ριζάρειον σχολὴν νοσοκομεῖον τοῦ Εὐαγγελισμοῦ πρὸς νοσηλείαν...

'Ὁ Ἥφαιστος, ἀποπειραθείς νὰ τῷ ψελλίσῃ παραμυθητικοὺς λόγους ἐξεσφενδονίσθη δι' ἐνὸς λακτίσματος εἰς τινὰ γωνίαν τοῦ Ὀλύμπου, ὀλολύζων ἐκ τῶν ἀλγηδόνων τοῦ θραυσθέντος ποδός του, ὅστις ἐκινδύνευσε νὰ πάθῃ γάγγραιναν, ὡς νὰ ὑπέστη ἀνατομικὴν ἐγχείρησιν ὑπὸ τῶν ἐξ Εὐρώπης ἐπιδραμόντων νεαρῶν χειρουργῶν.

'Ὁ θίασος τῶν Χερουβείμ ἐζήτησε νὰ μέλψῃ μελωδίαν τινὰ ἐκ τῆς Τραδιάτας, πρὸς καταπράυνσιν τῆς θλίψεως τοῦ Διός, ὅστις ὁμως ἀγανακτήσας ἐκρήμνισεν ἐκ τοῦ Ὀλύμπου αὐτὸν κάτω καὶ πρὸς τιμωρίαν τὸν παρέδωκεν εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ Λαμπρούνα καὶ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ κ. Τσόχα.

Ἄϊνης ἐν μέσῳ τῆς στυγνῆς μελαγχολίας φωτεινὴ ἰδέα ἀπήστραψεν ἐν τῇ περιδινουμένῃ κεφαλῇ τοῦ Διός.

Πάραυτα καλεῖ τὸν Ἐρμῆν, τὸν Ἥφαιστον, τὴν Νέμεσιν τὸν Βεελζεβούλ καὶ τὸν κ. Χόλδεν, οἵτινες ἔδραμον ἐν ἀκαρεῖ ἐνώπιόν του.

—Φέρετέ μοι τὸν κατάλογον τῶν ἀστέρων. Ἐρμῆ, σὺ ἔχεις τὸ ὄμμα ὀξύ. Ἴδε, ἐκεῖ κάτω εἰς τὰς ἀθύσσους τῶν οὐρανῶν πῶς καλεῖται ὁ ἀδιάρτος ἐκεῖνος μικροσκοπικὸς κόκκος, τὸ ἀμυδρὸν ἐκεῖνο σημεῖον μετὰ τῶν πλανητῶν;

Καὶ ὁ Ἑρμῆς ἔλαβε τὸ τηλεσκόπιον καὶ κατεσκόπει τὸ ἄπειρον.

— Μεγαλειότατε, εἶνε ἡ Γῆ. Ὑπὸ τοιοῦτον ὄνομα ἀναγράφεται εἰς τὸ μητρώον τῶν ἀστέρων.

— Περίεργον! τὴν εἶχον λησμονήσει. Ἐκεῖ κάτω λοιπὸν καταβῆτε ὄλοι. Ἀναζητήσατε μίαν γωνίαν ἐπ' αὐτῆς καὶ πλάσατε κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσίν μου μερικὰ ἀνδρείκελλα. Κατόπιν θὰ σᾶς στείλω λεπτομερεστέρας διαταγὰς.

Ὁ Ἡραϊστος, ὁ Ἑρμῆς, ἡ Νέμεσις, ὁ Βεελζεβούλ καὶ ὁ κ. Χόλδεν κατήλθον ἐπὶ τῆς Γῆς μετ' ἀστραπιαίας ταχύτητος, ἐκτελοῦντες τὴν παραγγελίαν τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος Διὸς τοῦ Α'.

Περιήλθον ὄλην τὴν υδρόγειον καὶ εἶτα ἐστάθησαν εἰς τι σημεῖον ἐπ' αὐτῆς.

— Ἐδῶ, ἐφώνησεν ἡ Νέμεσις, νὰ πλάσωμεν τὰ νευρόσπαστα τοῦ Ἰεχωβά. Τὸ ἔδαφος εἶνε κατάλληλον καὶ τὸ χῶμα πολλῶν εἰδῶν. Πρέπει: τὰ ἀνδρείκελλα νὰ πλασθῶσι ποικίλα.

— Εὖγε! ἀνεφώνησαν οἱ λοιποὶ θεοί. Ἐμπρός, εἰς τὸ ἔργον.

Ὁ Ἡραϊστος ἠτοίμασε τὴν κἀμινόν του, εἰς ἣν ἔθηκε πῦρ. Ὁ Βεελζεβούλ καὶ ὁ Ἑρμῆς συνέλεγον τὴν ζύμην ἐκ τοῦ ἐδάφους, ὁ κ. Χόλδεν δὲ τῆς γλυφίδος τοῦ ἐπλαστούργει ἐξ αὐτῆς τὰ εἰδώλια τοῦ Ὑψίστου, παραδίδων εἶτα αὐτὰ εἰς τὸν κλίβανον τοῦ Ἡραϊστού, εἰς τὴν ὁποία ἐνερῶσα τελευταῶν ἡ Νέμεσις καὶ τοῖς εἶδιδε πνοὴν ζῶσαν.

Λέγεται ὅμως ὅτι ἡ Νέμεσις, διαλαθοῦσα τὴν προσοχὴν τῶν λοιπῶν θεῶν, ὑπέκλειψέ τινα ἐκ τῶν ἀνδρείκελλων, παρχώσασα αὐτὰ εἰς κρύπτην τιὰ ὑπὸ τὸ ἔδαφος. Καὶ οὕτω μετὰ χιλιά-

δας ἐτῶν ἀνεφάνησαν αἶφνης ἐκ τῶν καταχθονίων οἱ νεμεσητικοί, γενόμενοι εἰς τοὺς μεταγενεστέρους χρόνους Εἰσαγγελεῖς τοῦ Κράτους.

Καὶ ὁ κ. Χόλδεν ἐδημιούργει ὄλοέν. Ἐλάμβανε πηλὸν ἐξηραμμένον καὶ κατεσκευάζεν ὑπουργοὺς καὶ βουλευτάς. Ὁ κοινωρτὸς καὶ ἡ βευστὴ λάσπη μετεμορφοῦτο διὰ τῶν πλαστικῶν τοῦ χειρῶν εἰς δημάρχους καὶ δημοτικούς συμβούλους. Ἐκ τῆς ἰλύος τοῦ Γκαζοχωρίου ἐπιλοτέχνησε τοὺς χοίρους καὶ τοὺς ὀμογενεῖς, ἐκ δὲ τῶν ἐλῶν τοῦ Φαλήρου ἐμορφοποίησε τοὺς μεσίτας καὶ τοὺς χαβιανοχονίτας χρηματιστάς. Ὀλίγη κόνις καρβόνων τῶ ἐχρηιάστη πρὸς ἀνθρωποποίησιν τῶν δασκάλων, τῶν καλογῆρων καὶ τῶν ἠθοποιῶν. Ἐξ ἀγγλικῆς ἄλατος ἐπλασε τοὺς ῥήτορας τῶν ὑπαιθρίων διαδηλώσεων καὶ ἐκ σλόμου τὰ ἀστυνομικὰ ζώφουτα. Καὶ ἐπειδὴ τὸ χῶμα εἶχεν ἐξαντληθῆ, ἐχρησιμοποίησεν ὀλίγα ἄχυρα, ἐκεῖ που εὑρεθέντα, καὶ κατεσκευάσεν ἐξ αὐτῶν ὀλίγους ὑπουργοὺς τῆς Ἀπαιδεύσεως.

Ὁ Ἑρμῆς ὅμως εἶχεν ἐμπιστευτικὴν ἐντολὴν παρὰ τοῦ Διός, καθ' ἣν ἐκλέξας τὴν εὐγενεστέραν ὕλην ἐκ τοῦ γηίνου ἐδάφους, ἦτοι ἄσβεστον καὶ ἀλάσβατρον, ἐνετείλατο τῶ κ. Χόλδεν νὰ πλάσῃ τὰ θήλεα νευρόσπαστα. Ἡ ἄσβεστος ἐλήφθη ἐκ τῶν λατομεῶν τῆς Πνυκὸς τοῦ κ. Τοτόμη. Καὶ δι' αὐτὸ ἐκτοτε ἡ ὠραία ἀτθὶς φλέγεται ἀλλὰ δὲν κατακαίεται. Καὶ δι' αὐτὸ ἀκόμη ἔχει ἀκείνητον τὴν γλῶσσαν, διότι ἡ Πνύξ ἐχρησίμευε διὰ τὴν γλωσσολογίαν τῶν ἀρχαίων.

Ὁ Ζεὺς κατώπτευεν ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ ἀπείρου τὰ ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ θεοῦ Χόλδεν ἀναπηδῶντα ὁμοιώματα αὐτοῦ καὶ ἐξεκαρδίκετο γελῶν καὶ καγχάζων.

Ἄντήχουν οἱ οὐρανοὶ ἐκ τῶν βροντωδῶν γελώτων του ἰδῶς, ὅταν διευθύνων τὸ τηλεσκόπιον ὁ Ζεὺς πρὸς τὴν πρότυπον χώ-
ραν τῶν νευροσπάστων του ἔβλεπεν ὅτι αὐτὰ ἐφωνάσκουν καὶ
ἐκινούντο, ἐνήργουν ἐκλογὰς καὶ διαδηλώσεις· ὅτι ἐκοροῦ-
δευεν ἄλλα ἐν ὀνόματι τοῦ θεοῦ· ὅτι ἐκοροῦοντο ὅτι τάχα
καὶ ἦσαν καὶ αὐτὰ ὅτι τέλος ἐκκμναν τόσας ὠραίας καὶ χα-
ριστάτας ἀνοησίας, εἰς τὰς ὁποίας ἔδιδον ὀνόματα μεγάλα ἀπο-
καλοῦντα αὐτὰς νόμους, ἡθικῆν, μεγαλήν ἰδέαν,
καὶ τόσα ἄλλα περίεργα καὶ γελοῖα πράγματα.

Καὶ ὁ Ζεὺς ἐλησμόνει τὴν ἀθανάσιαν του ἐντρυσῶν εἰς τὸ
μικροσκοπικὸν αὐτὸ θέαμα.

Ἐνίοτε ἐγκαταλείπων τὰ οὐράνια ἐνδιατήματα κατήρχετο
ὑπὸ διαφόρους μορφὰς καὶ ποικίλα σχήματα εἰς τὰς κλεινάς του
Ἀθήνας, ὅτε μὲν μεταμορφούμενος εἰς χρυσοῦν βροχὴν καὶ
εἰσδύων εἰς τοὺς κοιτῶνας τῶν ἀριστοκρατικῶν ἀνδρεικέλλων
του, ὡσεὶ ἦτο χρυσοκάνθαρος ἀπλοῦς, ὅτε δὲ εἰς κερασφόρον
ταῦρον — διὰ νὰ ἐκλαμβάνηται ἄθην ὡς σύζυγος — καὶ ἐτέλει
οὕτωσεὶ incognito ἔρωτας ἀποκρύφους, οὓς τῷ παρεσκευάζεν ὁ
Ἐρμῆς, ὅστις χάριν ευκολίας ἐγκατέστη ὀριστικῶς ἰδρύσας ὡς
κατοικίαν του μέγαρον μυστηριώδες, ὅπερ ἐκάλει χρηματι-
στήριον, ἐνεργῶν ἐν αὐτῷ τὰς ἀγοραπωλησίας τῶν ἐρώτων
τοῦ Διός.

Ἰδίᾳ ὁμως ὁ Ζεὺς ἠρέσκετο νὰ κατέρχεται καὶ ἐνδιατρίβη
εἰς Κηρισίαν μεταβαλλόμενος εἰς βουὴν ἢ εἰς διπλωμάτην γραμ-
ματέα πρεσβείας, κατὰ τὰς περιστάσεις, καὶ οὕτωσεὶ τὸ ἐ-
γλήεντα περίφημα.

Λέγεται μάλιστα ὅτι διὰ νὰ γελάσῃ ἔτι μᾶλλον, ἐνεδύθη
ποτὲ σκῆπτρον καὶ πορφύραν, κατήλθεν ἐπὶ τῆς γῆς, ἔφαγεν,
ἔπιεν, ἐμέθυσεν, ἐκυλίσθη ὡς χοῖρος εἰς ἔρωτας, ἠΐξῃσε τὸν

πληθυσμὸν τῶν νευροσπάστων του, καὶ πρὶν ἢ φθάσῃ νὰ ἐννοηθῇ
ὑπ' αὐτῶν, τὸ ἔστριψεν εἰς τὴν Εὐρώπην κατὰ συμβουλήν τοῦ
ὑπάσπιστοῦ του Χατζῆ-Ἐρμού.

Οὕτω παρήρχοντο οἱ ἐνιαυτοί, ὁ δὲ Ζεὺς ἐλησμόνει τὴν φρί-
κην τῆς ἀθανάσις διασκεδάζων φαιδρότατα μὲ τὰ περιεργότατα
ἀνθρωπάκια του.

Ἄλλ' ὅταν βραδύτερον εἶδεν ὅτι εἶχον ἀφηγίᾳ τὰ νευρο-
σπαστά του βαθυρόδον, ἐπανεπέσε πάλιν εἰς τὴν προτέραν ἀη-
δίαν καὶ πληξῖν.

Κυκῶν καὶ σύγχυσις!

Διότι τὰ νευροσπαστα, χαλαρωθέντα καὶ ξεδιωθέντα, εἶχον
μεταποισθῆ ἐκ τῆς εἰκείας ἕκαστον θέσεως. Ὁ Δαμάλας καὶ
ὁ Μακράκης ἐζήτησαν νὰ μάθωσι τὴν κατοικίαν τοῦ ὑπερτάτου
Διός, ἀνακλύπτοντες αὐτὸν εἰς τὰ κρόμμια καὶ τὸ αὐγοτάρα-
χον τῆς τεσσαρακοστῆς. Οἱ χασάπιδες ἐγένοντο ἰατροὶ καὶ
οἱ χωροφύλακες συνέτκτον καλλιτεχνικὰς μελέτας. Οἱ καπνο-
πῶλαι ἐλάμβανον ἐνεργὸν μέρος εἰς τὰ λαθρεμπόρια καὶ εἰς τὰ
ὑπουργικὰ συμβούλια τοῦ Κράτους, τὰ δὲ νήπια τοῦ Λυκείου
τοῦ κ. Κουτούζη καὶ Παπαγεωργίου ἐξωπλίζοντο διὰ νὰ ἐκ-
στρατεύωσι κατὰ τῶν Βουλγάρων.

Καὶ ὁ Ζεὺς ἐφρύαττε καὶ ἐλύσσα.

Καὶ ἔβλεπεν ὅτι οἱ διδάσκαλοι συνέγραφον περὶ εὐπρεπείας
καὶ καθαρότητος, οἱ καλόγηροι ἐλάλουν περὶ ἀνθρωπισμοῦ καὶ
οἱ ἄεργοι τῶν καφφενείων ἐρορτόνοντο εἰς τὴν ῥάχιν των τὰ
ἐθνικὰ ζητήματα, προκαλοῦντες πολεμικὰς διαδηλώσεις εἰς τὰς
πλατείας τῆς πόλεως, οἱ δὲ ποιητὰ ἐξεστρενδόνιζον στίχους καὶ
ὑβρεῖς καὶ ἀνυθέματα καὶ ἐμπνεύσαι ποιητικὰς ἐναντίον τῶν

ἐθρῶν τοῦ ἑλληνισμοῦ εἰσβαλλόντων εἰς τὴν Θρόκην καὶ τὴν Μακεδονίαν.

Καὶ ὁ Ζεὺς ἐμαίνετο ἐξ ἀγανακτήσεως.

Καὶ ἔβλεπεν ὅτι οἱ κύριοι Κοκοράβηαι εἶχον ἀναλάβει νὰ ἡθικοποιήσωσι δημοσιογραφούντες τὴν κοινωνίαν, ἐνῶ αἱ Φύλακαὶ δὲν ἦσαν ἐντελῶς πλήρεις, ὥστε νὰ μὴ ἐπαρκέσωσι καὶ εἰς τοὺς ἀστυνομικοὺς κλητῆρας, φλυαρῶντας περὶ ἡθικῆς καὶ τάξεως.

Καὶ μέχρι μὲν τινος ὁ Ζεὺς συνεκράτει τοὺς κερανοὺς τῆς λύσσης του.

Διενόηθη μάλιστα ν' ἀποστείλῃ προφήτας, καὶ ἔπεμψεν τὸν Ἰερεμίαν, τὸν Ἰεζεκίηλ, τὸν Καπετάνον, τὸν Μπαστίναν, τὸν Σώμερβιλ, τὸν Μωάμεθ καὶ τὴν Ἰεράν Κατήχησιν τοῦ κ. Κοφινιάτου, ἀλλ' εἰς μάτην τὰ νευροσπαστά του εἶχον ἐκνευροσθῆ ἐντελῶς.

Καὶ ὅταν πλέον εἶδεν ὅτι οἱ νεκροὶ δις ἀπέθνησκον διὰ τῶν νεκρολογιῶν τοῦ Ἀρσένη, καὶ ἐστεροῦντο τῶν πορθμείων διὰ τὸν πορθμέα τοῦ Ἄδου Χάρωνα, διότι ἐφορολογούντο καὶ ὑπὸ τὴν πλάκα τοῦ τάφου των ἀκόμη ὑπὸ τῆς «Ποικίλης Στοᾶς» ὅταν εἶδεν ὅτι οἱ βουλευταὶ ἔλυον τὰ νομοθετικὰ ζητήματα διὰ γρόνθων καὶ λακτισμάτων, ὁ δὲ κ. Χοϊδᾶς ἐζήτηε νὰ ἰδρῶσῃ τὴν δημοκρατίαν τῆς ἀδελφότητος διὰ τοῦ βεβόλθερ καὶ τῶν μαρτύρων τῆς μονομαχίας ὅταν ἐπὶ τέλους ἔμαθεν ὅτι ὁ Δεληγιάννης ἔγινεν ἀρχηγὸς τῶν νευροσπαστῶν του καὶ οἱ μαθηταὶ τοῦ Σχολαρχείου, Ὑπουργοὶ τῆς Παιδείας, ἐνῶ οἱ χερσαῖοι ἀμανῆται μετεμορφῶντο εἰς ὑπουργοὺς τῆς θαλάσσης, καίτοι λιποθυμοῦντες ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ ὕδατος ὅταν εἶδεν ὅτι τὰ ἐκ τοῦ χυδατοτέρου φυράματος πλαστουργηθέντα ἀνδρικοελλα, ἀντὶ νὰ

τεθῶσιν ἐντὸς μαστέλλων φανικοῦ ὄξεος, ἢ νὰ χρησιμοποιεθῶσιν ὡς οὐρητήρια, τὸνναντίον ἐλάμβανον μέτρα περὶ καθαρότητος ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν, οἱ δὲ ἀξιωματικοὶ τοῦ στρατοῦ ἔχαπτον τὰ γαλόνια ἐντὸς τῶν Σολωνεῶν ὡς νὰ ἦσαν πουτίγκα, αἱ! τότε πλέον ἐξεμάνη ὁ ἀθάνατος Ζεὺς, ὁ ἐπινεύων ἐπὶ τὴν γῆν καὶ ποιῶν αὐτὴν τρέμειν

.. καὶ κυανέησιν ἐπ' ὄφρῦσι νεῦσε Κρονίων
ἀμβρόσια δ' ἄρα χαῖται ἐπερρώσαντο ἄνακτος
κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο, μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὀλυμπον.

Καὶ συνέλαβε τὴν τρομερὰν ἀπόφασιν νὰ ἐξολοθρεύσῃ τὸ γένος καὶ τὴν χώραν τῶν νευροσπαστῶν καὶ νὰ πλάσῃ νέον ἐξ ἄλλης ζύμης.

Ἐκάλεσεν εἰς συμβούλιον τοὺς Θεοὺς καὶ ἀνεκοίνωσε τὸ σχέδιόν του, ἐνετείλατο δ' αὐτοῖς νὰ καταβῶσιν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ νὰ ἐπιτελέσωσιν ὡς τάχιστα, ὠμότερον δικαστικοῦ κλητῆρος, τὴν ἀνέκκλητον ἀπόφασιν τῆς ἐξαφανίσεως τῶν Ἀθηνῶν.

Ὁ Ἐρμῆς ἰκέτευσεν ἰδιαιτέρως τὸν Δία ὅπως ἐκ τοῦ γενησομένου κατακλισμοῦ φεισθῆ τοῦ Δηλιγιάννη, τοῦ Παπαμιχλοπούλου καὶ τοῦ κ. Λομβάρδου διὰ νὰ μὴ χαθῆ τὸ σὸ'εἰ κατὰ τὴν δευτέραν ἀνθρωπογονίαν τῶν Ἀθηνῶν, ἀλλ' ὁ Ζεὺς ἀγανακτήσας ἐκήρμησεν αὐτὸν τῆς Ἐδέμ καὶ τὸν κατεδίκασε νὰ μὲν ὡς φάσμα ἐντὸς τῆς ἐρημίας τοῦ χρηματιστηρίου, γυμνὸς καὶ πειναλέος.

Οἱ Θεοὶ κατῆλθον ἐπὶ τῆς γῆς. Ὁ Ποσειδῶν ἀπεπειράθη νὰ ἀναστρέψῃ τὰ ὕδατα τοῦ λεκανοπεδίου Ἀθηνῶν καὶ νὰ κατακλύσῃ τὴν πόλιν τῶν νευροσπαστῶν, ἀλλ' ἀτυχῶς οὐδαμοῦ εὔρεν ὕδωρ,

διότι ὅλα τὰ νερά τοῦ δήμου εἶχε καταλάβει ὁ κ. Κατσαβέτης καὶ ὁ κ. Μελάς διὰ τὰ ἐν Κηφισίᾳ λουτρά.

Ἄλλως τε ὁ κ. Δαμασκηνός, ὁ δυνάμενος νὰ ἀνεγκύση τὴν φαληρικὴν θάλασσαν πρὸς τοῦτο, ἀπουσίαζεν εἰς τὴν Πελοπόννησον διὰ τὰς ἀμαρτίας τῆς πολυκλαύστου σαφίδος.

Τί νὰ πράξωσιν; Ἀνῆλθον εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ ἐγνωστοποιήσαν τὰς ἐνεργείας των εἰς τὸν Δία.

Δεύτερον συμβούλιον τῶν Θεῶν.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ διὰ κατακλυσμοῦ ἔλευρος τῶν Ἀθηναϊκῶν νευροσπάστων ἀπέβαινεν ἀδύνατος, ἡ Νέμεσις ἐπρότεινε νὰ μετέλθωσιν ἄλλο μέσον, ἀποτελεσματικώτερον καὶ ταχύτερον, νὰ στείλωσι τοῦτέστι δύο ὑποχθονίους Θεάς, τὴν ἀθάνατον Εὐλογίαν καὶ τὴν Χολέραν, ἀλλ' ὁ Βεελζεβούλ παρετήρησεν ὅτι αὗται κατὰ διαταγὴν τοῦ Ἀρχισατανᾶ ἠττολοῦντο κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ἐν τῷ βασιλείῳ τοῦ Ἄδου πρὸς σύνταξιν τῶν δημοτικῶν καταλόγων.

Ἀπεφασίσθη λοιπὸν νὰ προαποστείλωσιν τὸν Δήμαρχον Ἀθηναίων, τὸν Διευθυντὴν τῆς Ἀστυνομίας, τὸ ἱατροσυνέδριον, καὶ τὸν κ. Παπαμιχαλόπουλον, ὅπως προπαρασκευάσωσι τὰ τῆς ὑποδοχῆς τῆς Χολέρας καὶ τῆς Εὐλογίας, οἵτινες πρὸς τοῦτο ἴδρυσαν τὰ λοιμοκαθαρτήρια, τὴν Νεάν Ἀγορὰν καὶ ἀποπάτους ἐντὸς μανδρῶν, ἀναμένοντες ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν τὴν μεγαλοπρεπεστέραν ἐμφάνισιν τῶν δύο ἐπισήμων θεοτήτων.

Ὁ Ζεὺς ἀπεσύρθη εἰς τὸν ἔβδομον οὐρανὸν καὶ ἀναμένει τὴν καταστροφὴν τῶν φθαρέντων νευροσπάστων του, διὰ νὰ διατάξῃ δευτέραν αὐτῶν ἔκδοσιν, ἐπηξημένην καὶ ἐπιδιωρωμένην...

COMTE-SCOC.

Τὸ μῆλλον τῆς ἔριδος.

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΠΕΤΣΩΜΑΤΑΣ

Ὁ κύριος Πετσωματᾶς, ὀπλρχηγὸς εἰρήνης, ἔστων τελευταῖον πόλεμον χαλάσας τρεῖς καπόταις, φαγὼν ὀλίγα χρήματα τῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης, πρὸ πάντων δὲ διακριθεὶς εἰς τὸ σουφρόνειν κόταις, ἔστους καφφενέδες σκυθραπὸς καὶ μόνιος ἐπλανᾶτο, καὶ ἔστα τραπέζια κάποτε ἡσύχως ἔκοιματο.

Καὶ τότε ὠνειρεύετο ὑπὸ πλατάνους δεῖπνα
 μὲ κόταις δούλων ἀδελφῶν, μὲ δάφνας καὶ μυρσίνας,
 ἀλλ' ὅταν ἐκ τοῦ εὐτυχοῦς ληθάργου τοῦ ἐξῦπνα,
 μετὰ δακρύων ἔβλεπε πῶς εἶναι εἰς Ἀθήνας.

Καὶ δίδων πέντε φάσκελα τὸ ἔθνος κατηρᾶτο,
 καὶ πάλιν ἐξεθύμωνε καὶ πάλιν ἐκοιμᾶτο.

Ἐδίψα μάχας καὶ αἵματα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης,
 ἀλλὰ τὸ ἔθνος δυστυχῶς μετὰ μακροῦς πολέμους
 ἐτέρυγα τοὺς γλυκεῖς καρπούς τῆς ποθητῆς εἰρήνης,
 μοιραίως πελαγοδρομοῦν ἴστους τέσσαρας ἀνέμους.

Κι' ἐκεῖνος ἐκινδύνευε τῆς πείνας ν' ἀποθάνῃ,
 κι' ἐσκέπτετο νυχθημερόν τί διάβολο νὰ κἀνῃ.

Ἄλλ' ὁ Θεός, ὁ πῶποτε πεινῶντα μὴ ἀφίνων
 οὐδὲ αὐτὰ τὰ πετεινά, ὡς λέγουν, τούρανοῦ,
 πρὸ πάντων δὲ οἰστρηλατῶν τοὺς κλέπτας τῶν Ἑλλήνων,
 καὶ τοῦ πτωχοῦ Πετσωματᾶ ἐφώτισε τὸν νοῦ·

κι' ὡς μόνην τοῦ ἐνέπνευσε παρήγορον ἐλπίδα
 νὰ βάλῃ κάλπην βουλευτοῦ κι' ἐκεῖνος ἴστην πατρίδα.

Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δύσκολον πολὺ δὲν τοῦ ἐφάνη...
 εἰς τὴν πατρίδα ἔχαιρεν ὑπόληψιν μεγάλην,
 καθόσον ἦτο γέννημα ἐνὸς ἀρχιτσοπάνη,
 διακριθέντος ἄλλοτε στὴν Τυρκομαχῶν πάλιν.

Ἄλλὰ κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος μετὰ τσοῦτον χρόνον
 συνέχισε τὰ τρόπαια τῶν πατρικῶν ἀγώνων.

Λοιπόν; . . . τῆς Κυβερνήσεως λαβὼν τὴν συνδρομὴν,
 τὰ ἔξοδα τῆς κάλπης τοῦ κ' ὀλίγας παραινήσεις,
 ἀπῆλθεν εἰς τὴν πάτριον ἀναύλωσ πρὸς τιμὴν,
 εἰς ὅλους ὑποσχόμενος διορισμοὺς καὶ θέσεις.

Κι' ἐπέτυχεν; . . . ἐπέτυχε καὶ πρῶτος παρ' ἐλπίδα,
 καὶ κάθε φίλος ἔβγαλε γι' αὐτὸν ἐφημερίδα.

Καὶ ἀπὸ τότε δέχεται, χωρὶς νὰ διδῇ, δῶρα,
 ἐλέγχει ἀδυσώπητος τῶν ὑπουργῶν τὰς πράξεις,
 φορεῖ καὶ γάντια κάποτε καὶ πάντοτε ὡς τώρα
 εἰς τῆς συμπολιτεύσεως εὐρίσκεται τὰς τάξεις.

Καὶ ὅταν πατριώτῃ του κανένα διορίζῃ,
 τὸ ἥμισυ τοῦλάχιστον ἐκ τοῦ μισθοῦ κερδίζει.

Οὐδὲ ἴστω βῆμα ὀμιλεῖ, ἀλλ' οὔτ' ἰδιαιτέρως,
 καὶ μόνον ὅταν πρόκηται γερὸν νὰ πέσῃ ξύλον,
 τότε σηκώνετ' ἐν σπουδῇ κι' εὐθὺς λαμβάνει μέρος,
 διὰ τὰ δικαιώματα μαχόμενος τῶν φίλων.

Εἰς πᾶσαν ἄλλην ἡρεμον περίστασιν χαζεύει,
 κι' ἡδυπαθῶς τοὺς ῥώθωνας τῆς μύτης του θωπεύει.

Κι' εἰς τοὺς χοροὺς τοῦ Παλατιοῦ ὡς βουλευτῆς πηγαίνει,
 ἀλλὰ τὰς συνθηεῖας του δὲν λησμονεῖ τὰς πρώτας,
 καὶ πάντοτε τοῦ Παλατιοῦ τὴν σκάλαν κατεβαίνει
 μ' ὀλίγα κρύα λειψάνα καλοψημένης κότας.

Τοιοῦτος ἀντιπρόσωπος πολῦτιμος ἐφάνη
 ὁ κύριος Πετσωματᾶς ὁ γόνος τοῦ τσοπάνη.

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΣ
ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΑΙΩΝΙΟΝ
ΤΟ ΕΘΝΟΣ ΑΝΕΘΗΚΕΝ

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ
ΔΡΑΜΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ
(παριστανόμενον κατὰ πᾶσαν ἐκκύβευσιν).

Π ρ ᾶ ξ ι ς π ρ ῶ τ η .

Δύο ὥραι μετὰ μεσημβρίαν ὁ φλογερὸς ἥλιος τοῦ Αὐγού-
στου πυρακτώνει τὸ ἔδαφος τῆς ὁδοῦ, ἐφ' ἧς τὸ πτώμα γαλῆς
ἀναπέμπει εἰς οὐρανοὺς ἀναθυμιάσεις ἐν εἶδει αἰῶν, ὑπὲρ τῶν
ἐπιμελουμένων τῆς καθαριότητος τῆς πόλεως ἀρχῶν. Αἰ μυῖται

βρομβοῦσι πενήθιμος· τὸ ὕδωρ τῆς κρήνης σφύζει μονοτόνως ἐκ-
φεύγον διὰ τῆς ἀνοικτῆς στρόφιγγος τοῦ κρουνοῦ. Πάντα τὰ
παράθυρα τῶν οἰκιῶν μιᾶς τῶν παρόδων τῆς ὁδοῦ Προαστείου
εἶνε κεκλεισμένα. Ἐν μόνον εἶνε ἀνοικτόν, καὶ εἰς αὐτὸ προ-
βαίνει ὁ κύριος Ἀνακρέων Καλαναπάθης μετὰ τὸ μακρὸν του νυ-
κτικὸν ὑποκάμισον. Μόνος αὐτὸς δὲν ἀπολαύει τῆς ἀνέτου μα-
καριότητος τοῦ μεσημερινοῦ ὕπνου. Εἰς τὴν κλίθην ὅπου κατε-
κλίθη πρὸ ἄλιγου δὲν εὗρεν ἀνάπαυσιν, ἐπειδὴ τὸν ἔδακνον λυσ-
σιδῶδες ἀφ' ἑνὸς ἢ σκέψις ὅτι ἀπελύθη πρὸ ἑνὸς μηνὸς ἤδη ἀπὸ
τῆς θέσεως ἐκτάκτου γραφῆως ἐν τῇ Ἐγγορίᾳ καὶ ἀφ' ἑτέρου οἱ
τρισχίλιοι κορέοι εἴτινες πατροπαράδοτως χαίρουσι τὸ ἀπάρ-
γραπτον δικαίωμα νὰ ροζῶσι τὸ αἷμα τῶν ἐνοικιαστῶν τοῦ δω-
ματίου.

Μονόλογος τοῦ κ. Ἀνακρέοντος: «Θέλω λέγειν Ἀτρείδας...
θέλω νὰ παραλάβω τὸ πανταλόνι μου αὔριον ἀπὸ τὸν ράπτην...
θέλω δὲ Κάδμον ἄδειν... θέλω νὰ δώσω τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ἐνοι-
κίου εἰς τὴν κερά Μιγάλαϊνα... ἀλλὰ με τί παρῶδες;... Ἐμένα
εὗρηκε νὰ παύσῃ αὐτὸ τὸ κ... ὑπουργεῖον!... Ναῖσκε!... με
τῆς ἐξήντα τέσσαρες ψυροδραχμαῖς ποῦ μοῦ ἔδινε θὰ κατορθώσῃ
τὸ ἰσοζύγιον!... Δὲν πᾶει νὰ κευρεύεται κι' αὐτό!...»

Μικρὸς λουστρὸς ἀναφαίνεται εἰς τὴν ἐσχατιὰν τῆς ὁδοῦ καὶ
εὐανάξει μετὰ ὀξυτάτην λαλιάν...

— Πάρτε, κύριοι, λαχεῖτε!... ἐδῶ εἶνε τὰ τυχερὰ λαχεῖτε!..

Ὁ κ. Ἀνακρέων ἐξακολουθεῖ: — «Ἄμ' ἐκείναις ἢ 36,40
ποῦ ἔχω γραμμῆν εἰς τὸ βιβλίον τοῦ ξενοδοχείου;... Θὰ μοῦ
δῶσῃ νὰ φάγω τὸ βράδυ ὁ κύρ Μανώλης;... Καὶ ὡς τίσον ὁ
χαλῆς, ὁ βουλευτῆς μου μετὰ κοροϊδεύει τώρα δυὸ ἔδομάδες καὶ
σήμερα πάλιν μ' ἄφησε νὰ περιμένω σὰ χάχας εἰς τὸν Κῆπον
τοῦ Κλαυθμῶντος! Τὸν παληάνθρωπον!... Μὰ δὲν θάρθειν
ἐκλογαί;...»

Ὁ λουστρὸς προχωρῶν:

— Πάρτε, κύριοι, λαχεῖτε!... τρία φράγκα κ' ἓνα φράγκο!...
Αὔριον τὰς δέκα ἢ ὥρα βγαίνει!...

Ὁ κ. Ἀνακρέων συνεχίζων τὸν μονόλογόν του: «Καὶ τὸ
συνάλλαγμα τῶν 65 δραχμῶν, τὸ συνάλλαγμα!... ἄχ, δυστυ-

χία μου! "Εληξε πρὸ πολλοῦ καὶ τὸ διεμαρτύρησε. Καὶ ποῦ νὰ κάμη συγκατάθεσιν ἐκεῖνος ὁ σκύλος ὁ τεκογλύφος! ...

Ὁ λουστρός πλησιάζας ἤδη ὑπὸ τὸ παράθυρον:

— Τρία φράγκα κ' ἓνα φράγκο! ... Ἐμπρός, κύριοι, τὰ τυχερὰ λαχεῖα! ...

Ὁ κ. Ἀνακρέων ἀποσύρεται ἐκ τοῦ παραθύρου ἀπομάσσει τὸν ἰδρωτὰ, ξύεται, σκέπτεται καὶ ἔπειτα κάμνει κίνημα ὡς νὰ ἤθελε νὰ εἶπη: "Υπαγε ὀπίσω μου Σατανᾶ!

Ὁ λουστρός σταματᾷ παρὰ τὴν κρήνην, πίνει νερὸν καὶ μετὰ ταῦτα ἀναφωνεῖ μὲ δέξυτέρην λαλιάν:

— Αὔριον τὰς δέκα ἢ ὡρα βγαίνουν! ... Πάρτε, κύριοι, τὰ τυχερὰ λαχεῖα! ... δύο μοῦ ἔμειναν! ...

Ὁ κ. Ἀνακρέων προβαίνει πάλιν εἰς τὸ παράθυρον.

Ὁ λουστρός κάτωθεν ἀποτεινόμενος πρὸς αὐτόν:

— Ἀφεντικό! ... πάρ' ἓνα λαχεῖο! αὔριον τὰς δέκα ἢ ὡρα βγαίνει! ...

Ὁ κ. Ἀνακρέων τὸν κυττάζει βλοσυρῶς κατ' ἀρχάς, ἀφηρημένος κατόπιν καὶ τέλος μειδιῶν:

— "Ἐλ' ἀπάνω! ...

Ὁ λουστρός ἀνέρχεται προθύμως. Ὁ κ. Ἀνακρέων ἐξάγει ἐκ τοῦ βάθους τοῦ σαθροῦ κιβωτίου του κύλινδρον τριῶν δραχμῶν εἰς πεντάρας καὶ ἀγοράσας τὸ γραμματίον κρύπτει αὐτὸ εἰς τὸ κιβώτιον, ἐν ᾧ ὁ λουστρός ἀπέρχεται φαιδρὸς καὶ λέγων πρὸς τὸν Ἀνακρέοντα:

— Θὰ σοῦ πῆσῃ, ἀφεντικό! ... μὰ τὸ Σταυρὸ σοῦ λέω! ... ἔχω γούρι! ...

* *

Πρᾶξις δευτέρα.

Ἡ ἐπαύριον τρεῖς ὥραι μετὰ μεσημβρίαν τρία ἢ τέσσαρα παράθυρα ἀνοικτὰ εἰς τὴν αὐτὴν ὁδόν, ἐν εἰς καὶ τὸ τῆς οἰκίας ὅπου κατοικεῖ ἡ οἰκογένεια τοῦ ἀντικυρνοῦ μπακάλη, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπιφαίνεται ἐκ διαλειμμάτων ἡ μορφή εὐσάρχου νεάνιδος.

Ὁ κ. Ἀνακρέων εἰς τὸ ἰδικόν του παράθυρον καὶ μὲ τὴν ποικιλίαν ρεμβάζει: «Τίποτε πάλιν σήμερα! ... κλλὰ τὰ εἶπα ἐγὼ πῶς μὲ περιγελᾷ ὁ φῦλλος! ... ἄχ, μωρέ! ... καὶ νὰ

διαλύτουμε ἡ βουλή νὰ τοῦ δεῖξω! ... Φαγὶ σήμερα τίποτε ... ὁ κύρ Μανώλης ἐχθὲς μοῦκοψε τὸ βῆχα! ... τῆς τελευταίας τρεῖς δραχμαῖς τῆς ἔδωσα γιὰ τὸ λαχεῖο! ... "Ἀμ ποῦ νὰ μὲ θυμηθῇ ἔμένα ἡ τύχη μέσα σὲ τόσαις χιλιάδες! ... Ἐκατὸν χιλιάδες φράγκα εἰς χρυσόν! ... ἀφαίρεσε 5 οἶο, ἐννενηντα πέντε χιλιάδες ... ἀφαίρεσε καὶ δύο χιλιάδες γιὰ τὴν προεξόφλησιν, ἐννενηντα τρεῖς χιλιάδες! ... Ψυχὴ μου! ... "Ἐνα οἰκόπεδο ἀμέσως τότε ... ἔχει οἰκόπεδο, σπιτί ... ἡ καλλίτερα ἓνα κερνεῖο εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου, μὲ καθρέφταις, μὲ λουσο! ... Μούντζωσε τῆς θέσεως τότε! πέντε φάσκελα στὸ βουλευτὴ μου! ... Ἐνα γκρᾶν τραπέζι ἀμέσως ἀμέσως εἰς τοὺς φίλους ..., φαντάσου, νὰ προσκαλέσω καὶ τὸν κύριον Ἐφορο, ποῦ μ' ἔβλεπε σὰν ψωρόσκυλο ἴσα μὲ τὰ χθές! ... Ἐπειτα μὰ καλὴ προῖκα ... τὴν μπακαλοπούλα τὴν ἀντικυρνή, τὴ Μελπομένη ... Ἐχει τριάντα πέντε τῆς! ... τριανταπέντε χιλιάδες! ... Καὶ τί κομμάτι, αἶ; ...

Ἀκούεται ἡ φωνὴ μικροῦ ἐφημεριδοπώλου:

— Ἡ Παχα... λιγγενεσιᾶα! ... καὶ οἱ ἀριθμοὶ τοῦ λαχεῖου! ...

Δύο τρεῖς κεφαλαὶ προβάλλουσιν ἀπὸ τὰ ἀνοικτὰ παράθυρα καὶ προσκαλοῦσι τὸν ἐφημεριδοπώλην. Ὁ κ. Ἀνακρέων ἐρευνᾷ εἰς τὰ θυλάκιά του καὶ ἀνευρίσκει δύο μόνας καὶ ἑρφανὰς πεντάρας, προωρισμένας διὰ τὸν ἀπαραίτητον μεταμεσημβρινὸν καφέν. Μετὰ στεναγμοῦ ὀδυνηροῦ ἀποφασίζει νὰ θυσιάσῃ τὴν μίαν πεντάρην καὶ προσκλῶν τὸν παῖδα ἀγοράζει τὴν Παλιγγενεσιαν.

Μὲ χεῖρα τρέμουσαν κρατῶν τὸ φύλλον, ρίπτει τὸ βλέμμα συγκινηθμένος ἐπὶ τῶν δημοσιευομένων ἀριθμῶν τῶν κληρωθεισῶν ὁμολογιῶν καὶ ἀναγινώσκει:

«Τὸν πρῶτον λαχνὸν ἐξ 100,000 δραχμῶν ἐκέρδησεν ἡ ὑπ' ἀριθ. 75,846 ὁμολογία! ...»

Ὁρμᾷ εἰς τὸ κιβώτιόν του, ἐρευνᾷ, ἐξάγει τὸ γραμματίον καὶ παρατρεῖ... 75,537.

Ρίπτει ἔπειτα τὸ βλέμμα πρὸς τοὺς κατόπιν κληρωθέντας ἀριθμούς... Πάντες ὑπερβαίνουν τὴν ἑκατοντάδα τῆς χιλιάδος.

Ἐπανέρχεται εἰς τὸν πρῶτον ἀριθμὸν, παρατρεῖ πάλιν τὸ γραμματίον του, ἐκτελεῖ νοερῶς τὴν ἀφαίρεσιν καὶ ψιθυρίζει θλιβερῶς:

— Τί κακοτυχία! ἀπὸ 309 ἀριθμούς! ...

Π ρ ᾶ ξ ι ς τ ρ ῖ τ η .

(Μετὰ δύο ὥρας). Πάντα σχεδὸν τὰ παράθυρα εἶνε ἀνοικτά. Ὁ κ. Ἀνακρέων μένει ἀκίμη εἰς τὸ ἰδικόν του. Ὁ μεταμεσημερινὸς καφές ἐγένετο ἀγαθὸν ἀνέρικτον μετὰ τὴν ἀγορὰν τῆς Παλιγγενεσίας ἢ ὑπολειπομένη πεντάρα θὰ χρησιμεύσῃ εἰς ἀγορὰν μιᾶς κουλούρας ἣτις θὰ χρησιμεύσῃ ὡς δεῖπνον τὴν ἐσπέραν. Ἀναγινώσκων μηχανικῶς ρίπτει ἐνίοτε τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἀντικρυνῶ πρᾶθου ὅπου ἴσταιται ἢ θυγάτηρ τοῦ μπικάλῃ ἣτις στενοχωρουμένη ἐπὶ τέλους ἀποσύρεται μετ' ὀργῆς τῆρουσα κεραινοδόλον βλέμμα ἐπὶ τοῦ ταλαιπώρου ἔραστοῦ.

Ὁ κ. Ἀνακρέων προσβάλλεται καὶ μονολογεῖ:

— Ἀχ! τί νὰ σοῦ κάμω!... ἔχεις δίκην. Ἐπρεπε νὰ μοῦ πῆσῃ καὶ θὰ σοῦδειγνα ἐγὼ, παρδελλοθάρελο! Ἀπὸ 309 ἀριθμοῦς, γιὰ συλλογίσου!... ποῦ νὰ ἦταν ἀρά γε ὁ ἀριθμὸς 75537 ὅταν ἔθαζε τὸ κοριτσάκι τὸ χέρι του;... φαντάσου νὰ ἦταν ἐκεῖ σιμά, νὰ τοῦ ξεφύγῃ ὁ πῶτος λαχνὸς καὶ νὰ πιάσῃ τὸν δικόν μου!... Ἐκατὸ χιλιάδες φράγκα!... αἴντε βρὲ παιδιά!... διακόσια φράγκα μπαξίσι ἀμέσως στὸ κοριτσάκι!... Ὑστερα ἀμαξάδα καὶ στῶ Φίσερ μὲ ὄλη τὴν παρέα... Θὰ τ' ἀφήσω ὅλα εἰς τὴν Τράπεζα παρακαταθήκῃ μὲ τόκο 6 ο|ο... 6X9=54... 5400 φράγκα τὸ χρόνο εἰσόδημα!... ψυχὴ μου στὰ Πατήσια!... Τὴν ἄλλη ἑβδομάδα ἀμέσως ἓνα ταξειδάκι στὸ Παρίσι!... μὲ τὸ Φραισιέ! ὄχι μὲ τὸ Μεσαζερὶ καλλιτέρα... Ἐπειτα ὅταν γυρίσω ψηλὸ καπέλλο, γάντια, γαλλικὰ, παράδες!

Ἐνῶ μονολογεῖ τοιουτοτρόπως φαίνεται ἐρχόμενος ἐκ τοῦ ἄκρου τῆς ὁδοῦ ἀνὴρ τις βραχύσωμος, ἰσχνός, ὠχρός, μὲ γένειον ἀραιόν, κρατῶν μαγκούραν καὶ παρακολουθούμενος ὑπὸ δύο ἐτέρων μορφῆς ἡλιθίου καὶ ὑπόπτου καὶ ἐνὸς ἀστυνομικοῦ κλητῆρος. Ὁ ἀγνωστος σταματᾷ ὑπὸ τὸ παράθυρον καὶ ἐρωτᾷ:

— Ἐδῶ κάθεται ἕνας κάποιος... Ἀνακρέων Καλαναπάθης;

Ὁ κ. Ἀνακρέων ὡς ν' ἀφυπνίζετο αἴφνης βλέπει μὲ ἀπορίαν καὶ ἀπαντᾷ:

— Μάλιστα, ἐδῶ...

— Τοῦ λόγου σου εἶσαι;

— Ναι... τί ἀγαπᾶτε, παρακαλῶ;

— Ὅριστε κάτω.

Ὁ κ. Ἀνακρέων ἐνδύομενος ἐν σπουδῇ κατέρχεται ὠχρὸς καὶ τεταραγμένος, ἐνῶ εἰς τὴν ὁδὸν ἀνοίγονται ὅσα παράθυρα ἔχουσι μείνει τυχὸν κεκλεισμένα καὶ ἐξ αὐτῶν προβαίνουν οἱ γείτονες.

— Εἶμαι δικαστικὸς κλητῆρ, λέγει ὁ ἀγνωστος ἐκ τοῦ συστάδην πρὸς τὸν ἀτυχῆ Ἀνακρέοντα καταβάνα, καὶ ἤλθα νὰ ἐκτελέσω μίαν ἀπόφασιν.

— Μά... τί ἀπόφασιν; ἐρωτᾷ ὁ Ἀνακρέων πελιδὸς καὶ τραυλίζων.

— Ἐνα συνάλλαγμα 65 δραχμάς... μὲ τὰ ἐξοδα εἶνε 84.95.

— Ἄ!... ἀναθῶ ὁ Ἀνακρέων ἀπεγνωσμένος.

— Ἐχεις νὰ πληρώσῃς; ἐρωτᾷ ἀποτόμως ὁ κλητῆρ.

— Ὅχι... ἀλλὰ μίαν μικρὰν προθεσίαν...

— Δὲν ἔχει προθεσίαν ἢ νὰ πληρώσῃς ἢ νὰ ἔλθῃς μαζὶ μου.

— Ποῦ;...

— Εἰς τοῦ Τριγγέτα!...

Εἰς τοῦ Τριγγέτα!... εἰς τὰς φυλακάς!... Ἀπὸ τῶν Παρισίων εἰς τοῦ Τριγγέτα! ἢ ἀπόστασις ὁμολογουμένως ἦτο ἀρκετὰ μεγάλη!..

— Μὰ πῶς! ἔτσι καλὰ καὶ σώνει στὴ φυλακῇ;... ἀναφωνεῖ ὁ Ἀνακρέων ἔξαλλος· δὲν περιμένετε τούλάχιστον μιὰ ἡμέρα, δυὸ ἡμέραις!...

— Ἐλα τώρα, μὴν κάνουμε ταβατούρια! ἀπαντᾷ ὁ ἀδυσώπητος κλητῆρ αὐθαδῶς· ἔλα μὲ τὸ καλό, ἢ ἀλλέως, κύταξε! ἔχω τὸν κλητῆρα μαζὶ μου.

Τί ποιητέον; ὁ κ. Ἀνακρέων περιστρέφει τὸ βλέμμα καὶ δὲν βλέπει οὐδαμῶθεν βοήθειαν. Βλέπει μόνον τὴν κόρην τοῦ μπικάλῃ εἰς τὸ παράθυρον μειδιῶσαν χειρεκάκως.

Καταβελημένος, ἀπελπισ, πειθεται καὶ ἀκολουθεῖ τὸν κλητῆρα μὲ βήμικ ἀσταθές, ἐνῶ ἐξόπισθεν τῆς συνοδείας τρέχει καὶ σκιρτᾷ σμήνος παιδῶν.

Ἐν τσοούτῳ ἡ σκηνὴ ἐφελκύει τὴν προσοχὴν τῶν γειτόνων καὶ ὄμιλος συγκροτεῖται παρὰ τὴν θύραν τῆς οἰκίης ἐνθα κατῶ-

κει ὁ Ἄνακρέων. Ἔχει τὸν λόγον ἡ κυρὰ Μιχάλαϊνα, ἡ οἰκοδέσποινα ἣτις συνταράσσεται ὠργισμένη.

— Τὸν κασιδὴ! ἀνακράζει· κ' ἔκανε καὶ τὸν καμπόσο! . . . συναλλάγματα μοῦ εἶχε ὁ κύριος! . . . πᾶνε κκι ἡ 17 δραχμαῖς ποῦ μοῦ χρωστᾶ . . . Μ' ἄφησε δὰ τὰ κουρέλια του ἀμανάτι! . . .

— Ξεμουαλισμένος ἄνθρωπος! λέγει ἀποφθεγματικῶς ἐκ τῆς θύρας τοῦ ὀ μπακάλῆς.

— Καὶ πῶς τὸν ἔλεγαν, κυρά, τὸ νοικάρη σου; ἐρωτᾷ ἡ γειτόνισσα κυρὰ Σταυρούλα,

— Σάματις ξέρω καλά; . . . Ἕνα παράξενο ὄνομα . . . Καλαναπάθη, θαρρῶ, τὸν ἔλεγα.

Οἱ παρεστῶτες καγχάζουσιν.

— Καλαναπάθη; . . . λέγει ἡ κυρὰ Σταυρούλα ἡ ἔχουσα ἀνεγνωρισμένον τὸ προνόμιον τῆς εὐφύας ἐν τῇ συνοικίᾳ, καλὰ νὰ πάθη λοιπόν! . . .

ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΜΗΤΕΡΕΣ

Ὅτε εἴμεθα βάρβαροι εἰσέτι, καὶ δὲν καταλαμβάνομεν ὅτι εἰ πόδες μας πρέπει νὰ φέρωσι κάλους ὅπως φαίνονται ὅτι ἔχουσι κάλλη, καὶ ἡ ὄσφυς τῶν ἀβροσώμων νεανίδων μας νὰ ἦ ξηρὰ ὡς σαῖς ὅπως φαίνεται δ α κ τ υ λ ι δ ἔ ν ι α, ἐκτὸς τῶν ἄλλων τῆς βαρβαρότητος συμπτωμάτων εἶχομεν καὶ τὴν μητρικὴν στοργήν, μεθ' ἧς αἱ ἑλληνίδες μητέρες ἐπότιζον τὰ ἔμβρυα τῆς καρδίας των καὶ ἔδλεπον αὐτὰ θάλλοντα ἀκμαῖα καὶ εὐχρα. Καὶ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ πράξωσιν ἄλλως· τὰ ἄγνά αὐτῶν στήθη πολὺ πρὸ τοῦ γάλακτος παρήγον φυσιολογικῶς τὴν στοργήν· τὸ ἰδεῶδες τῆς εὐδαιμονίας ἀπετελεῖτο δι' αὐτὰς ὑπὸ ζωηρῶν βοστρυχωδῶν κεφαλῶν καὶ μειδιαμάτων χερουβείμ καὶ παχουλῶν βραχιόνων σπαρταρώντων ὡς διὰ νὰ πετάξωσι· πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ μὴ τρελλαίνωνται διὰ τὰς στοργυλοπροσώπους καὶ ῥοδοπαρεῖους μικροσκοπικὰς ἐκείνας ὑπάρξεις ἅς ὀ

ἔρωσ εἶχεν ἐξαγάγει· ἐν τῶν πτυχῶν τῆς τιμῆς κλίνης των ; μήπως εἶχεν διέλθει διὰ τοῦ σώματος αὐτῶν ἀπλῶς ὡς δι' ὀπῆς χωρὶς νὰ συμπαραλάβωσι μεθ' ἑαυτῶν μέρος τῆς μητρικῆς ὑπάρξεως ;

Ἡ καρδία αὐτῶν ἐξεχειλίξεν ἀπὸ μητρικὴν ἀγάπην, ἣτις κατὰ τὴν μεγαλοφυᾶ ἐκφρασίην τοῦ Οὐγγῶ, εἶνε διανεμημένη ἐξ ἴσου εἰς ὅλα τὰ τέκνα καὶ ἐν τούτοις ἕκαστον ἔχει αὐτὴν ὀλέκληρον· οἱ πόθοι αὐτῶν δὲν ἐξετείνοντο πέραν ἐνὸς φαιδρου λίκνου· ἔξω ἐντὸς τοῦ σώματος τῶν τέκνων των ἡ ψυχὴ των ἦτο διανεμημένη εἰς τρεῖς ἢ τέσσαρας ὑπάρξεις· ἦσαν μητέρες· τοῦτο ἦρκει ὅπως ὦσιν εὐτυχεῖς.

Τῶν ἐντὸς τῶν γυναικείων καρδιῶν στιβάζονται σεσωρευμένα τόσα πράγματα· βελουῖδα καὶ μεταξωτὰ καὶ τρίχαπτα καὶ περὰ καὶ κλειδοκύμβαλα καὶ ἑμπορικὰ ὀλέκληρα ὥστε δὲν ὑπολείπεται πλὴν γῶρος διὰ τὴν στοργὴν· τὸ ταλαίωρον νήπιον δὲν χωρεῖ καὶ ἀφίεται ἔξω τῆς θύρας· ἀφίεται ἔξω ῥιγοῦν ἐξ ἀδιαφορίας ὡς ἔκθετον· δὲν χρησιμοποιεῖται ἡ ἀγάπη του οὔτε κἂν πρὸς τήρησιν τῆς τιμῆς· δὲν θέτουσιν αὐτὸ οὐδὲ φρουρὸν κἂν τῆς πύλης ἀφ' ἧς ἐξῆλθεν . . .

Ἄλλ' εἶδατε πόσον νόστιμα εἶνε τὰ μικρά ; εἴτε γατάκια εἶνε καὶ στολιζοῦν μὲ φουντίσσαις τὰ αὐτάκια των καὶ κορδέλαις τὸν λαιμὸν των, εἴτε κυνάρια καὶ τὰ φέρουσιν ἀπὸ ἀγκάλης εἰς ἀγκάλην καὶ ἀπὸ χειλέων εἰς χεῖλη, εἴτε παιδάκια προκαλοῦντα εὐλήματα διὰ τῶν ψελλισμάτων αὐτῶν καὶ περιπτώξεις διὰ τῶν ἀγγελικῶν μειδιαμάτων καὶ τῶν γοητευτικῶν ἐκπλήξεων των ;

Αἱ τοιαῦται μητέρες τὸ ἐνδιαφέρον ὅπερ κινοῦσι τὰ μικρά των προσπαθοῦν νὰ τὸ ἐκμεταλλευσθῶν ὑπὲρ ἑαυτῶν.

Τὰ ἐνδύουσιν λοιπὸν μὲ κάτι· ζωηρὰ χρώματα κτυπῶντα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς καὶ σχηματίζουσι κομψὰς πλαγγόνας μὲ σκορπίαις ἰδιοτρόπους, μὲ φουστανακία ἔχοντα σκιωτικὰς πτυχάς, μὲ κνήμας γυμνάς καὶ γυμνοὺς βραχιόνας, μὲ ταινίας ἀγνοῦ πῶς περιετραμμέναι· καταβάλλουσι δὲ διὰ πάντα ταῦτα τὴν πυρετῶδη μέριμναν εὐλαρεσκείας ἀκορέστου· διότι τὸ παιδίον κταντᾶ συμπλήρωμα τῆς ἐνδυμασίας των, ζωντανὴ ταινία συρμένη

ὀπισθεν τῆς οὐρᾶς των, ἀνθρώπινον κόσμημα ἐπιτείνον τὴν ἐπιγινωμένην ἐντύπωσιν, καὶ καταπίνουσι μετὰ τῆς αὐτῆς ἡδονῆς πᾶσαν ἐπιφώνησιν θαυμασμοῦ δι' αὐτὸ ὡς πᾶσαν ἄλλην διὰ τὸ περὸν τοῦ πύλου των.

Ἡ νέα δὲ αὕτη ἀπόλαυσις, ὁ νέος οὗτος τῆς ἐπιδειξίως γαργαλισμὸς τὰς καθιστᾶ ἀπανθρώπους· ὅπου καὶ ἂν ὑπάγωσι τὰ σύρουσι μαζί των· δὲν τὰ λησιμονοῦσιν ὅπως δὲν λησιμονοῦσι τὰ ριπιδία των· ἐκθέτουσιν αὐτὰ ἐν ταῖς αἰθούσαις, ἐν τοῖς περιπάτοις, ἐπὶ τῶν ξυλίων ἐδωλίων τῶν Ὀλυμπίων ἢ τοῦ Φαλήρου, ὅπου τὰ ταλαίωρα ἠττώμενα ὑπὸ τοῦ ὑπνου κλείουσι τὰ ματάκια των καὶ ἀποκοιμῶνται ὑπὸ τὴν ὑπαίθριον τῆς νυκτὸς ὑγρασίαν μέχρι τοῦ μεσονυκτίου, ὄνειρευόμενα ἴσως εἰς τὰ ἀόριστα ὄνειρά των φοβερὰ καὶ ἀποτροπαιεῖς στρίγγλας βασιζοῦσας τὰ μικρὰ παιδιά καὶ προσκολλώσας βδελυρὰ χεῖλη ἐπὶ τοῦ μικροῦ των στόματος ὅπως ἀπορροφήσωσι τὴν ψυχὴν των...

Ἄσκα δ' ἐπιζήρωσι καὶ δὲν γεμίσωσι διὰ τοῦ σωματιδίου των ἕνα λακκίσκον τοῦ νεκροταφείου — πόσον θλιβεροὶ εἶναι τῶν νηπίων οἱ τάφοι ! — δίδοντα εἰς τὴν μητέρα των νὰ ἐπιδειξῆ ὅλα τὰ θέληγτρά της, ἐντὸς τῶν μαγύρων τοῦ πένθους της, ὀφείλουσι ν' ἀναλάβωσιν ἄλλο πρόσωπον. Πρέπει νὰ εἶνε ζωηρὰ, σερπετά, διαβολάκια· νὰ εἶνε ἔξυπνα, ἀντὶ πάσης θυσίας, διὰ νὰ κάμουν ἐντύπωσιν· νὰ λέγωσι πολλὰ μετὰ προπετείας· καὶ τὰ ὑπεβάλλου ἐἰς γυμνάσια πῶς νὰ στέκουν, πῶς νὰ βαδίζωσι, πῶς νὰ βλέπωσι, πῶς νὰ κινῶνται, πῶς νὰ χιρῶσι, πῶς νὰ λυπῶνται· πῶς ὁ ψιττακὸς νὰ ἐπαναλαμβάνῃ λέξεις· πῶς ὁ πίθηκος νὰ κάμνῃ πηδήματα· πῶς ὁ ἡθοποιὸς νὰ χειροκροτῆται.

Καὶ καταπνίγουσι πάσας τὰς ἐμφύτους τοῦ παιδὸς ἐρμᾶς, πάσας τὰς ἐκδηλώσεις τῆς ὀρθοῦδους παιδικῆς ἡλικίας, ἣν πιέζουσιν ἐντὸς τοῦ σιδηροῦ των κλωσπίου ὡς κινεζικὸν πῶδα.

Οὕτω δὲ σχηματίζονται ἐκτρώματὰ τῆς περιπλοκοῦ μορφῶν, τέρατα ἀνευ ἡλικίας, μὲ αἰσθήματα ἐκτραπέντα τοῦ ῥοῦ αὐτῶν, γερωντικά ὑπάρξεις βαδίζουσαι ἐπὶ παιδικῶν ποδῶν ὡς ἐπὶ κλωδάθρων . . .

Θὰ μεγαλώσουν τὰ ἄρρενα θ' ἀποκτήσουν μύστακα, τὰ θή-
 λεα στήθος καὶ θὰ ἐκφράζωσι τὰ ἐκρίμματα τοῦ ἐγκεφάλου
 αὐτῶν εἰς γαλλικὴν ἢ ἀλλήν γλῶσσαν—διότι δυνατὸν νὰ εἶνε
 τις ἡλίθιος εἰς πολλὰς γλώσσας—πληροῦντα τὰς πλατείας καὶ
 τοὺς περιπάτους μὲ τὰ χειρόκτιά των, τὰ μύρα των καὶ τὰς ὡς
 νευροσπάστων κινήσεις των.

Λάβετε τώρα ἐν ζεῦγος τοιούτων ὄντων καὶ πρὶν τὰ συζεύ-
 ξητε πρὸς διαιώνισιν τοῦ γένους των, μικροσκοπήσατέ τα·
 παρατηρήσατε τί θὰ εὑρητε ἐν τῇ κεφαλῇ αὐτῶν καὶ τί ἐν τῇ
 καρδίᾳ, καὶ εἰς ποίαν κατάστασιν ἐκ τῆς τριαύτης ἀτμοσφαιρας
 ἦν ἐκ νηπιακῆς ἀναπνεύσειν ἡλικίας, καὶ ὅσοι ἀγαπᾶτε τὴν Ἑλ-
 λάδα, καὶ ὀνειροπολεῖτε τὸ μέλλον τῆς χύσατε πύρινα δάκρυα...

Μηδεὶς εἶπη ὅτι ταῦτα εἶνε ὑπερβολαί· ὑπάρχουσι τοιαῦται
 μητέρες παρ' ἡμῖν εὐτυχῶς αἱ πλεῖσταί τῶν ἐλληνίδων ἔχουσιν
 ἀκόμη τόπον ἐν τῇ καρδίᾳ των διὰ τὰ τέκνα των· δὲν ἐξεπολι-
 τίσθησαν τόσον πολὺ· ἀλλὰ πολλὰ φέσι καὶ τσεμπέρια καθαι-
 ροῦνται κατ' ἔτος ἀπὸ τῶν κεφαλῶν καὶ ἀνυφοῦνται ἐπ' αὐτῶν
 τὰ πτερά τῶν στρουθοκαμήλων· πολλὰ ἐλεύθερα στήθη σφίγγει
 κατ' ἔτος ὁ κορσές, ὡς διὰ νὰ τὰ συνθλίψῃ καὶ ἐξαγάγῃ ἀπ' αὐ-
 τῶν πᾶν γενναῖον αἶσθημα...

Δὲν γενικεύομεν· δὲν καταδικάζομεν συλλήβδην πάσας τὰς
 ἐλληνίδας μητέρας· αἱ κκαὶ πράττουσιν ἀπλῶς τὸ καθήκον
 των· δὲν ὑπαινιττόμεθα αὐτάς· ὁ ἰατρός δὲν μεριμνᾷ περὶ τῶν
 ὑγιῶν παρακολουθεῖ τὰ κρούσματα καὶ ἐξακριβώνει τὴν ἐπιδη-
 μίαν. Ἐν τοῖς δεινοῖς χρόνοις, οὗς διερχόμεθα, τὸ ὕψιστον τῆς
 Ἑλλάδος συμφέρον ἀπαιτεῖ καὶ οἱ νοσοῦντες νὰ θεραπευθῶσι
 καὶ τὸ νόσημα νὰ μὴ μεταδοθῇ.

Α. Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΕ

Χάρις ταχύτερας συρροήσεως.

ΘΕΡΙΝΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Ἐν Κηφισίᾳ, Ἰούλιος, 1885.

Φίλτατέ μοι Γ***

Εἰς Ἀθήνας

Εὐρίσκομαι ἐδῶ, εἰς τὸ εἰδυλλιακὸν καὶ χαριέστατον τῆς Ἀ-
 ττικῆς χωρίον, κατάφυτον καὶ περιφύτον, πλούσιον εἰς ἀπόψεις
 θαυμασίας, εἰς χρώματα φανταστικά καὶ γραμμὰς ἀμιμήτους ἐν
 τῷ βάθει τοῦ ὀρίζοντος.

Ἐλθέ καὶ σύ. Ὁ ναῦλος τοῦ σιδηροδρόμου εἶνε ἐλάχιστος.
 Ἐὰν δὲν σε ληστεύσῃ ὁ ἀμαξήλατης ἀπὸ τῆς οἰκίας σου μέχρι

τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ, τότε — πιστεύσόν μοι — ἡ μέχρις ἐδῶ μετάβασίς σου θά κοστίσῃ πολὺ εὐθηνότερον ἢ ὅσον ἡ ἀπ' Ἀθηνῶν μέχρι Λαρίσσης.

Μὴ λησμονήσῃς ὁμῶς νὰ φορέτῃς τὸ φράκ καὶ τὸν ὑψηλὸν σου πῆλον, μὴ τυχὸν ἐκληρθῆς ὡς γελοῖος καὶ ἀνάγωγος ὑπὸ τῶν ἐνταῦθα εὐπατριδῶν.

* *

Αἴ! φίλε μου, ἡ Κηφισία ἔκαμε προόδους!

Δὲν εἶνε πλέον ἡ ἀξέστος καὶ ἀνεπίπλαστος παρθένος τοῦ Πεντελικοῦ, μὲ τὸ χυδαῖον χρῶμα τῆς ὑγείας εἰς τὰς περὶ τὰς καὶ τὴν βλακώδη εἰλικρίνειαν εἰς τὸ βλέμμα.

Ἡ φιλόγελως Ἀμαρυλλίς μετεβλήθη εἰς κομψομομένην τοῦ συρμοῦ δεσποινίδα, περικλείασα τὴν καρδίαν ἐντὸς στηθοδέσμων, τὴν κόμη ἐντὸς τεχνητῶν ἀνθέων, τὴν γλῶσσαν ἐντὸς γαλλικῶν φράσεων, παραλλάσσουσα ἑαυτὴν ἐκάστοτε πρὸς τὰ τελευταία ὑποδείγματα τοῦ Mode Illustré καὶ ἀκκιζομένη ἐρωτοτρόπως, ὡς ἡ κυρία Ταβουλάρη ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

* *

Ἐδῶ, φίλε μου, συνέρρευεν ἀπό τινος τὸ ἀφρόγαλα τῆς ἀθηναϊκῆς ἀριστοκρατίας, ἡ προνομιοῦχος, δηλαδή ἐκείνη τάξις τῶν θνητῶν, ἡ ἔχουσα τὸ προνόμιον νὰ τρώγῃ χωρὶς νὰ ἐργάζηται, νὰ κοιμᾶται ἀπὸ πρωΐας μέχρι ἑσπέρας καὶ νὰ τελῇ τὰ Ἐλευσίνεια τῆς νυκτός.

Ἄ! ἡ νύξ! κρύπτει τόσα θελκτικὰ μυστήρια καὶ μαγείας, καὶ μέχρι λιποθυμίας ἠδουπαθεῖς ἀπολαύσεις, ὥστε πολὺ εὐλόγως οἱ εὐπατρίδαι ἀνέστρεψαν τοὺς ὄρους ζῶντες ὑπὸ τὰ τεχνητὰ φῶτα τῆς νυκτός καὶ κοιμῶμενοι μακαρίως καθ' ὃν χρόνον ὁ ἄλλος κόσμος, ὁ βάνουσος καὶ μωρός, ἐξυπνᾷ, κινεῖται, ὀρᾷ, ζῆ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

* *

Καὶ τί θαυματουργικὰ χεῖρες αὐταὶ τῶν γηγενῶν εὐπατριδῶν, ὡσαύτως ἦσαν χεῖρες τεχνολογῶν ἢ ἐπιτρόπων τῆς ἐν Τήνῳ Εὐαγγελιστρίας. Οἱ ἄγροὶ καὶ αἱ χέρσοι τῶν χωρικῶν ἐγένοντο οἰκόπεδα εἰς τὰς χεῖρας τῶν. Τοῦλάχιστον οἱ

χωρικοὶ μένουσι χάτικοντες ἀκόμη πρὸ τοῦ θυμάτος τούτου. . .

Περὶ τὰς πενήχρας κλύβας τῶν ἀγροτῶν ὑφίστανται τὰ πολυτελέη μέγαρα τῶν πολυτελέων τιμαριούχων τῆς Κηφισίας, ὡς ἄλλοτε ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Κορίνθῳ παρὰ τὸν ἀστημον τάφον τοῦ Διογένηος ἠγείρετο καλλιμάμαρος ὁ τάφος τῆς μεταξὺ τῶν ἑταίρων ἀριστοκρατίας Λαίδος, διὰ νὰ πιστοποιηθῇ ὅτι καὶ ἐν τῇ ζωῇ καὶ ἐν τῷ θανάτῳ συναντᾶται ἐνίστη ἡ ἄγχι ἀκολασία παρὰ τὴν ἄκραν λιτότητα.

* *

Ἀλλὰ μὴ ζήτησιν τὴν γενεαλογίαν τῶν γηγενῶν εὐπατριδῶν. Μὴ ἐρευνᾷς τὸ ἄγνωστον, ὅπερ μόνον ὡς τοιοῦτον θέλει.

Τὰ βόδια ἐξελλίσσονται ἐκ τῆς κόπρου κατὰ τὸν νόμον τῆς συναλλαγῆς τῆς ὕλης καὶ οἱ σκύληκες ζωοποιούνται ἐκ τῆς σήψεως μεταμορφούμενοι εἰς χρυσαλλίδας.

Τίς ὁμῶς ἐσέκθη νὰ μὴ εἰσπνεύτῃ τὸ ἄρωμα τῶν βόδων ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι τὰ ἀδρά των πέταλα προήλθον, κατὰ τὴν θεωρίαν τοῦ Δαρβίνου, ἀπὸ κύτταρα περιττωμάτων;

Ἡ ἐξέλιξις σήμερον, ἰδοὺ τὸ πᾶν, φίλε μου! Μεταβάλλει τὸν βόρβρον εἰς ἔντομα, τὴν κόπρον εἰς ἄνθη, τὰ ἔρπετά εἰς δίποδα, τοὺς τενεκίδες εἰς παράτημα καὶ τοὺς μπακίλιδες εἰς ὁμογενεῖς!

* *

Ἐὰν ἡ ἐπιστολή μου φθάσῃ εἰς Ἀθήνας μετὰ πέντε ἡμέρας — ἐκτός ἐὰν περιπέτῃ εἰς ξένης — τότε ἔλθῃ τὴν προσεχῆ Κυριακῇ.

Ἐλθῆ νὰ ἴδῃς πῶς ἡ τέχνη ὑπέταξε τὴν φύσιν.

Ἀλλὰ γνωρίζω τὰς ὀπισθοδρομικὰς σου ιδέας. Θέλεις τὴν φύσιν ἀγρίαν ἐν τῇ ῥωμαντικότητι αὐτῆς. Σὺ ἐννοεῖς ψητὸ στή σοῦλα, ὑπὸ τὰ ἔλατα καὶ τὰς πεύκας, εἰς ἀνοιχτὸν ὄριζοντα καὶ μὲ ἀνοιχτὴν τὴν καρδίαν, ἐν μέσῳ γελώτων καὶ ἁμαρτῶν ἀγαπητῶν φίλων.

Ἄγνοεῖς λοιπὸν ὅτι ὁ πεπολιτισμένος κόσμος σήμερον ὀφείλει νὰ διασκεδάζῃ σιωπῶν καὶ χασμῶμενος;

* *

Ἡ τέχνη ἐνίκησε καὶ ἐξηυτέλισε τὴν φύσιν. Ἡ τέχνη σήμερον δίδει ὀδόντας εἰς τοὺς ναθοὺς, ὠραίαν κόμην εἰς τὰς ἀπειλωμένας κεφαλὰς, καμπυλωτέρη σχήματα εἰς τὰ ἐπίπεδα στήθη, ῥαδινὸν ἐρύθρωμα εἰς τὰς κόιλαις παρεῖας καὶ αἶμα λευκὸν εἰς τὰς διαφανεῖς φλέβας τῶν ἀριστοκρατικῶν γυναικῶν, διότι τὸ κόκκινον αἶμα κυκλοφορεῖ μόνον εἰς τοὺς βαναύσους ὀργανισμούς, καὶ ὄχι εἰς τὰ λεπτεπίλεπτα σαρκία τῶν δεσποινίδων τῆς ὑψηλῆς τάξεως, τὰ ὅποια θὰ ἐπλάσθησαν ἀναμφιβόλως ἐκ κηροῦ ἢ σιπύου ἢ ἀλλης—δὲν εἰς τὴν ποίαν—εὐγενοῦς ζύμης, ὅπως διακρίνονται ἀπὸ τὰς γυναῖκας τῶν κατωτέρων κοινωνικῶν τάξεων.

Ἡ γλώσσά των εἶνε εὐστροφος καὶ αἰμύλη, διότι οὐδέποτε τραγνύεται διὰ τῆς βαρβαροῦχου ἐλληνικῆς διαλέκτου.

Πρέπει νὰ ἴδῃς τὸ ὠραῖον ἡμῶν τῆς ἀριστοκρατίας, καὶ νὰ θαυμάσῃς τὴν σύγχρονον γυναῖκα, ἐκλεπτυνθεῖσαν διὰ τῆς τέχνης, καλλιτεχνικωτέρην καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν κηροπλάστων πλαγγῶνων τοῦ Μάϊφαρτ.

Ἄλλοτε ὁ κόσμος ἦτο μῦψ ἢ παραβλώψ, ὀπισθοδρομικώτερος καὶ δημάρχου ἀκόμη, διότι ἐποποθεῖται τὴν γυναῖκα παρὰ τὴν ἡλακῆτην καὶ τὸ λίκνον τοῦ τέκνου τῆς καὶ παρὰ τὸν ἄχαριν γυκιτὸν σκυῖρον τοῦ συζύγου! Οἶα πεζότης!

Ἦδη ὅμως, νῆ τὴν Πάνδημον, δέον νὰ ὤμεν εὐγνώμονες εἰς τὸν νεώτερον πολιτισμὸν, ὅστις προήγαγε—χωρὶς ἐν τούτοις νὰ ἐπαγγέλλεται τὸν προαγωγόν—προήγαγε τὴν γυναῖκα, τὸ καλλιτεχνικώτερον ἀληθῶς τῶν ζώων εἰς τὴν ἀνωτέραν βαθμίδαν τῆς ζωολογικῆς κλίμακος, ἀναγαγὼν συνάμα καὶ τὸν ἄνδρα—ἐννοῶ τὴν ὁμοταξίαν τῶν συζύγων—εἰς τὴν περιωπῆν τῶν βουβάλων

Οἱ ἀρχαῖοι μάλιστα, οἱ καεντρεχεῖς, ἠθέλησαν νὰ ἐξουδετερώσωσι τὴν ἀξίαν τῆς γυναικός, ἐκλαβόντες αὐτὴν ὡς σκευὸς ἀπυλλοτριούμενον, ἐνεχυριαζόμενον, ἐκχωρούμενον ὡς νὰ ἦτο ἀγελάς ἢ πῆθμος,

Οἱ βλάκες! Καὶ ἤκουέ τις εἰς τοὺς ἀρχαίους χρόνους τὰς ἐξῆς διαπραγματεύσεις:

— Μοὶ δανεῖζεις μίαν νύκτα τὸ Φάνιον;

— Τὸ παρεχώρησα εἰς τὸν Λυσίμαχον. Σοὶ πωλῶ τὸ Νάννιον.

— Οὐφ! τὸ ναθρόν. Οὐδ' ἀντιπλακοῦντος ἀνταλλάσσω αὐτό.

Ὁ Πτολεμαῖος ὑπεσχέθη νὰ μοι πέμψῃ περικαλλῆς τι γύναιον ἐκ τῶν λαφύρων τῆς Συρίας.

Ἐννοεῖς ὅτι αὐτὰ συνέβαινον ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Κορίνθῳ καὶ οὐχὶ ἐν τῇ σημερινῇ Κηρισσίᾳ, πρὸς Θεοῦ! μὴ συγχύσῃς τὰς ἐποχὰς καὶ τὰ πράγματα!

Σήμερον ἡ γυνὴ δὲν πωλεῖται—σὲ βεβαιῶ,—τὸναντίον πωλεῖται, πωλεῖ ὅ,τι ἔχει καὶ ὅ,τι δὲν ἔχει ἀκόμη, ἀλλὰ δὲν πωλεῖται.

Ἄν ἄλλοτε ἐχρησίμευον ὡς ὑπόδημα τοῦ ἀνδρός, σήμερον εὐτυχῶς χρησιμεύει ὡς στέμμα ἀκτινοβολοῦν περὶ τὸ μέτωπον τοῦ συζύγου.

Ἄλλοτε ἦτο ὃν ἀπρόσωπον. Σήμερον τύχη ἀγαθὴ κέκτηται πλείονα τοῦ ἐνὸς πρόσωπα, ἂν λάβῃς μάλιστα ὑπ' ὄψιν καὶ τὸ θαυματουργικὸν χημεῖον . . . τοῦ καλλυντηρίου τῆς.

Ἦτο δηλαδὴ μῦρον ἢ ἀνθοσμίας τῆς Κύπρου ἐγκαθειργμένος ἐντὸς φιάλης.

Ὁ νεώτερος πολιτισμὸς ἐξεπωμάτισε τὴν φιάλην καὶ οὕτω ἡ εὐωδία καὶ ἡ μέθη ἐξεχειλίσειν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ Σταδίου μέχρι Κηρισσίας.

Ἡ γυνὴ σήμερον εἶνε ἐλευθέρα. Δύναται νὰ ἀνήκῃ εἰς ἑαυτὴν, εἰς ὅλον τὸν κόσμον καὶ εἰς αὐτὸν ἐνίοτε τὸν . . . συζυγόν τῆς.

Ὅ,τι μ' ἐκπλήττει εἶνε πῶς δύναται νὰ κοιμῶνται νήδυμον δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, ἐνῶ τὰ πτηνὰ κατὰ σμῆνη φλυαροῦσιν ἐπὶ τῶν δένδρων. Δὲν ἐνθυμῶμαι τοῦλάχιστον ὅτι ἡ καλαισθησία τῶν νεωτέρων Ἀθηναίων ἐξερρίξωσε τὰς ὑπερηφάνους λεύκας τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι τὸ κελάδημα τῶν χειρῶν διέκοπτε τὰ ἐωθινὰ ἔνειρα τῶν παροδίων Συβαριτῶν;

Ἐλπίζω ὅμως ὅτι οἱ εὐπατρίδαι θὰ ἐξεύρωσι κανὲν μέσον

πρὸς ἐξολόθρευσιν τῶν πτηνῶν, ὅπως διασώσωσι τὴν μακκρίοτητα τοῦ ὕπνου των ἀπὸ τὸ ὀχληρὸν ἄσμα τοῦ σπίνου καὶ τῆς ἀκανθυλλίδος.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐπεινόησαν τὴν ἐξολόθρευσιν τῶν περιστερῶν, καθ' ὧν σκοποβολοῦσι καὶ φονεύουσιν αἱ ἀβραὶ δεσποινίδες, λόγῳ ἀθώως παιδιᾶς.

Οἱ Συβαρῆται ἄλλοτε ἀπηγόρευσαν τὴν ἐν τῇ πόλει ὑπαρξίν ἀλεκτρούων, ὅπως μὴ ἡ ὄξεια τούτων φωνὴ διαταράττῃ τὸν ὕπνον τῆς πρωΐας.

Ἄλλὰ καὶ οἱ Κηφισεῖς εὐπατρίδαι ἀπεδιώξαν τοὺς ἀλεκτρούνας, ἐννοῶ τοὺς περωτούς, διότι οἱ δίποδες ἄπτεροι εἰσὶν ἀρκετοί. Τοῦλάχιστον τώρα ἐπικρατεῖ σπάνις πετεινῶν, ἐὰν κρίνω ἐκ τοῦ ὅτι δι' ἐν μικρὸν κοτόπουλο ἐπλήρωσα πρὸ μικροῦ εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον φράγχα δέκα, ἀριθ. 10.

* *

Πρὸ παντὸς θέλεις θυμάσαι τὸ πολυτελὲς οἰκοδόμημα τῶν λουτρῶν, ὅπερ ἀληθῶς ἦτο ἀναγκαιότατον, διότι καθαρίζουν καὶ θεραπεύουν πᾶσαν νόσον καὶ ἀκαθαρσίαν. Εὖγε τῆς προνοητικότητός των !

Δέκα ἢ δεκαπέντε εἶδη λουτρῶν ὑπάρχουσιν ἐν αὐτῷ. Ὑπάρχει λουτρὸν διὰ τοὺς νευροπαθεῖς, ἄλλο διὰ τοὺς ἐκνευρισμένους, ἕτερον διὰ τὴν ρευστοποιηθεῖσαν σπονδυλικὴν στήλην. Ἄλλ' ἐννοεῖς τὰ δύο τελευταῖα εἰς πολυτελεῶς διασκευασμένα καὶ ὑποθέτω ὅτι ἡ χρῆσις των ἀνήκει ἀποκλειστικῶς εἰς τοὺς εὐπατρίδας. Ἄλλο διὰ τοὺς ῥαχητικούς, εἰς τὸ ὅποιον λούουσι τὰ τέκνα των. Καὶ ἐν γένει δι' ἐκάστην νόσον καὶ ἰδικίτερον λουτρὸν.

* *

Τὴν προσεχῆ Κυριακὴν θὰ κωσῖ βεγγαλικὰ καὶ ροκκέται καὶ πολυποικίλα πυροτεχνήματα, τὰ ὅποια ἐλκύουσιν ὅπωςδὴποτε κόσμον, ὅπως ἡ λάμψις τῆς φλογὸς τᾶς χρυσαλλίδας.

Ἐλθὲ λοιπόν· δὲν φοβεῖσαι νὰ πέσης ὑπὸ τὰ σκωπτικὰ βλέμματα τῶν εὐπατριδῶν, διότι αὐτοὶ δὲν κατέρχονται εἰς τὴν ὑπὸ τὴν πλάτανον πλατεῖαν ὅταν συρρῆ ὁ ἄλλος κόσμος.

Οὐ συγχρῶνται Ἰουδαῖοι Σαμαρείταις.
"Ἐλα τέλος πάντων, νὰ γελάσης. Σὲ βεβικῶ, θὰ γελάσης.
Σὲ ἀναμένω καὶ

Σὲ φιλῶ
Σ α τ α ν ᾶ ς

Γ. Γ. Φεῦ ! ἀδύνατον νὰ σοὶ ἀποστειλῶ ταχυδρομικῶς τὴν ἐπιστολήν μου, διότι τὸ ἀπὸ τινος ἰδρυθὲν ἐνταῦθα ταχυδρομεῖον λαμβάνει μόνον ἐξ Ἀθηνῶν φακέλλους, ἀλλὰ δὲν ἀποστέλλει, διότι ἀφ' ἧς συνέστη ἐλησμόνησεν ἡ Γεν. Διεύθυνσις νὰ ἀποστείλῃ καὶ . . . γραμματόσημα.

Διὰ τοῦτο τὴν ἐπιστολήν μου θὰ σοὶ ἐγχειρίσῃ χωρικὸς τις, ὃν ἀποστέλλω ἐπίτηδες.

• Ο αὐτὸς

Τύποι κνηρηῶν ἐν Ἀθήναις.

ΤΟ ΚΑΤΩ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ

Ἀγαθὲ μοι κύριε Κ. Φ. Σκόκε,

Πρῶτον, ἀντιγράξω σὰς αὐτόν, ἐπιστεῖλαντά μοι τὰ ἐπόμενα:

«Προτίθεμαι ἐπὶ τῷ προσεχῆϊ νέφῳ ἔτει 1886 νὰ δώσω κατὶ
»τι νέον εἰς τὸ ἑλληνικὸν δημόσιον, ἥτοι Γελοιογραφικὸν
»καὶ Σατυρικὸν Ἡμερολόγιον, ἐν ᾧ νὰ συγκεντρώσω
»τὰς λεπτοτέρας καὶ ἀττικωτέρας εὐφυΐας τῶν παρ' ἡμῖν δημο-
»σιολόγων. Θὰ μοὶ ἀρνηθῆτε ἄρα γε τὴν συνδρομὴν σας... κτλ.»

Τὴν συνδρομὴν μου, τό γε νῦν ἔχον, δὲν θὰ σὰς ἀρνηθῶ, προ-
θυμούμενος ἵνα προσθέσω καὶ γὰρ μεταξὺ τῶν λεπτοτέρων
καὶ ἀττικωτέρων εὐφυῶν τὰ περαιτέρω, καὶ οὐδὲνως συ-
στελλόμενος μηδὲ φοβούμενος μὴ διὰ τὴν ἀξίωσιν ταύτην ἐξε-

λεγγθῶ ὡς κακὸς οἰηματίας' τολμῶ δὲ μάλιστα νὰ προκαλέσω
τὰς ἐπικρίσεις οἰουδήποτε ἀρνηθησομένου τυχόν ἐν αὐτοῖς τὰς
ἀρετὰς, ἃς περιζητεῖτε διὰ τὸ ὑμέτερον Ἡμερολόγιον.

Εἶνε σειρὰ ποιημάτων, ἐπιγραμμαμάτων μᾶλλον, διστίχων ἢ
τετραστίχων τῶν πλείστων, βριθόντων, ἂν δὲν ἀπατώμαι, γνη-
σίας ἀστείότητος, λεπτῆς εὐφυΐας, φιλοπατρίας τε καὶ εὐδουλίας·
ἔστι δ' ὅπου κροταλλίζει καὶ ἡ σατυρική ὑσπληγγεῖ, καθ' ἃ ἀπεκ-
δέχεται ὁ ἀναγνώστης εἰκάζων ἐκ τοῦ τίτλου τῆς ὑμετέρας
βίβλου.

Γινώσκωμεν τί λέγεται menu ὑπὸ τῶν γαλλίζοντων ἐπὶ γευ-
μάτων καὶ συμποσίων, ὅπου πολλὰ καὶ ποικίλα τὰ παρατεθησό-
μενα ὄψα' ἄλλως, ὁ Ἀθηναῖος θὰ μᾶς τὸ ἐξήγει (συγγνώμην
διὰ τὸν ἀναχρονισμόν) ὡς γνωστὸν καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἑλ-
ληνας, λέγων ὅτι «ἔθος ἦν ἐν τοῖς δείπνοις παραδίδοσθαι γραμ-
ματίδιόν τι, περιέχον ἀναγραφὴν τῶν παρεσκευασμένων, ἐφ' ᾧ
εἶδέναι ὅτι μέλλοι ὄψον φέρειν ὁ μάγειρος.»—(Ἐν Δειπνο-
σοφισταῖς, βιβλ. Β', χωρ. 33). Λοιπὸν δύνασθε, κύριέ μου,
νὰ σημειώσητε ἀπὸ τοῦδε ἐν τῇ ἀναγραφῇ τῶν παντοίων καὶ ἐκ-
λεκτῶν ἐδεσμάτων τῆς ὑφ' ὑμῶν παρασκευαζομένης καλῆς πνυ-
δαισίας, ὅτι θὰ ἔχητε καὶ ἐξ ἐμοῦ ἐπιδότησιόν τι: «Τὸ κάτω τῆς
γραφῆς» καλούμενον.

Μόνον παρκαλῶ, μὴ μοι ἐλέγξητε τὴν οἴησιν, μηδ' ἐκ τῶν
προτέρων κατειρωνευθῆτε χαρακτηρίζων με ἐκ τῶν ἤδη λελεγ-
μένων ὡς υπερφιάλω, περιαιτολόγων' γεύσασθε καὶ ἴδετε' ἀφοῦ
δὲ ἀποπῆτε ὑμεῖς τε καὶ οἱ προσκεκλημένοι μέχρις ἐσχάτης
σταγόνος, τότε καὶ μόνον τότε εὐαρεστήθητε καὶ νὰ ζητήσητε
ἐπὶ τῆς φιάλης, ἣν ὑμῖν προσφέρω, τὸ ὄνομα τοῦ κατασκευαστοῦ·
πιστεύω ὅτι ἀπρόοπτον θὰ ἐκπλήξῃ ὑμᾶς τε καὶ τοὺς συνδαιτυ-
μόνας ἀνεξαιρέτως.

Πολὺ πλανᾶσαι, Ἑλληνας,
ἔαν τὸ ἀπαγγέλλαι
τὴν δόξαν τῶν προγόνων
νομίξης εὐτυχίας'

θὰ εὐτυχῆσης μόνον,
 ἂν σὺ ὡς τὴν ἀρχαίαν
 ἐκείνην ἱστορίαν
 δημιουργήσης νέαν.

“Ὅστις ἐνδόξως τελευτᾷ
 ἔζησεν ἤδη ἀρκετά.

“Ὅστις εἰς αὐτὸν τὸν βίον
 χρήσιμος δὲν ἠδυνήθη
 νὰ γενῆ εἰς τὸν πλησίον,
 κατὰ λάθος ἐγεννήθη.

“Ὅταν εὐτυχῆς ’στὸ σκότος
 τί χρειάζεσαι τὸ φῶς;
 ἀμαθῆς, κ’ εἰς ὅλα πρώτος—
 τύφλαις νὰ χῆς ὁ σφῶς.

“Ὅταν ὁ γέρον πλούσιος ἔδιδε τὴν εὐχὴν του
 λέγων εἰς τὸ παιδί του
 «Ἐγὼ εἰργάστην ἀρκετὰ ἐπὶ ζωῆς μου, ἄρα
 » σὺ ἀναπαύσου», ἔδιδεν ἀντὶ εὐχῆς κατάρα.

Εἰς ὃν τινα δι’ αὔριον διήνησε τὸν βίον του,
 τρεῖς λέξεις τὸ μνημεῖόν του
 ἂν ἔφερε, θὰ ἔφθανε·
 «Χωρὶς νὰ ζήσῃ πέθανε».

(Εἰς νεογνόν.)

“Ἐρχεσ’ ἐν τῷ κόσμῳ κλειῶν
 ἐνῶ γύρω σου γελοῦν·
 εἶθε νὰ γελαῖς ἐκπνέων
 καὶ οἱ ἄλλοι νὰ θρηνοῦν.

“Ὁ πανδαμάτωρ χρόνος
 ὃ ἂν ἀνθὴ μαραίνει!
 — Ναί, ἀλλ’ αὐτὸς καὶ μόνος
 πᾶσαν πληγὴν εἰναι.

Σεμνὸν ἀπῆται τάφον,
 ἵσως διότι ἤγειρε ζῶν διὰ τῶν ἰδίων
 χειρῶν του μαυσωλεῖον,
 εἰς στήλας τῶν εὐεργετῶν τὸ ἑνομὰ του γράφων.

Σφάλλει ὁποῖος κμακρόση
 ’μέρα πρὶν καλονυκτώση,
 κ’ εὐτυχῆ πρὶν τὰ τσιτώση.

Διὰ τὰ μεγάλα βάστανα, διὰ τὰ μεγάλα βάρη
 ἐπλάσθησαν οἱ βασιλεῖς κ’ οἱ δυστυχεῖς γαϊδάροι.

(Φ ρ ι δ ε ρ ῖ κ ο ς ὁ μ έ γ α ς)

(Πρὸς τὴν σύζυγον.)

Αὐτοὺς τοὺς τόπους δὲν παραιτοῦμεν;
 Δὲν ἐθαρύνθης τὴν ξενιτείᾳ;
 Ἐβόνο· ’στὰ ξένα θὰ κατοικοῦμεν
 καὶ εἰς αὐτὰ μας τὰ γηρατειᾶ;

“Ἄς ἐπανέλθωμεν ’στὴν πατρίδα·
 μάς ἔλκει μ’ ὅλα τῆς τὰ δεινά·
 ’γύρισα κόσμον καὶ πλεῖστα εἶδα,
 πλὴν σὰν τὸν τόπον μας πουθενά.

Δυστυχισμένος ὅστις τὸ δῶμα
τῶν προπατόρων του παραιτᾷ
καὶ εἰς τὸ γῆρας τρέχει ἀκόμα
διὰ ν' ἀπαντήσῃ τὰ περιττά.

Δὲν μὲ μέλει τί γνωρίζεις;
'πέ μου τί 'μπορεῖς καὶ κάμνεις νὰ ἰδῶ τὸ τί ἀξίζεις.

Τὶ παράδοξον ὀσὴν Ρώμη!
σχεδὸν ὅλοι της οἱ δρόμοι
ὡς στολίδι ἀράδ' ἀράδα
ἔχουν ἀπὸ μιὰ κ. . . .
Σ' ἔλεγαν τὸ πάλοι Ρώμα
ἄς σὲ λέγουν τώρα βρόμα.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

Πῶς ὀνομάζουσι;
Ποῖον σκοῦφον βάζουσι,
ἀντὶ τὸ βράδου, κάθε πουρνό,
καὶ τὸ κεφάλι
ἀφοῦ τὸν βάλῃ
δὲν φέρει σκοῦφον, μένει γυμνό;

(Ἡ φ ε ν ἄ κ η.)

Σ' αἰγιαλοὺς ἑλληνικοὺς σχεδὸν λησμονημένα,
ἀπὸ σκληροῦς Ὀθωμανοῦς κείμ' ἠρώϊς σφαγμένα.

Μὴ μ' ἀνγγραμμᾶτισῃς,
διότι μαύρη γίνομαι καὶ δύσμοιρος ἐπίσης.

(Ἡ ν ἦ σ ο ς Ψ ἄ ρ ἄ.)

Φίλε κύριε Σκόκε,

Οὐδὲν ἔχω νὰ προσθέσω εἰς ταῦτα, ἢ ὀλίγους τινὰς « φθόγ-
γους ἀλύρους » ἔτι ἐξ ἐμοῦ, ὅτι τὰ ἔπη ταῦτα συνέλεξα πρὸ
πολλοῦ ἐξ αὐτογράφου τοῦ ποιητοῦ αὐτῶν· οὗτος δὲ ἦν ὁ μα-
καρία τῇ λήξει φίλος μοι ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΕΛΑΣ, περὶ οὗ ὡς ποιη-
τοῦ, βεβαίως οὐδεὶς εἶχε μέχρι τοῦδε ὑποψίαν, πολλοὶ δ' ἴσως
οὐδὲ περὶ τῆς εὐγενείας τῶν αἰσθημάτων αὐτοῦ, οἷα ἐμφανίε-
ται εἰς τὰ ὀλίγα ταῦτα ἔπη, γραφέντα οὐχὶ ἵνα δημοσιευθῶσι
πώποτε· καὶ μόνον λοιπὸν εἰς μαρτυρίαν, ὅτι τὸ ἀντίγραφόν
μου εἶνε ἴσον καὶ ἀπαράλλακτον τῷ πρωτοτύπῳ ὑποφαίνομαι.

Ἰω. Ἰσιδωρίδης Σκυλίσης

Ἐν Ἀθήναις, κατ' Αὐγουστον τοῦ 1885.

ΜΩΣΑΪΚΟΝ

Ἐν τῷ ἔρωτι, ἡ γυνή ὁμοιάζει μὲ κλειδοκύμβαλον, τὸ ὁποῖον παράγει μελωδίαν μόνον δι' ἐκείνον ὅστις εἰξεύρει νὰ τὸ παίζῃ καλῶς.

Ἡ ὑποδοχὴ εἶνε εἶδος θερμομέτρου δεικνύοντος τοὺς βαθμοὺς τῆς περιουσίας καταβαίνει ὑπὸ τὸ μηδενικὸν ἀπέναντι ἀνθρώπου χωρὶς πεντάραν.

Ἡ φιλαρέσκεια εἶνε τὸ ὀρεκτικὸν τοῦ ἔρωτος.

Μόνον τὰ ὠραῖα πράγματα εἶναι παροδικὰ ἢ καλλονὴ παρέρχεται, ἐνῶ ἡ ἀσχημία δὲν παρέρχεται.

Τὰ ἀγκούρια τρώγονται ἄωρα, αἱ γυναῖκες ὄριμοι, τὰ μέπιλο περασμένα.

Αἱ μεγαλειότεραι δυνάμεις τῆς Εὐρώπης εἶνε ἡ Ρωσσία, Γερμανία, Γαλλία, Ἀγγλία, Αὐστρία, Ἰταλία καὶ . . . ἡ γυνή.

Ἐὰν δὲν ὑπῆρχον ἱατροὶ θὰ ἀπέθνησκον τῆς πείνης οἱ πατέρες.

Ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐὰ ἤλθαν ἐξάπαντος μεγάλοι εἰς τὸν κόσμον διότι δὲν εἶχαν κανένα νὰ τοὺς βυζάζῃ.

Τὸ μόνον πρᾶγμα τὸ ὁποῖον παράγουν μερικαὶ κεφαλαὶ εἶνε ἡ . . . πιτυρίδα.

Ὅταν μία κόρη πλησιάζῃ εἰς τὴν ἡδὴν ὅσον ἀναβαίνει τὸ ἀνάστημά της τόσο καταβαίνει τὸ φουστάνι της.

Ἀγαπῶ τὸν πάγον ἐντὸς λεμονάδας ἀλλὰ τὸν ἀποστρέφομαι ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς γυναικὸς ἢν λατρεύω.

Ὅλοι οἱ ἀνθρωποὶ εἶνε ἴσοι ἐνώπιον τοῦ χαίνοντος τάφου καὶ τοῦ χαίνοντος οὐροδοχείου των.

Ὁ φίλος δίδει ὅ,τι τοῦ περισσεύει ἢ φίλη δίδει ὅ,τι ἔχει.

Μερικοὶ ὁμογενεῖς φέρουν εἰς τὸ στήθος τὴν ἄλυσιν ἀντὶ νὰ τὴν φέρουν εἰς τοὺς πόδας.

Μοῦ ἀρέσκει πολὺ ὁ Σαρωνικὸς κόλπος, ἀλλὰ περισσότερον ὁ . . . γυναικεῖος.

Ὁ ἐπιτηδείτερος καλλιτέχνης πρὸς ἐξεικόνισιν τῆς ἐρω-
μένης εἶνε ἡ φαντασία τοῦ ἐραστοῦ.

Τὰ νοστιμώτερα γλυκύσματα εἶνε ἡ πουτίγνα, τὸ καταίφι καὶ
τὸ φίλημα τῆς ἐρωμένης μας.

Τὸ φιλανθρωπικότερον ἐπινόημα ὑπὲρ τῶν ἀνικάνων εἶνε οἱ
διαγωνισμοὶ ἐν Ἑλλάδι.

Νομίζω ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐξαιρῶνται τῆς ὑποχρέωσης τοῦ φό-
ρου τοῦ αἵματος πρὸ πάντων οἱ ἀναιμικοί.

Ἄ π ό μ α χ ο ς

ΚΑΤΙ ΤΙ ΤΟ ΟΠΟΙΟΝ ΔΕΝ ΕΓΡΑΦΗ

Ἴδού, φίλτατέ μοι συνώνυμε παρὰ σ' ἔγγραμα, —ὡς θὰ ἐλέγομεν
παρὰ τρίχα—ἐν θέμα τὸ ὁποῖον, ἀφ' ἧς ἡμέρας εἶχες τὴν κα-
λωσύνην νὰ ζητήσης καὶ παρ' ἐμοῦ ὀλίγας γραμμὰς πρὸς συμ-
πλήρωσιν τοῦ ἡμερολογίου σου, μὲ ἀπασχολεῖ, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον
δὲν δύναμαι νὰ ἐξεύρω ὅσον καὶ ἂν βασανίζω τὸν ἐγκέφαλόν μου.

Κάτι τι τὸ ὁποῖον δὲν ἐγράφη! ἀλλὰ τί μέχρι
τοῦδε δὲν ἐγράφη πρὸς θεῶν, ἀροῦ ὅλοι περι ὄλων ἐν Ἑλλάδι
γράφουσι;

Περιστρέψωμεν ἐν τούτοις ἀκόμη τὴν κεφαλὴν μας, ὡς ὁ
ταχυδακτυλουργὸς τὴν θαυματοποιὸν αὐτοῦ φιάλην, ἐξ ἧς ποι-
κίλα τὴν γεῦσιν καὶ τὸν σχηματισμὸν ἐξάγονται ρευστὰ καὶ
ἴδωμεν μήπως καὶ ἐκ ταύτης παρὰ χθι τι καινόν. . . Πλὴν μά-
την! Οὐδὲν καινόν προάγεται εἰς φῶς, καὶ τουναντίον πολλὰ
κενὰ ἐν αὐτῇ διαφαίνονται. . .

— Ἀλλὰ πῶς, ἴσως ἀνακράξης, δὲν διασώζεται λοιπὸν οὐδεὶς
κόκκος πρωτοτυπίας. . .

— Κόκκος ναί, πρωτοτυπίας ὄχι!

Ἐξ ἑνὸς κόκκου, τὸν ὁποῖον ὡς βλέπεις διεκδικοῦμεν, τί δύναται γενναῖον νὰ παραχθῆ ἀφοῦ ἀπαιτοῦνται τοῦλάχιστον 20 κόκκοι... κινίνου πρὸς καταστολὴν τοῦ ἐλαφροτέρου πυρετοῦ!

Καὶ ἰδοὺ ὅτι τὸ ἀθῶν μου αὐτὸ λογοπαίγιον μὲ φέρει ἄκοντα εἰς τὴν πυρέσσουσαν ἐκείνην ἐποχὴν τοῦ Γκαζοχωρίου περὶ ἧς τοσαῦτα ἐγράφησαν, ὥστε ἂν ἡ κινίνη καὶ τὰ λοιπὰ φαρμακευτικὰ εἶδη ἀποτελοῦσι τὸ Λαθεῖν τῆς ἐπαράτου ἐπιδημίας, θέλομεν ἔχει χρεώστην κατὰ πολὺ τὸ ἀντίστοιχον αὐτοῦ... Δοῦνειν!

Καὶ ὅμως ἐγὼ ἔθηκα ὡς ἐπικεφαλίδα τῶν γραμμῶν τούτων καὶ τι τὸ ὁποῖον δὲν ἐγράφη...

* *

Τόσῃ ἀποστροφῇ αἰσθάνομαι πρὸς τὰ μαθηματικά, ὥστε πρῶτην φορὰν σήμερον ἐπεθύμησα νὰ ἤμην Ἀρχιμήδης! Εὐρον, εὐρον! θὰ ἀνερώνοιν ὡς ἐκεῖνος, ἀδιάφορον ἂν θὰ εὕρισκον ἢ μὴ, ἤρκει ὅτι θὰ ἤμην Ἀρχιμήδης. Διότι δὲν δύνασαι νὰ μ' ἀρνηθῆς ὅτι σήμερον πλειότεροι ὑπάρχουσιν ἐφευρέται ἢ Ἀρχιμήδαι... ἀρκεῖ νὰ ρίψῃς ἐν βλέμμα εἰς τὰ ἀποξηραντικὰ τῆς σταφίδος μέτρα!..

Ἀλλὰ καὶ πάλιν λεληθότως ἐρρίφθην ὡς Ἀγγλος περιηγητῆς ἢ ὡς Ἕλλην πυργίτης ἐν μέσῳ τοῦ γνωστοτάτου ἑλλην. προϊόντος, ἐν ᾧ ἐν ἀρχῇ ὑπεσχέθην, ὡς ἐνθυμῆσαι, καὶ τι τὸ ὁποῖον δὲν ἐγράφη.

Τί εἶνε ἐν τούτοις τὰ λεγόμενα δαιμόνια πνεύματα! Ἐὐν ἐν ἐξ αὐτῶν συγκατετίθετο νὰ ἐνοικήσῃ καὶ πρὸς στιγμὴν ἔστω ἐντὸς τοῦ κρανίου μου καὶ ἐγὼ θὰ ἀπηλλασσόμην τοσοῦτων ἐγκεφαλικῶν βασιάνων, καὶ τὸ ἡμερολόγιόν σου θὰ ἀνήρχετο εἰς δυσθεώρητον περιωπῆν, ἀφοῦ θὰ περιελάμβανεν ἐν ταῖς σελίσιν αὐτοῦ τὸ ἄνομά μου!..

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν πρωτοτυπίαν τοῦ θέματος... Ἐ, αὐτὴ θὰ περιεκλείετο ἐν τῷ ὀνόματι μου.

* *

Καὶ ὅμως πρέπει νὰ φέρω εἰς πέρας ἢ τοῦλάχιστον ν' ἀρχίσω τὴν ἀναγραφεῖσαν ἀρχῆθεν ὑπόσχασίν μου, ἀφοῦ πολλὰ

μέχρι τοῦδε ἐγράψα χωρὶς νὰ θίξω οὐδὲ πόρρωθεν ἀκόμη τὸ καὶ τί μου ὅπερ δὲν ἐγράφη. Κατὰ τοῦτο ὁμολόγησον ὅτι ὁμοιάζω τοὺς Ἕλληνας πολιτευτάς, οἵτινες οὐδὲν πράττουσιν ἐξ ὅσων ὑπόσχονται οὔτε πρὸς ἐπίτευξιν τοῦλάχιστον τοῦ ἰσοζυγίου.

Καὶ τώρα τὸ ἰσοζύγιον αὐτὸ δὲν ἤξεύρω πῶς μὲ ἐνθυμίζει τὴν γνωστὴν ξυλίνην αἰώραν, συνηταμένην ἐκ μιᾶς δοκοῦ ἐξαπτομένης μονοξύλου, ἐπὶ τῶν ἄκρων τῆς ὁποίας κἀθηνά ἐξοπαῖδες καὶ ἀμοιβαίως αἰωροῦνται. Ἄλλ' ὅταν τὸ ἕτερον τούτων αἰφνιδίως ἀποσυρθῆ, ἢ ἄκρα ἐφ' ἧς ἐκἀθητο ἀνατινάσσεται εἰς δυσθέατον ὕψος, ὑπέκονσα εἰς τὸ βάρος τοῦ ἐπὶ τῆς ἐτέρας ἄκρας τῆς δοκοῦ καθημένου ἐτέρου παιδός. Τὴν παιδικὴν ταύτην αἰώραν μοὶ ἐνθυμίζει τὸ ἑλληνικὸν ἰσοζύγιον, ὅπταν ὁ Ἕλλην πολιτευτῆς ἀνέρχεται εἰς τὰ πράγματα ἀποσυρομένου τοῦ ἀντιπάλου του... *

Ἀλλὰ καὶ πάλιν, ὡς ὄρας εἶλε μου, ἀπεμακρύνθη παρασάγγα πολλὰς τῶν θέματός μου, διότι εἶνε πασίδηλον ὅτι ὁ Ἕλλην πολιτευόμενος εἶνε πλειότερον γνωστός διὰ τῆς τελευταίας ἢ διὰ τῆς ἑλληνικῆς αὐτοῦ ιδιότητος!.. *

Ἀπεμακρύνθη λοιπὸν πολὺ- τὸ βλέπω καὶ ἐγὼ- ἢ μᾶλλον δὲν βλέπω πλέον ὡς ἐκ τῆς ἀποστάσεως τὸν τίτλον τοῦ θέματός μου, ἀλλὰ καὶ τόσῃ ἐφειν αἰσθάνομαι τοῦ ν' ἀπομακρυνθῶ ἀκόμη, ὥστε μόνον ἢ ὑπογραφή μου δύναται ν' ἀναχαιτίσῃ τὸν ῥοῦν τῆς ἀπεραντολογίας μου.

Πρὸ τούτου ὅμως ρίψον καὶ σὺ ἐν βλέμμα εἰς τὰ ἀνωτέρω καὶ θέλεις ὁμολογήσει ὅτι ἂν δὲν κατώρθωσα νὰ φέρω εἰς πέρας τὸ καὶ τί μου ὅπερ δὲν ἐγράψα, κατώρθωσα ὅμως νὰ γράψω καὶ τί... καὶ ὑπὸ τὴν ἔποψιν αὐτὴν ἢ ἐπικεφαλὴς μου, νομίζω, δὲν μὲ διαψεύδει.

ΚΟΚ

ΚΑΤΙ ΤΙ ΤΟ ΟΠΟΙΟΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΡΑΦΗ:

ΣΟΟΣ ΤΩ ΣΟΟΣ

Ὁφείλεις νὰ ὁμολογήσης, φίλτατε σὺν σίγμα συνώνυμοι, ὅτι ἐνίοτε μικρά, ὡς κ ὀ κ ο ι, αἵτια γεννῶσι μεγάλα ἀποτελέσματα. Ἡ πτώσις λ. χ. ἐνὸς μήλου ἀπεκάλυψε τὴν κίνησιν τῆς γῆς, καὶ ἡ πτώσις τοῦ κ. Τρικουπῆ τὴν ἀκίνησιν τοῦ κ. Δηλιγιάννη. Πολλάκις ἡ νηστεία προάγει τὸν εἰρηνοδικεακὸν γραφέα εἰς δημοσιογράφον καὶ ἡ ἐκ τῆς ἀργίας πλῆξις τῶν καφενείων ἐμπνέει εἰς τοὺς κηρῆνας τὴν ἰδέαν τῆς πολιτικῆς καὶ τοῦ βουλευτικοῦ ἐπαγγέλματος. Πόσοι ἔρωτες παράφοροι δὲν προήλθον ἐκ τῆς φιλοκάλου τοποθετήσεως τῆς κόμης Ἐκείνης, ἡ ἐκ τῶν περὶ τὴν ὄσφυν καλλιτεχνικῶν γραμμῶν τοῦ... κορσέτης, καὶ πόσα διαζύγια ἀφορμὴν δὲν ἔσχον ἐν ἄθῳν χάσμημα τοῦ συζύγου!

*
**

Υπάρχει μικροσκοπικώτερον τοῦ σ, ὅπερ μάλιστα μόλις ἀποτελεῖ τὸ ἡμισυ ἐαυτοῦ ὅταν εἶνε τελικὸν ς; Δὲν νομίζεις ὅτι εἶνε μικροσκοπικώτερον ἐνὸς κόκκου; τί λέγω; εἶνε πολλαπλασιάζον, μόλις τὸ $\frac{1}{6}$ ἐνὸς ς ς ς ς κόκκου. Καὶ ὅμως αὐτὸ τὸ ἀδιόρατον, τὸ φλύαρον — μὴ λησμονῆς ὅτι ἡ γραμματικὴ τὸ θέλει συριστικὸν — τὸ διαλανθάνον διαβολάκι, τὸ ὁποῖον ξεγλιστρᾷ ὡς σαῦρα καὶ πότε φεύγει ἀπὸ τὴν οὐρὰν τοῦ κυρίου σου ὀνόματος καὶ κολλᾷ εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἐπωνύμου σου, τὸ ὁποῖον ἐνίοτε τὸ χάνω ἐγὼ ἀπὸ τὸ ἰδικόν μου διότι κάμνει μὲν ὠδίαν μὲ τὴν ἐπισθοφυλακὴν τοῦ βηπτιστικοῦ μου, αὐτὸ ἐν τούτοις τὸ μικρο-σ-κ ο κ ι δὲν σατανίδιον, ἐγένετο ἀφορμὴ νὰ πάθω ὀλόκληρον ἱστορίαν, καὶ τι, τὸ ὁποῖον δὲν ἔπρεπε βέβαια νὰ πάθω καὶ τὸ ὁποῖον ἐν τούτοις πρέπει νὰ γραφῆ.

*
**

Μίαν ἡμέραν μὲ ἀπαντᾷ γελαστὸς-γελαστὸς ὁ γραμματοκομιστὴς τοῦ ταχυδρομείου.

— Εἴσθε ὁ κύριος ς ς ς ς Κόκ;

— Μάλιστα.

— Ἐχετε ἓνα γροῦπον ἀπὸ λίραις εἰς τὸ ταχυδρομεῖον. Περάσετε νὰ υπογράψητε καὶ νὰ τὸν παραλάβητε.

— Τί λέγεις ἀδελφέ! Γροῦπον μὲ λίρες! Εἴσαι βέβαιος;

— Μάλιστα! Διευθύνεται εἰς τὸ ὄνομά σας. Τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου!

Ἐνόμισα ὅτι δὲν ἦτο φρόνιμον ν' ἀμφιβάλλω. Ἄλλως τε οἱ ταχυδρομικοὶ ὑπάλληλοι, ὡς γνωρίζεις, οὔτε ψεύδη λέγουν οὔτε εἰς λάθῃ περιπίπτουν.

— Τίς οἶδεν! εἶπον ἐν ἐμοί. Καμμία κληρονομία, καμμία δωρεά... τίς οἶδεν! Ἡ τύχη ἐνίοτε...

Καὶ ἔδραμον ἀσθμαίνων πρὸς τὸν ταχυδρομικὸν ὑπάλληλον, ὅστις μοὶ ἐξεσφενδόνισε τὴν κεραυνόβολον ἀπάντησιν:

— Τὸν γροῦπον, κύριε, ὑπέγραψε καὶ παρέλαβε πρὸ ὀλίγου ὁ ἀδελφός σας, νομίζω, κύριος ς ς ς ς Κόκ.

Ἐσκέφθην νὰ μείνω ἐμβρόντητος! Ἄλλ' ἦτο πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν ἐδικαιούμην νὰ πάθω, καὶ χὰτι τι τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ γραφῆ!

*
**

Εἶχον ὅμως δίκαιον νὰ πνέω μένεα ἐναντίον σου. Καὶ ἀληθῶς σ' ἐξεδιχθήν.

Μοῦ ἤρπασες τὸν γροῦπόν σου ἀπὸ τὰ χέρια μου, σοῦ ἤρπασα καὶ ἐγὼ μὲν ἐκλεκτὸν πρόγευμα καὶ ὀλίγα... συγχαρητήρια, δι' ὧν πρὸ μικροῦ μ' ἐφιλοδώρησε καλοχάγαθός μου φίλος σου.

— Σὲ συχαίρω διὰ τὸ ὠραῖον ποίημα περὶ Μακεδονίας...

Εἶπε καί με κατέκλυσε δι' ἀσπασμῶν καὶ περιπτύξεων.

— Ποῖον ποίημα! νομίζω...

— Ἐλα, ἔλα! Αἰωνίως ἀστεία! σ' ἐβλεπα μὲς' στὰ μάτια γεμάτος συγίνησι! σὰν τὸ ἀπήγγελλες! Πᾶμε νὰ σοῦ κάμω τὸ γεῦμα!

Βλέπεις ὅτι καὶ πάλιν δὲν μ' ἐσύμφερε νὰ μείνω ἐμβρόντητος διὰ τὴν ὄξυ δέ ρ κ ε ι ἄ ν του.

Καὶ μαντεύεις, ὑποθέτω, ὅτι κατελόγησα μὲν εἰς βάρος σου τὰ συγχαρητήρια, ἐπέρατα ὅμως εἰς τὴν μερίδα μου ἐκλεκτὰς τινὰς μερίδας τοῦ restaurant d'Athènes.

* *

Ἄλλὰ τὸ πρόγευμα ἐκεῖνο ἐκινδύνευσε νὰ μοῦ ὄγη ἀπὸ τὴν μύτη, διότι ἐνῶ μετέβαινον οἴκαδε αἴφνης περιπίπτω εἰς τὴν ἔνεδρον κλωστομύστακος δικαστικοῦ κλητῆρος, ὁ ὁποῖος μοῦ ἔκαμνε καρτέρι ἐξω τῆς θύρας μου.

— Τί τρέχει, κύριε;

— Σοῦ κατάσχει ὁ ἀντίδικος τὰ οἰκόπεδά σου! . . .

— Μὰ κύριε, ἐγὼ δὲν ἔλαβα ποτὲ τὴν τιμὴν νὰ κλέψω οἰκόπεδα τοῦ δημοσίου . . .

— Αὐτὰ δὲν τ' ἀκούω γ'ὼ! Ἡ ὑπογράφεις τὸ ἐπιδοτήριον ἢ τὸ τοιχοκολλῶ μὲ δύο μάρτυρας στὴ πόρτα σου!

Ἐδῶ πλέον ἤμην ὑπόχρεως νὰ μείνω ἐμβρόντητος! ἢ τοῦλάχιστον νὰ τὸν στείλω εἰς ἐντάμωσίν σου.

Ἄλλὰ μὴ τρομάξης, ὡς ἐγὼ. Ἐπρόκειτο περὶ ἐνὸς τρίτου Σωτίου μας, ὁ ὁποῖος μᾶς ἔχει καὶ τοὺς δύο στὸ χέρι, διότι ἔχει τ' ὄνομά μου καὶ τὸ ἐπώνυμόν σου.

Ὡστε ἴσα-ἴσα βλέπεις ὅτι εἶνε κἄτι τι τὸ ὁποῖον, πρὸς ἡσυχίαν σου, πρέπει νὰ γραφῆ.

* *

Προχθὲς λαμβάνω εὐδιωῖντα φάκελλον ἀπὸ μέρους ὠραίας ἀγνώστου — διότι ὄλαι αἱ ἀγνώστοι εἶνε ὠραῖαι πάντοτε.

Ποῦτον ἄρ' ἄγε παράδεισον ἀπολαύσεων περιεῖχεν ἡ ἀρωματώδης ἐκεῖνη ἐπιστολή; — διανοήθην.

Καὶ ὅμως ὁ ἀνύποπτος ἐκεῖνος περιειλιγμένος χάρτης περιέκλειε

« τὸν κεραυτὸν εἰς φάκελλον εὐώδη κεκλεισμένον! »

Διότι, οἰκειοποιηθεὶς ἀλλότρια τρυφερὰ δικαιώματα — καὶ τί ἑπτὰια ἐγὼ ἀφοῦ προσεκαλούμην ῥητῶς εἰς τὴν μίαν μετὰ

τὸ μεσονύκτιον; — ὀλίγον ἔλειψε νὰ γίνω ἥρωος κωμωδίας, ἢ ὁποῖα ὡς γνωρίζεις, καταλήγει συνήθως εἰς τὸ ξύλο.

Ἐννοεῖς ὅτι τὸ πρᾶγμα μένει μυστήριον, διότι εἶνε κἄτι τι τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ γραφῆ.

* *

Παραλείπω ἄλλα ἐπεισόδια καὶ σκηναὶς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον κωμικοτραγικὰς, καὶ — ὅπερ σπουδαιότερον — ἡμέραν τινὰ ἔμεινα νῆστις, διότι ὁ μικρὸς ὀψοπώλης τῆς ἀγορᾶς εἶχε τὴν κλωσύνην νὰ διευθύνῃ ἀλλαχοῦ — γνωρίζεις ποῦ; — τὸ ὀρεκτικὸν φορτίον του.

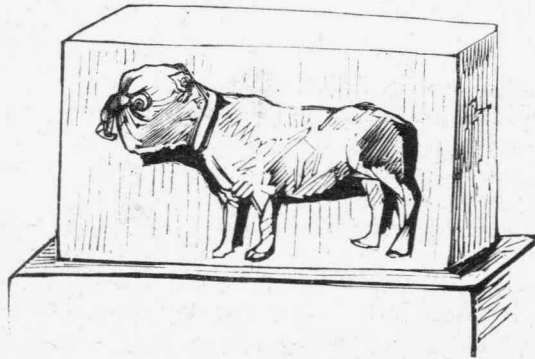
Ἐν τούτοις ἐγὼ, ἐκτὸς ἐνὸς γαύμκτος τὸ ὁποῖον ἔφαγον διὰ λογαριασμόν σου, καὶ ἐνὸς ξύλου, τὸ ὁποῖον δὲν ἐπρόσθασα νὰ φάγω διὰ λογαριασμόν σου, σοῦ ἐπέστρεψα τὸν γροῦπον, τὰ συγχαρητήρια καὶ τὰ ἀρώματα τῆς πολυποθῆτου ἐκεῖνης ἐπιστολῆς.

Ἄρ' ἄγε σὺ δὲν μοὶ ὀφείλεις τίποτε; Ἐρεῦνησον τὰ κατάστιχά σου, διότι, νομίζω, ἐπὶ τῆς ἀπορίας μου ταύτης κἄτι τι πρέπει νὰ γραφῆ.

Ἄθῆναι, Σεπτέμβριος τοῦ 1885.

ΣΚΟΚ.

Κατὰ τὴν μέθοδον τῶν θηριοτρόφων.

ΤΟ ΕΥΛΟΝ ΤΗΣ ΓΝΩΣΕΩΣ

«Τόσα πολλά λέγουσιν αἱ παλαιαὶ ἱστορίαι περὶ τοῦ ἀπηγορευμένου καρποῦ, καὶ τόσον εἶνε ἀντίθετα τὰ μὲν πρὸς τὰ δέ, ὥστε νομίζω ὅτι κάθε φρόνιμος ἄνθρωπος εἶνε ὑποχρεωμένος ὄχι μόνον νὰ μὴ πιστεύσῃ τίποτε ἐξ ὅλων αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ νὰ σκεφθῇ μόνος του διὰ νὰ μορφώσῃ ἰδίαν γνώμην περὶ τοῦ λίαν ἐνδιαφέροντος τούτου ζητήματος.

Ἐσκέφθην λοιπὸν καὶ ἐγὼ καὶ κατώρθωσα νὰ σχηματίσω μίαν γνώμην. Πιθανὸν ἢ γνώμην αὕτη νὰ μὴ εἶνε ὀρθή, πιθανώτερον δὲ νὰ εἶνε καὶ παντελῶς ἀνόητος. Αἱ πιθανότητες ὅμως αὗται ἀντὶ νὰ πνίξωσι τὴν γνώμην μου ἐν τῇ γενέσει της μὲ πείθουσιν ἀπ' ἐναντίας ὅτι εἶνε ἀναγκαία ἢ δημοσιεύσις της διὰ τοὺς ἐξῆς παρηγορητικούς λόγους.

Πρῶτον διότι ἂν εὑρεθῇ τις φιλοτιμούμενος νὰ γνωματεύσῃ καὶ αὐτός, ἴσως ἢ γνώμη του δὲν θὰ εἶνε φρονιμωτέρα τῆς ἰδικῆς μου. Καὶ δεύτερον διότι ἂν εὑρεθῇ τις νὰ μὲ ἀντικρούσῃ, οὗτος βεβαίως ἔσται κατὰ πολὺ ἀνοητότερος τῆς γνώμης μου.

*

Καὶ πρῶτον θεωρῶ καθήκόν μου νὰ δηλώσω, ὅτι εἶνε ἀνακριβὴς ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς ἱερᾶς ἱστορίας· διότι ὁ θεὸς καὶ ἀπλοῦς πολίτης ἐάν ἦτο, πάλιν ἀφοῦ χάριν τοῦ Ἀδάμ. ἐγένετο κηπουρὸς καὶ ἐφύτευσε τὸν παράδεισον, δὲν θὰ τῷ ἀπηγόρευε νὰ ἐγγίσῃ τὸ δένδρον τῆς γνώσεως.

Φαντασθῆτε πῶς θὰ σᾶς ἐφαίνετο νὰ ζητήσετε ἀπὸ ἓνα φίλον σας τὸ κλειδί τῆς ἐξοχικῆς του οἰκίας διὰ νὰ περάσῃτε ἐκεῖ ὀλίγας ἡμέρας, πῶς θὰ σᾶς ἐφαίνετο νὰ σᾶς τὸ στείλῃ παραχωρῶν μὲν τὴν οἰκίαν καὶ τὸν κῆπον, ἀλλὰ ἀπαγορεύων νὰ ἐγγίσητε τὴν λεμονιανήν ἢ τὴν ἀμυγδαλιανήν του.

Καὶ πάλιν δὲν εἶνε κατάλληλος ἢ παρομοίωσις διότι θὰ παρεκαλεῖτε νὰ σᾶς δοθῇ, ἐνῶ ὁ Ἀδάμ. δὲν παρεκάλεσε ποσῶς. Τῷ ἐστάλη δὲ ἢ κλεῖς τοῦ παραδείσου ἀθρομήτως τοῦθ' ὅπερ σημαίνει ὅτι θὰ ἦτο ἔλλειψις ἀεροφροσύνης πλέον καὶ ἢ ἐλαχίστη παρατήρησις. Καὶ πρὸς τιμὴν τοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ παραδείσου ἐπαναλαμβάνω ὅτι εἶναι ἀνακριβὴς ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς ἱερᾶς ἱστορίας.

*

Πρὶν ἀνακαλυφθῆ ὁ ἵπποτισμὸς καὶ αἱ ὑποκλίσεις, οἱ ἄνδρες ἦσαν ἀνώτεροι ἀπὸ τὰς γυναῖκας καὶ ὑπάρχουσι πολλὰ παραδείγματα ἀποδεικνύοντα ὅτι κατ' ἐκείνους τοὺς εὐτυχεῖς χρόνους αἱ γυναῖκες ἐφοβοῦντο τοὺς ἄνδρας των.

Εἰς τὴν ἐποχὴν μας, καθ' ἣν ὅλοι οἱ κοινωνικοὶ ὅροι ἀντεστράφησαν, τὸ τοιοῦτον θεωρεῖται βεβαίως μυθολογικὴ τις χίμαιρα καὶ ἀμφιβάλλομεν ἂν ὑπάρχῃ μία τοῦλάχιστον γυνὴ μὴ μορφάσασα σιωπτικῶς καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἱερεὺς τελῶν τὸ μυστήριον τοῦ γάμου τίθησιν ὡς ἀπρογωνικῶν αὐτοῦ λίθον τὴν εὐχὴν· «Ἡ δὲ γυνὴ νὰ φοβεῖται τὸν ἄνδρα.»

Εἰς ὅσους γάμους καὶ ἂν παρεστάθην, καὶ δὲν παρεστάθην εἰς ὀλίγους, ἀρ' ὅτου μάλιστα συνεδέθην διὰ φιλίας πρὸς τινὰ

αίωνιον υποψήφιον και αίωνιον κουμπάρον, μετ' ἀγωνίας προσεδόκων τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐκ τῆς ρίνος τοῦ ἱερέως θὰ ἐξέλθῃ ἡ ἐν λόγῳ εὐχή.

Ἐν τῷ ἅμα περιβάλλον δι' ἐξεταστικοῦ βλέμματος ὅσας ἡδύναμην περισσοτέρας γυναικείας μορφῶς και ἐρωτογράφου οὕτως εἶπεῖν τὰς διχθλῶσεις τῶν φυσιογνωμιῶν των. Ὡς πόρισμα δὲ τῆς ἐξετάσεως ταύτης ἐξήγαγον τὴν ἰδέαν ὅτι τὸ ἐπιμακροὺς αἰῶνας ὑπήκοον και δούλον φύλον ἀποσεῖσαν ἀπαξ τὸν ζυγόν, οὐ μόνον δὲν φοβεῖται πλέον τοὺς ἀρχαίους δεσπότης του, ἀλλὰ καγγάζει εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦ συμβόλου τῆς πάλαι δουλείας και κινεῖ ἐμπαικτικῶς τὴν κεφαλὴν ὡς νὰ ἔλεγε γε « Πῶς κτώρθου ἀί προμητορές μας νὰ τὰς πιστεύωσιν αὐτὰς τὰς ἀνοησίας ! »

Ὁ Θεὸς πλάσας τὸν ἄνθρωπον ἀπόλυτον μονάρχην τῆς γῆς, μετενόησεν ἀμέσως διὰ τὴν γεναιοδωρίαν μεθ' ἧς τὸν ἐπροίκισε, προβλέπων τὰ μέλλοντα γενέσθαι. Ἀπεφάσισε δὲ νὰ τὸν μεταβάλλῃ ἀμέσως εἰς συνταγματικὸν βασιλέα και τῷ ἐπέβαλεν ἀντὶ περιοριστικοῦ συντάγματος τὴν . . . Ἐὖαν! Πρὸ τοῦ συντάγματος ὅμως εἶχε κατασκευάσει ἐν σκῆπτρον διὰ τὸν μονάρχην, και τὸ σκῆπτρον αὐτὸ ἦτο τὸ ἀντίδοτον τοῦ συντάγματος. Τί νὰ κάμῃ λοιπόν; Ἐξέδωκε μίαν διάταξιν ἀπαγορεύουσαν ῥητῶς εἰς τὸν Ἀδάμ νὰ ἐγγίσῃ τὸ σκῆπτρον ὅπερ δι' αὐτὸν ἦτο προωρισμένον, διότι τοῦτο, ἂν ἦτο ἀναγκαῖον διὰ τὸν ἀπόλυτον μονάρχην, ἦτο ὅλως περιττὸν διὰ τὸν συνταγματικὸν βασιλέα. Ἐν ἐπιλόγῳ δὲ τῆς ἀπαγορευτικῆς διατάξεως ἀνεκκοινοῦτο τῷ Ἀδάμ ὅτι ἠπειλεῖτο δι' ἐκθρονίσεως ἂν ἐγίνετο παραδότης. Καὶ βεβαίως ἀφοῦ τῷ ἔδωκε τὸ φαρμακερὸν σύνταγμα, δὲν τῷ συνέφερε νὰ τῷ δώσῃ και τὸ ἀντιφάρμακον ὅπερ ἐπικαλεῖται ξύλον τῆς γνώσεως.

Και ὁ ἀτυχὴς βασιλεὺς ὑρίστατο ὅλας τὰς ἰδιοτροπίας, τὰ παράπονα, τὰς μεμφυμοιρίας, τὰ σκώμματα, τὰς ἀπειλάς, τὰ δάκρυα, τὰς λιποθυμίας και ὅλα τὰ λοιπὰ φοβερά οὐσιαστικὰ ὅσα εὐρίσκονται εἰς τὸ λεξικὸν τῆς γυναικείας τυραννίας. Καὶ

ἐγνώριζεν ὁ ἀτυχὴς ὅτι ὑπάρχει ἐν ἱατρικῶν δι' ὅλα ταῦτα, ὅτι ἡδύνατο νὰ κατασιγήσῃ ὅλην τὴν καταγιγίδα τῆς ἀξιοτίμου κυρίας του μόλις λαμβάνων εἰς χεῖρας τὸ μαγικὸν ἐκεῖνο σκῆπτρον, τὸ ξύλον τῆς γνώσεως, ὅτι θὰ ἐγίνετο μάλιστα προσφιλέστερος, ἀλλὰ τῷ ἔδενε τὰς χεῖρας ἡ φοβερά, ἡ ἀπαισία, ἡ τυραννικὴ ἀπαγόρευσις.

Μίαν ἡμέραν ὁ Ἀδάμ ἐθύμωσε πολὺ. Τὴν αἰτίαν τοῦ θυμοῦ του ἀφίνομεν εἰς τοὺς ἀρεσκομένους νὰ λέγῳσι και νὰ ἐπαναλαμβάνωσι κα κα λ ὀ γ ι α .

Ἐθύμωσε ὅσον δὲν εἶχε ποτὲ θυμώσει τὸ αἷμά του ἀνέθῃ εἰς τὴν κεφαλὴν του, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐκοκκίνισαν, ἐγίνε θηρίον τέλος πάντων.

Νὰ ἐκραγῇ εἰς ὕβρεις και ζωνὰς δὲν ἡδύνατο διότι ἡγνῶσει πᾶσαν γλώσσαν μὴ ἐξαιρουμένης και τῆς Ἑλληνικῆς. Πινάκια, ποτήρια δὲν εἶχε νὰ σπάσῃ. Καπνὸν νὰ πῆ ἵνα δι' αὐτοῦ διαλύσῃ τὴν ὀργὴν του δὲν εἶχε, ἡ μᾶλλον δὲν εἶχε σιγαρόχαρτον ἔστω και ἀφορολόγητον. Καφὲν εἶχεν ἐπίσης ἀλλὰ οὔτε ζάχαριν οὔτε . . . καμινέτο.

Ἐστρεψεν ἐδῶ, ἔστρεψεν ἐκεῖ ζητῶν βοήθειαν ἡ ὑπομονὴ του εἶχεν ἐξαντληθῆ ἀλλ' ἡ ὀργὴ του ἐπετεινέτο. Αἴζνης βλέπει πάλιν τὴν Ἐὖαν. Τότε ἡ ὀργὴ του ἐκορυφῆθη, ἐλητμονήσε και ἀπαγόρευσιν και σύνταγμα και μετὰ ἐν δευτερόλεπτον — κατὰ τὸν ἡλιακὸν τοῦ παραδείσου — μεγάλη και σεβαστὴ ῥάβδος ἀνήρχετο και κατήρχετο ἐπὶ τῆς ἐτέρας τῶν πλευρῶν του . . . τῆς Ἐὖας. Καὶ αὐτὴ ἡ ῥάβδος ἦτο τὸ σκῆπτρον τοῦ τέως μονάρχου Ἀδάμ, αὐτὴ ἡ ῥάβδος ἦτο τὸ ἀντιφάρμακον τοῦ συντάγματός του, αὐτὴ ἡ ῥάβδος ἦτο και εἶνε τὸ ξύλον τῆς γνώσεως.

Αὐτὴ λοιπόν εἶνε ἡ γνώμη μου ὅτι τὸ ξύλον τῆς γνώσεως εἶνε τὸ ξύλον, ὅπερ μετὰ τόσους αἰῶνας ἀπὸ τῆς ἐγκαινιστέως του δὲν ἀπώλεσεν ἀκόμη οὐδὲ τὸ ὄνομα οὐδὲ τὰς θαυματουργοὺς ἰδιότητάς του.

Ὁ Θεὸς τὸ ἀπηγόρευσε διὰ τὴν μὴ δῶση πολλῆν δύναμιν εἰς τὸν Ἀδὰμ οὐδὲ . . . πολλὴν ἀδυναμίαν εἰς τὴν Εὐάν.

Ἴσως ὅμως καὶ διὰ τὴν μὴ ἀκούη καὶ αὐτὸς τοὺς κλαυθμούς καὶ ὄδυρους τῆς Εὐίας, διότι ἐν τῇ ἀπειρῷ αὐτοῦ σοφίᾳ θὰ προεἶδε βεβαίως ὅτι πολλὴ ταχέως αὕτη θὰ ἐδίειδε τῷ συμβίῳ τῆς αἰτίας προκαλοῦσας τὴν κινήτοποίησιν τοῦ ξύλου τῆς γνώσεως.

*

Μόλις ταῖς ἔφαγεν ἡ Εὐία ἐγένετο ἄλλη ἐξ ἄλλης. Δύο μεγάλα καὶ ὠραία δάκρυα ὡς λέγουσιν οἱ ποιηταὶ ἐκυλίσθησαν ἐπὶ τῶν δροσερῶν παρειῶν τῆς μειδίαμα ἀνεκλαλήτου ἡδύτητος ἐκόσμησε τὴν ὄψιν τῆς καὶ τείνουσα τὰς ἀγκάλας περιέβαλε δι' αὐτῶν τὸν λαμδὸν τοῦ συζύγου τῆς. Ἡ δὲ τέως βωδὴ καὶ ἄρωνος, ἐπιθέσασα τὰ χεῖλη ἐπὶ τοῦ στόματός του, ἐψιθύρισε δύο λέξεις μαγευτικὰς:

— Σ' ἀγαπῶ!

Τὰς δύο πρώτας λέξεις, αἵτινες ἐγένοντο αἱ βάσεις ὄλων τῶν γλωσσῶν καὶ ὄλων τῶν διαλέκτων!

*

Τί λέγουσιν ὅτι ὁ Ἀδὰμ ἀπώλεσε τὸν Παράδεισον μεταχειρισθεὶς τὸ ξύλον τῆς γνώσεως; Ἀπ' ἐναντίας ἀπώλεσε τὴν κόλασιν τῆς γυναικείας δεσποτείας καὶ ἐκέρδησε τὸν πραγματικὸν παράδεισον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐβγήκε τὸ ξύλο, ὡς ἐπανλαμβάνει ἕκτοτε ὁ λαός.

Ἐπὶ μακροῦς δὲ αἰῶνας οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἀδὰμ μιμούμενοι τὸ παράδειγμα τοῦ προπάτορός των ἐτήρουν ἀγαθὰς τὰς πρὸς τὴν γυναικὰ σχέσεις των διὰ τοῦ ξύλου τῆς γνώσεως. Αἱ δὲ γυναῖκες ὡς ὕψιστον δείγμα ἀφοσιώσεως ἐθεώρουν τὸ ξύλον καὶ διὰ τῆς ἀψευδοῦς τῶν παροιμιῶν γλώσσης ἐξεδῆλουν τὸ ὑγιὲς φρόνημά των ἐπαναλαμβάνουσαι ἐν ἑλλείψει αὐτοῦ τὴν ἐξῆς μετὰ παραπόνου καὶ θλίψεως:

« Δὲν μ' ἀγαπᾷ ὁ ἄντρας μου, γιατί δὲν μ' ἐματσούκωσε! »

Εἰς πολλὰ μέρη τοῦ κόσμου εὐδαίμονα καὶ ζηλωτὰ, ἐξακολουθεῖ ἐτι. ἰσχύον τὸ ὠραῖον τοῦτο ἔθιμον, ὅπερ ἡ κατάπτωσις τοῦ ἀνδρός συμπαρέσυρε καὶ κατήγγησεν.

Ἄλλὰ παρ' ἡμῶν δυστυχῶς οὐδὲ ἴχνος ἀπέμεινε πλέον. Ὁ κακῶς ἐννοούμενος πολιτισμὸς διαδιδόμενος ἀφαιρεῖ ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ ἀνδρός τὸ ξύλον τῆς γνώσεως καὶ ἀντὶ τὴν ῥίπτῃ εἰς τὸ πῦρ, τὸ πρᾶξιδαί οἶμοι! εἰς τὰς χεῖρας τῆς γυναικός.

Ἀντὶ τὴν ἐπανελέθωμεν τοῦλάχιστον εἰς τὸ πρὸ τῆς παρακοῆς καθεστῶς γινόμεθα ὑπήκοοι τῶν ὑψηλῶν μας.

Καὶ ταῖς παραδίδωμεν τὸ σκήπτρον χωρὶς κἄν τὴν ἐχῶμεν ἐλπίδα ὅτι θὰ τὸ μεταχειρισθῶσι συγκαταβητικῶς καὶ ἐπεικῶς ὅπως ἡμεῖς.

*

Ἀνέγνωμεν ποτὲ τὸν ἐξῆς ἐποικοδομητικώτατον καὶ ψυχοφελέστατον ἀφορισμὸν. « Αἱ γυναῖκες ὁμοιάζουσι πρὸς τὰς κοτολέτας ὅσον περισσότερο κτυποῦνται τόσο ἀπαλώτεροι καὶ νοστιμότεροι γίνονται. »

Δὲν θέλετε λοιπὸν σεῖς τὴν εἶναι ἀπαλακὴ καὶ νόστιμοι αἱ γυναῖκες σας; Ὁ ἔρωσ των δὲν εἶναι ὁ μόνος σας πόθος; Καὶ δὲν θέλουσι αὐταὶ αἱ ἴδια τὴν στολιζῶνται ὑπὸ πλειοτέρων θεληγῆτρων, τὴν λάμπωσι, τὴν γοητεύωσι; Διατὶ λοιπὸν ἐγκαταλείπετε τὸ ὠραῖον φάρμακον, ὅπερ τόσα ἔπαθε ὁ προμηθεὺς Ἀδὰμ ἵνα κλέψῃ καὶ σὰς παραδώσῃ;

Διατὶ παρορᾶτε τὴν μεγάλην καὶ θαυματουργὸν τοῦ ξύλου δύναμιν;

*

Ἄνδρες! τὸ φύλον μας κινδυνεύει. Καταστρεφόμεθα! Ποῦ θὰ ἀφήσωμεν τὰς . . . γυναῖκας μας;

Ἐν Ἀλβανίᾳ αἱ διαιρόμεναι γυναῖκες θεωροῦσι τὸ ξύλον τῆς γνώσεως ὡς ἀλάνθαστον δείγμα τῆς συζυγικῆς ἀγάπης. Ἐν Ρωσίᾳ δὲ θρηνοῦσι καὶ παρκαπονοῦνται αἱ γυναῖκες ὅταν δὲν ξυλλίζωνται.

Καὶ ἔχουσι δίκαιον θεωροῦσαι τὴν ἑλλειψιν ταύτην ὡς ἑλλειψιν ἀγάπης, αἰσθήματος, ἐνθουσιασμοῦ.

Μὴν ἀκούετε τὰς ἰδικὰς μας γυναῖκας.

Μὴν ἀκούετε τὴν ὑπὸ τοῦ διαβόλου ἐμπνευσθεῖσαν αὐταῖς παροιμίαν:

Ἐποιοὺς δέρνει τὴν γυναῖκά του δέρνει τὸ κεφάλι του.

Μην ἀκούετε τούς θηλυδρίας ἐκείνους οἵτινες διπλοῦνται εἰς δύο πρὸ τῶν γυναικῶν· καταργήσατε τὸν ἵπποτισμὸν, καταργήσατε τὰς ὑποκλίσεις.

Καὶ ἐν σύνθημα ἄς ἠχῆση πανταχοῦ ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον:
Εὐλόη! Εὐλόη! εἰς τὰς γυναῖκας!

“Ὅλα αὐτὰ ὅσα ἀνέγνωτε, προσφιλεῖς κυρίαὶ καὶ δεσποινίδες, περιέχονται ἐντὸς χειρογράφου, ὅπερ ἐξαίφνης ἀνεκάλυφα ἐντὸς τοῦ χαρτοφυλακίου μου.

Δὲν γνωρίζω τί νὰ ὑποθέσω. Πῶς νὰ εὐρέθη ἄρᾳ γε αὐτὸ τὸ ὑποβολιμαῖον χειρόγραφον ἐκεῖ; Ποῖος τὸ ἔγραψε καὶ διατί;

Ἡρώτησα ἕνα φίλον μου, ἀκριβῆς ἀντίγραφον τοῦ πειρασμοῦ, καὶ μοὶ εἶπεν ἡμικλειῶν ἐμπαικτικῶς τὸν ἕν ὀφθαλμὸν:

— Ὅχι εἶνε κανεὶς ἐχθρὸς σου ὅστις παρενόησε τὰς ἀνοησίας του εἰς τὰ χειρόγραφα σου διὰ νὰ σὲ ἐκθέσῃ ὅταν... ἀποθάνῃς:

Αὐτὸν τὸν ἐχθρόν μου καταγγέλλων λοιπὸν καὶ ἐγὼ δημοσιεύω διὰ λογχερισμὸν του τὰς ἀνοησίας του, ἵνα μὴ τὸν ἀφήσω νὰ πλαστογραφήσῃ τὰς ἰδέας μου καὶ ἀμυρώσῃ, πρὸς ταῖς κυρίαὶς τούλαχιστον, τὴν μετὰ θάνατον δόξαν μου!

Ἰμδ.

ΤΗΙ Μ. . .

Θυμασαι· ὠρμισθήκαμε μιὰ μέρα
Νὰ ἀγαπώμαστε οἱ δύο αἰῶνια,
Ἀλλὰ ἐσὲν ἡ πῆρ' ὁ νοῦς σου ἀέρα,
Σὲν νὰ σοῦ μπῆκαν μέσα τὰ δαιμόνια,
Καὶ σ' ἕνα νειό, ποῦ κάθουσαν κοντὰ σου
Τοῦ ἔδωκες τὸν νοῦ καὶ τὴν καρδιά σου.

Ὅχι πῆς πῶς ἔκανα κ' ἐγὼ τὰ ἴδια
Κι' ὅτι με μιὰ μικρὴ ἐξετρελλάθηκα
Μὲ στίχους, μὲ τραγούδια, μὲ παιγνίδια
Καὶ μέσα σὲ ριχὰ νερὰ ἐχάθηκα,
Μ' αὐτὰ parole d'honneur ἦταν γινάτια!
Σοῦ τὸ ὀρκίζομαι 'στὰ δύο σου μάτια.

Τώρα ἄς μείνουν ὅλο ξεχασμένα,
Ἀφοῦ ἐγὼ μ' ἐκείνηνε τὰ χάλασα
Κ' ἐσὺ τοῦ ἔχεις δώσει τὰ βρεμμένα
Κ' ἐτὸ' ἡ ἀγάπαις μας γινῆκαν θάλασσα.
Ἔλα λοιπὸν μέσα σ' αὐτὴ τὴ ζάλη
Νὰ ἀγαπήσουμεν οἱ δύο μας πάλι.

Θ. ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ

Ὡς εἶδος πορτογάλλιου.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

Μετά πολλῆς περιεργείας παρακολουθῶ ἀπό τινος τῶν ἐν ταῖς ἐφημερίσι καὶ τοῖς περιοδικοῖς διερχόμενον πόλεμον μεταξύ τῶν γλωσσολόγων μας. Τῆς πνευματικῆς ταύτης τροφῆς τὸ πάντοτε εὐπεπτον δὲν θὰ ἠδυνάμην νὰ βεβαιώσω οὔτε νὰ συστήσω ἐπομένως καὶ εἰς ἄλλους ν' ἀκολουθήσωσι τὸ παράδειγμά μου· ἀλλ' ὀφείλω εὐγνωμόνως νὰ ὁμολογήσω ὅτι διὰ

τοῦτο πληρέστατα μὲ ἀποζημιῶναι τὸ ἐξ αὐτῆς κέρδος. Οὕτως, ἐκτὸς πολλῶν ἄλλων χρησιμωτάτων πραγμάτων, τῶν ὁποίων δύσκολος θὰ ἦτο ἡ ἀπαριθμησις, παρὰ μὲν τοῦ κ. Χατζιδάκη διδάσκονται ἀπᾶς τῆς Ἑθνομάδοϋ τακτικῶς ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ παθαινεταί τις ὑπὲρ ἀπλῆς καὶ ἀσχήμου πολλάκις λέξεως ὅσον σχεδὸν καὶ ὑπὲρ ὠραίας γυναικὸς ἢ πῶς δύναται τις νὰ μεταφέρῃ ἐν φιλολογικῇ συζητήσῃ συνηγορῶν αἴφνης ὑπὲρ τῆς χρήσεως τοῦ ῥινομάκτρου ὡς κυριολεκτικωτέρου ἀντὶ τοῦ μανδουλίου, ἢ τοῦ τονισμοῦ καλαθόπωλις ἀντὶ καλαθοπῶλις, αὐτότατον τὸ ὕψος τῶν πολιτικῶν ἐφημερίδων μας ὡσάκις ἐρίζουσιν ὑπὲρ τῆς μεταθέσεως ἐνὸς εἰρηνοδίκου ἢ τῆς παύσεως ἐνὸς τελωνοφύλακος. Ὁ ἐν τῷ μεταξύ παρενθεσις κ. Ροΐδης ἀνατρέπει πάσας τὰς περὶ ὀρθοῦ λόγου ἐπικρατούσας καὶ γνωστὰς μαι μέχρι σήμερον ιδέας παρέχων τὸ θέαμα ἀνθρώπου κατὰ πάντα τὰ ἄλλα ἐχέφρονος καὶ εὐφρεστάτου, παραδεχομένου δ' ἐν τούτοις καὶ αὐτοῦ τὴν παραδοξωτάτην γνώμην τοῦ διὰ φυλλαδίων καὶ διατριβῶν δυνατοῦ τῆς διορθώσεως καὶ μεταβολῆς τῶν γλωσσῶν. Ὁ δὲ κ. Βερναρδάκης μοι παρίσταται ἀνὰ πᾶσαν Νέαν Ἡμέραν ἐκπληκτικώτατον παράδειγμα ἀξιοθαυμάστου ὑπομονῆς καὶ ματαιοπονίας ἀγωνιζόμενος νὰ μεταπέσῃ στενοκεφάλους σχολαστικούς ἢ νὰ συζητήσῃ λογικῶς πρὸς τυφλώττοντας γραμματοδιδασκάλους. Εἰς τὴν ὀρθὴν προοράν, σύνταξιν ἢ ἐτυμολογίαν ἀπειρίας λέξεων, ἅς μέχρι τοῦδε σολοικῶς, ἐσφαλμένως ἢ ἀναιτίως μετεχειριζόμεν, μὲ μυσταγωγοῦσιν αἱ Γλωσσικαὶ Παρατηρήσεις τοῦ κ. Κόντου· ὡσάκις δὲ ἀναγκασθῶ νὰ καταφύγω εἰς τὸ λεξικὸν τοῦ κ. Σακελλαρίου τόσον ἀκριβῶς καὶ βραβείως πληροφοροῦμαι τὰς ἀποκρύφους σχέσεις καὶ τοῦ ἐλαχίστου μονοσυλλάβου συνδέσμου πρὸς τοὺς ἀναλόγους τῆς σακρικτικῆς ἢ τῆς ζενδικῆς, ὥστε θὰ ἠδυνάμην νὰ συντάξω ἀμέσως τὸ γενεαλογικὸν αὐτοῦ δένδρον μετὰ πλείονος εὐκολίας ἢ τοῦ πρώτου τυχόντος ἀθηναίου εὐπατρίδου τῶν κεινωνικῶν διαφόρων τῆς «Νέας Ἐφημερίδος». Ἀλλὰ προκειμένου νὰ ἐξαχθῇ πρακτικόν τι συμπέρασμα ἐκ τούτων καὶ ὁ ὀρισμὸς τοῦ τί τέλος πάντων προτείνουσιν οἱ σοφοὶ οὗτοι καὶ ἀξιώτιμοι ἄνθρωποι ὡς

πόρισμα τῶν συζητήσεων καὶ τῶν ἐρίδων των, κατάδηλος παρίσταται ἡ στασιμότης τοῦ αἰώνιου αὐτοῦ καὶ εὐλογημένου γλωσσολογικοῦ ζητήματος ἀπὸ τῆς μακαρίας ἐποχῆς τοῦ μεταξὺ Δούκα καὶ Κοραῆ λεξιλογικῶν μαχῶν μέχρι τῆς συνεχείας αὐτῶν σήμερον ὑπὸ τῶν κ. κ. Χατζιδάκη καὶ Βερναρδάκη. Νομίζω δὲ ὅτι ἀνώτερον πάσης ἀμφισβήτησεως πρέπει νὰ θεωρηθῆ ὅτι οὐδὲ εἰς τῶν μετὰ τσαυτῆς λύσσης συζητούντων θὰ ἠδύνατο ἂν ἠρωτᾶτο ν' ἀποκριθῆ σαφῶς καὶ μετ' ἀκριβείας ποίαν τῶν ἀναριθμητῶν αὐτῶν νεοελληνικῶν διαλέκτων, ἃς ὑποστηρίζουσι, κρίνει κατάλληλον καὶ ἀξίαν ὅπως γείνη δεκτὴ ὡς γλώσσα τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους. Θέλετε τὴν δημοτικὴν; Ὅλον τὸ ἡλιθιώτατον γένος τῶν ἀσπαλάκων τῶν λεξιτικῶν θὰ κατεβῶ. Θέλετε τὴν καθωμιλημένην, ἣτις εἶνε ἄλλη παρὰ τὴν δημοτικὴν, μιξοπάρθενον τέρας ἀποτελούμενον ἐκ τῆς δημοτικῆς, ἐκ τῆς ἀρχαίας, ἐκ τῆς γαλλικῆς, ἐκ τῆς ἰταλικῆς, ἐκ τῆς τουρκικῆς, ἐξ ὄλων τῶν γνωστῶν γλωσσῶν καὶ πολλῶν ἄλλων ἀκόμη; Θέλετε τὴν ψυχροτάτην ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, παγερωτάτην δ' ἐν τῇ ποιήσει μούμιαν καθαρεύουσαν, ἣν πάντες γράφομεν καὶ οὐδεὶς τολμᾷ ν' ἀπολακτίσῃ; Θέλετε τὴν ἀττικὴν τοῦ κ. Κόντου ἢ τὴν γλωσσὴν τοῦ Λασκαράτου; Θέλετε μίαν γλώσσαν ψητὴν ἢ βρακτὴν; Σκότος πλήρες χάος ἀδιεξίτητον. Καὶ ὑπεράνω τοῦ σκότους καὶ τοῦ χάους τούτου πλανᾶται ἡ ἀπαίσια σκιά τοῦ κατηραμένου ἀρχιτέκτονος τῆς νέας ταύτης Βαβέλ, τοῦ πρώτου στρεβλοῦ γραμματικοῦ τοῦ ῥίψαντος τὸν σπόρον τῆς διχονοίας καὶ ὑπεγείραντος τὸ γλωσσικὸν τοῦτο λεγόμενον ζήτημα.

* *

Εἰς τὸ σκότος καὶ τὸ χάος αὐτὸ βεβαίως δὲν ἔχω τὸν ὄρεξιν νὰ περιπλακῶ· ἀλλ' ἀνεξαρτήτως πάσης φιλολογικῆς ἀξιώσεως καὶ μεθ' ὅλου τοῦ πρὸς τὸν κ. Χατζιδάκη ὀφειλομένου σεβασμοῦ καὶ φόβου, ἂν ἠρωτᾶτο καὶ ἡ ἰδική μου ταπεινὴ γνώμη περὶ τῆς νεοελληνικῆς γλώσσης, θ' ἀπήντων ὅτι τὸ μᾶλλον ἐπιείγον περὶ αὐτῆς μέτρον θὰ ἦτο νὰ βραχυθῆ διὰ παντὸς τοῦ ὀλίγον.

Τῆς ἀνάγκης ταύτης τὸ καταφανὲς καὶ ἀναπόφευκτον θεωρῶ

δυναμένον νὰ περιφρονήσῃ οἰανδήποτε ἀντιλογίαν. Σήμερον ὁμως ἰδίως προσέλαβε τὸν τύπον ἐγγχειρήσεως ἐπιβαλλομένης τάχιστα πρὸς ἐξάλειψιν φυσικοῦ ἐλαττώματος ἰσχύοντος ὅπως μόνον αὐτὸ καθιστᾷ ἀφηνὴ καὶ ἀχρηστα τόσα πλεονεκτήματα.

Διότι ἀνέκαθεν ἀδικος ὑπῆρξεν ἡ συνήθεια νὰ κακολογῶμεν ἀπαύστως τὸ πτωχὸν αὐτὸ νεοελληνικὸν ἔθνος. Ἡ φύσις δὲν ἐφειδωλεῦθη τῶν πρὸς αὐτὸ παροχῶν τῆς. Ἐγενήθη κατὰ πάντα ἀρτιμελὲς καὶ βιώσιμον καὶ τὰ μέλη αὐτοῦ ἦσαν κελῶς συμπεπηγμένα καὶ ἐπὶ τοῦ προσώπου του ἔφερε τὰ χρώματα τῆς υγείας. Μόνον οἱ βραχιόνες αὐτοῦ ἦσαν ὑπὲρ τὸ δέον κοντοὶ καὶ ἡ γλώσσα μακροτάτη.

Ἐκτοτε ἤρχισε καὶ ὑφίσταται τὸ θαυμάσιον τοῦτο φαινόμενον ἔθνος κάλλιστα μὲν ἔχοντος καὶ σχεδὸν ἀξιοζηλεύτου ἐκ πολλῶν, μὴ δυναμένου ὁμως νὰ κινηθῆ ἐπικρῶς ἢ νὰ πράξῃ τὴν ἀπιτοῦν βραχιόνων ἔκτασιν ἢ ῥώμην, πάσχοντος δὲ ὅσῃν ἀδράνειαν χειρῶν τόσῃν ἀφόρητον γλωσσαλίαν.

Ἡ ἱστορία, καθ' ὅσον γνωρίζομεν, δὲν ἀναφέρει ὁμοίον παράδειγμα· ἡ δὲ αἰτία τοῦ νοσήματος τούτου εἶνε ὅλως ἰδιοφυῆς, φαίνεται, καὶ ἀγνωστος, μὴ δυναμένη οὔτε εἰς κληρονομικοὺς λόγους ν' ἀποδοθῆ· διότι μεθ' ὅσα καὶ ἂν λέγονται περὶ τῆς ὀμιλητικότητος καὶ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἐπίτης, ἐν τούτοις ἀρχαῖος Ἕλληνας ἦτο ὁ Ἡσίοδος, ποιητὴς γράψας ὀλόκληρον ἔπος φέρον ὡς τίτλον ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ· ἂν ἔξῃ ὁμως κατὰ τὴν σημερινὴν ἐποχὴν δὲν θὰ ἐτόλμα βεβαίως νὰ θέσῃ εἰς τὸ βιβλίον του τοιαύτην ὄλως ἀνόητον καὶ ἀπρόσφορον καὶ διὰ τὴν χώραν καὶ διὰ τοὺς συμπολίτας του ἐπιγραφὴν.

* *

Τὸ δὲ λυπηρότατον καὶ ἀλλόκοτον εἶνε ὅτι τὸ κακὸν ἐπιτείνεται ἀκριβῶς κατὰ τὰς ἐποχάς, καθ' ἃς εἶνε ἰδίως ἀναγκαῖα καὶ αἰσθητὴ τῶν βραχιόνων ἡ ὑπαρξίς καὶ ἡ χρῆσις. Αἱ τελευταῖαι δ' ἐν τῇ Ἀνατολῇ περιπλοκαὶ εἶνε πρόχειρος καὶ ἐπισημαστικὴ ἀπόδειξις, διότι κατ' αὐτάς προσέλαβε τὸν δεῦρτατον αὐτοῦ χαρακτῆρα. Ἀπορεῖ τις ὁμολογοῦμένως καὶ ἐξίσταται πῶς καὶ πότε ἀναφαίνονται αἰφνης ὡς δι' ὑπογείου ἐκρήξεως τόσοι βραχυφώνοι Γαμβέτται, τόσοι ἀναγράφητοι Καστελάρ,

τόσοι διπλωμάται τοῦ καρνείου καὶ τοῦ ζυθοπωλείου, τόσοι Μόλτικε τῶν σταυροδρομίων καὶ Βίσμαρχ τῶν πλατειῶν, καὶ θαυμάζει ἔπειτα πῶς τόσον φωνάζοντες δὲν ἀνενεώσαμεν ἔτι ὡς πρὸς τοὺς ἀντιπάλους μας τὸ θαῦμα τῆς διὰ τοῦ ἤχου τῶν σαλπύγγων καταστροφῆς τῶν τειχῶν τῆς Ἰεριχοῦς. Τοῦτο τοῦλάχιστον ἐπιχειροῦμεν ἐν πάσῃ περιστάσει. Καὶ εἰς πᾶν μέγα πολιτικὸν γεγονός, ὅπερ δημιουργεῖ ἡ δύναμις καὶ ἡ τόλμη τῶν ἄλλων λαῶν, ἀκούονται ἀντιταστόμενοι αἱ πυχὰς ἡμῶν κρυφαί, αἱ ὑλακαὶ τῶν ἐκ ζηλοτυπίας ἐξαγριουμένων ἀνευ ἀποτελέσματος σκύλων ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν ἐσθιόντων τὸ κόκκαλον συναδέλφων των. Μίαν ἐπαρχίαν οἱ Βούλγαροι; Ἐνα σύλλογον ἡμεῖς. Οἱ Βούλγαροι εἰς τὸν Αἴμιον; Τὸν Γεννάδιον ἐμπρός! Βαδίζου ἐπὶ τὴν Φιλιππούπολιν; Εὐθύς τὸν Συνοδινόν! Ἐφθασαν εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν; Αἱ τὸρα πλέον, μέτρα σοβαρά! Ἐπὶ τὰ πρόσω τὸ βαρὺ πυροβολικόν! Φόρα τὸν Παράσχον!

* *

Κατὰ τῆς εἰδεχθεστάτης ταύτης νόσου δύνασθε νὰ κάμετε τίποτε κύριε Χατζιδάκη; Πρὸς περικοπὴν τῆς γλώσσης μας ἀρκουσι τὰ φῶτά σας καὶ αἱ γνώσεις σας; Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει εἴμεθα ἔτοιμοι νὰ σᾶς ἀνακηρύξωμεν ἔθνικὸν εὐεργέτην. Καὶ ἂν εἰς τοῦτο θὰ συνέτεινε κατὰ τι καὶ ἡ ὀλιγόστευσις τῶν κενῶν λεξιδίων, δι' ἃ τόσοις ἀγῶνας καταναλίσκετε καὶ τόσον χάρτην μαυρίζετε, τίς θὰ εὐρεθῇ ὁ ἀληθῶς σοφὸς καὶ φιλόπατρις γραμματικὸς, ὅστις μειῶν τὴν ἀπειράριθμον στρατιὴν θ' ἀγῆσει ἀπὸ τοῦ στόματός μας τὰ μέσα τῆς φλυαρίας;

Τῆς χρυσῆς ὁμῶς ταύτης ἐπιθυμίας ἢ πραγματοποίησις δὲν φαίνεται πολὺ ἀπέχουσα τοῦ ὄνειρου ἐφ' ὅσον τοῦλάχιστον ἡ πατρίς ἡμῶν ἐξακολουθεῖ οἰκουμένη ὑπὸ τῶν σημερινῶν αὐτῆς κατοίκων. Τὸ δὲ περίεργον εἶνε ὅτι ἐν τούτοις ἡ διάθεσις πρὸς ὀλιγώτερα λόγια καὶ περισσότερα ἔργα ἀπὸ κανένα δὲν λείπει· ἀλλ' ὁ συνήθης τρόπος τῆς ἐκδηλώσεως αὐτῆς εἶνε ὁ ἐπόμενος ὡς διευτυπώθη κάλλιστα καὶ ἐκκραστικώτατα ἐν φλογερωτάτῳ καὶ φιλοπολέμῳ ἄρθρῳ δημοσιευθέντι ἐσχάτως· τὸ ἀξιωματικόν νεύον τοῦτο κείμενον ἤρχιζε διὰ τῶν ἐξῆς θαυμαστικῶν:

«Κάτω οἱ μακροὶ καὶ ἀνωφελεῖς λόγοι! Καίρὸς νὰ παύσωμεν φλυαροῦντες!» κτελέμβανε δὲ τέσσαρας ἡμισυ στήλας τῆς μεγαλειτέρης τῶν ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων.

28 Σεπτεμβρίου 1885.

ΜΙΧΑΗΛ ΜΗΤΣΑΚΗΣ

ΔΥΟ ΔΣΜΑΤΙΑ

Α'.

Σὺ φταίεις, κι' ὅπου κι' ἂν σταθῶ κι' ὅπου κι' ἂν πιά νυστάζω, κι' ἀπ' τὸ πρῶτ' τὸν οὐρανὸ ἂν βράδυσσε κυττάζω... Σὲν δὲν σὲ βλέπω πουθενά σὲ βλέπω στ' ὄνειρό μου, καὶ ὑπναρᾶς κατήνησα γιὰ νᾶσαι στὸ πλευρό μου! Μὰ τί κατάρρα εἶν' αὐτῆ, καὶ τί κακὸ σ' ἐμένα, νὰ σὲ κυττάζω πάντοτε μὲ μάτια... σφαλισμένα.

Β'.

Ἄν εἶμ' ἐγὼ ἀμαρτωλός, σὺ εἶσαι ἡ αἰτία... Σὺ μ' ἔκαμες καὶ ἄφησα τὴν πρώτη μου θρησκεία· κι' ἀφοῦ πρῶτα μ' ἀνάγκασες καὶ σ' ἔκαμα θεὸ μου μὲ ἐμποδίζεις ὕστερα νὰ κάμω τὸν Σταυρὸ μου... καὶ δὲν μ' ἀφίνεις, εἶδωλο, νὰ γονατίσω ἔμπρός σου, καὶ σὰν πιστὸς ν' ἀνασπασθῶ τὸν κάτωσπρο λαιμὸ σου.

Ἄμαρτωλός

Ο ΦΟΡΟΣ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

(Ἀναμνήσεις τῆς ἐπιστρατείας τοῦ 1881).

“Ὅταν ἐκλήθην ν’ ἀποτίσω κ’ ἐγὼ τὸν φόρον τοῦ αἵματος τόσον ἐμέθυσα ἀπὸ ἐνθουσιασμὸν — διότι ἤσθηνόμην ὅτι ἡ πατρις ὅλη ἐκυκλοφόρει ὡς καμπανίτης εἰς τὰς φλέβας μου — ὥστε καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ φυσιογνωμία τοῦ χωροφύλακος καὶ τοῦ ἐνωμοτάρχου μοι ἐφάνη συμπαθῆς καὶ ἀξιάραστος.

Θὰ μὲ χλευάσετε ἴσως; ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ! Ἡμεῖς οἱ ἐπαρχιώται ἔχομεν, βλέπετε, τὴν ἀνοησίαν ἐνίοτε νὰ ἠλεκτριζώμεθα εἰς τὴν λέξιν: πατρις.

Ὁ δῆμαρχός μας — καλὴ τοῦ ὥρα! — πρακτικὸς καὶ φρόνιμος ἀνθρώπος, ἐπρότεινεν εἰς τὴν μητέρα μου νὰ μ’ ἐξαιρέσῃ, διότι — ὡς ἰσχυρίζετο — εἶχε τὰ μέσα μὲ τὴν κυβέρνησιν, ἢ ὅποια τοῦ ἐχρεώσται δὴ βουλευτὰς ἰδιοῦς του. Ἄλλ’ ἐγὼ ἐθεώρησα ὡς ὕβριν τὴν κλοκαγάρατον προσφορὰν του.

Ἐξάπαντος θὰ μὲ ἐξέλαβεν ὡς τρελλὸν ἢ ἡλίθιον.

Ἀρῆκα τὴν μελέτην μου, ἐζήτησα τὴν εὐλογίαν τῆς μητρὸς μου, κατεβίβησα τὰ μικρὰ μου ἀδέλφια, καὶ μὲ τὸ πρῶτον ἀτμόπλοιον ἀνεχώρησα πετῶν εἰς Ἀθήνας.

* *

— Μπρέ! πῶς ἔβρέθηκες ἐδῶ; μοῦ λέγει ὁ βουλευτὴς τῆς ἐπαρχίας συναντήσας με εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Φρουρχαγείου.

Ἰπερήφανος καὶ δακρύων ἀπὸ συγκίνησιν τῷ ἀπήντησα ὅτι ἦλθον νὰ χύσω τὸ αἷμά μου διὰ τὴν πατρίδα!

Μὲ ἠτένισε μειδιῶν καὶ μὲ ἔσυρεν εἰς τινα γωνίαν τῆς αὐλῆς:

— Θέλεις νὰ σ’ ἐξαιρέσω καὶ σένα; Ἡ ἐπιτροπὴ εἶνε δική μας. Ναὶ μὲν εἶται ὀλοστρόγγυλος ἀπὸ ὑγείας, ἀλλ’ ἐννοία σου! Πῆς πῶς πάσχεις ἀπὸ ἰσχύιασιν; εἶνε νόσημα ποῦ δὲν φαίνεται.

— Καλὲ τί λέγεις; ἀστεΐζεσαι; ἐγὼ ἀνίκανος ποῦ αἰσθάνομαι τὴν φλόγα καὶ ζωὴν στὰ στήθη μου;

— Ἄμε νὰ χαθῆς, βλαῖκα! μοῦ εἶπε καὶ μοῦ ἔστρεψε τὰ νῶτα . . .

*

Ἐνεγράφην εἰς τὸ πεζικόν. * *

Ὁ ἐπιλοχίας μὲ παρέλαβε μετ’ ἄλλων εἰς τὴν ἀποθήκην τοῦ τάγματος διὰ νὰ μᾶς ἐνδύσῃ τὴν στολὴν τοῦ στρατιώτου.

Μὲ ἔχωσαν ἐντὸς πολυπτύχων σάκκων, μοῦ ἐφόρτωσαν ἐν ζευγὸς ἀρβυλῶν εἰς τοὺς πόδας, ζυγίζον ὑπὲρ τὴν ὀκτῶν, καὶ ἐπέθηκαν μετέωρον ἐν πιλίκιον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου.

— Ἴδου ἡ στολὴ σου! μοῖ εἶπον.

Στολὴ, ἐπὶ τῇ θεᾷ τῆς ὁποίας θὰ ἠτύοκτόνει βεβαίως ὁ κ. Λαμπικίης.

— Κύριε λοχία . . . — ἀπειραθῆν νὰ παρατηρήσω.

— Σοῦτ! ταίμουδιά! αὐτὸ θὰ πῆ στρατιώτης! νὰ δὰ ἡ ὥρα νὰ σοῦ πάρωμε καὶ μέτρο! Καλὸ — κακό, σὺ δὲν ἔχεις δικαίωμα νὰ ἐξετάσῃς!

Εἶγες δίκαιον.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐδιδασκόμεν ὅτι ὁ πολίτης ἄμα σαβανωθῆ ἐντὸς τῆς στρατιωτικῆς στολῆς, παύει νὰ ἦνε πρόσωπον καὶ γίνεται ἐπιπλο, διὰ νὰ μὴ εἶπω κολοκῦθι!

Ἐγὼ τοῦλάχιστον ἤμην — ἂν ὄχι μηδενικόν — ὁ ἀριθμὸς 47 τοῦ λόχου.

— Ἀριθμὸς 47!

— Παρών! — ἔπρεπε νὰ φωνάξω.

Ὁ κύριος λοχίας εἶχε τὸν στοργγύλον καὶ εὐώδη ἀριθμὸν 100, πολὺ δικαίως, διότι — πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσω — ποτὲ δὲν μᾶς ἔδερνε κατὰ τὸ μάθημα τῆς θεωρίας.

* *

Εἰς τὸν στρατῶνα, ὅπου τὸ ἐσπέρας ἔπεσα νὰ κοιμηθῶ, φαίνεται ὅτι δὲν ἐστρατωνίζετο μόνον τὸ τάγμα μου, ἀλλὰ καὶ ἄπειρα ἄλλα τάγματα καὶ συντάγματα . . . κορέων αἰμοδιψῶν.

Ἐν σύνταγμα τοῦλάχιστον κατηυλίσθη ὄλην τὴν νύκτα ἐπὶ τοῦ σώματός μου.

- Κύριε έπιλοχία, αὐτοὶ οἱ κοργιοὶ . . .
 — Σκασμὸς! Δὲν ἤλθες διὰ νὰ χύτῃς τὸ αἷμά σου γιὰ τὴν πατρίδα; πρὲπει νὰ συνειθίσης ἀπὸ τῶρα!
 Εἶχε δίκαιον. Δὲν ἐπρόκειτο περὶ τοῦ φόρου τοῦ αἵματος;

Κατὰ τὸ μάθημα τῆς θεωρίας.

Εὐτυχῶς τὰ γυμνάσια τοῦ λόχου εἶχον τελειώσει πρὶν μᾶς ἀποτελειώσῃ ὁ λοχίας στὸ τρέξιμο ὑπὸ τὸν ζέοντα ἥλιον, ὅστις μᾶς ἐρρευστοποιεῖ τόσον, ὥστε ὁ φόρος τοῦ αἵματος ἐκινδύνευε νὰ προεξοφληθῇ διὰ τοῦ φόρου τοῦ . . . ἰδρωτός.

Αἴ! τῶρα πλέον θὰ μὲ χρησιμοποίησῃ διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ἡ Πατρίδος! ἐσκέφθην ἐν ἐμοί.

Ἄλλὰ πρὸ τούτου ἔσχον τὴν τιμὴν νὰ χρησιμοποιηθῶ ὑπὸ τοῦ κυρίου λοχίου, ὅστις μοὶ ἐνεπιστεύετο τὸ λουστράρισμα τῶν ὑποδημάτων του καὶ τὴν μεταφορὰν τῆς κουραμάνιας εἰς τῆς ἕξα δέλφης του, τέως παχυσάρκου παρχιμάνιας ἐκ τῆς πολυγύναικος Ἄνδρου.

Πρωῖαν τινὴ ἀνακαλύπτω ὅτι ὁ ὑπολοχαγὸς τοῦ λόχου μου ἦτον ὁ παλαιὸς ἐπιστάτης τῶν κτημάτων τοῦ πατρός μου, ὁ Στρατῆς!

Ὅταν ἤμην μικρὸ τρελλούτσικο, μ' ἔπερνε στὰ γόνατά του καὶ μὲ διεσκέδαζε. Ἐνθυμοῦμαι μίαν φορὰν ὅτι μὲ εἶχε παρακαλέσει νὰ μεσιτεύσω εἰς τὸν πατέρα μου νὰ μὴ τὸν διώξῃ.

— Καλὲ τί κάμνεις, κύριε Στρατῆ, ἔπειτα ἀπὸ τόσα χρόνια!
 — Βρέ, ποῖος σοῦ δωκε τὸ δικαίωμα νὰ μιλήσῃς ἔτσι στοὺς ἀξιωματικούς; Αἴ! Δέκα ἡμέραις κράτησι! νὰ σοῦ δείξω ἐγὼ κούτσουρο!

Καθηκοντα τῆς ἡμέρας

Κατὰ διαταγὴν τοῦ κυρίου λοχαγοῦ.

Εἶχε δίκαιον. Ἐπρεπε νὰ γνωρίζω ὅτι ἡ στρατιωτικὴ ἐπιστήμη ἔχει ὑπερφυσικὴν δύναμιν, μεταβάλλουσα τὰ κούτσουρα εἰς ἀνθρώπους καὶ τοὺς ἀνθρώπους εἰς κούτσουρα!

Παρητήθην τῆς κουραμάνιας μου. Ἄλλ' ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι εἰς ἀποζημίωσιν εἶχον ἐνίοτε ἄδειαν διανυκτερεύσεως . . .

Ὁ καιρὸς ἐν τούτοις παρήρηχτο κ' ἐγὼ δὲν ἔδλεπα πότε ν'

ανάψη τὸ τουρέκι στὴ Θεσσαλία, νὰ χυθῶ εἰς τὰς φλόγας τοῦ πολέμου, καὶ νὰ ὑπηρετήσω τὰς ἀνάγκας τῆς πατρίδος.

Ἄλλ' εἶχα κάμει τὸν λογαρισμὸν χωρὶς τὸν ξενοδόχον, χωρὶς δηλαδή νὰ ὑποπτευθῶ ὅτι, ἂν εἶχεν ἡ πατρίς ἀνάγκην τῶν βραχιόνων μου, ἐπίσης ὅμως εἶχεν ἀνάγκην τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν μου καὶ ἡ... κυρία λοχαγοῦ, ἡ ὁποία μοῦ εἶχεν ἀναθέσει τὰ

Καθήκοντα τῆς νυκτός

Κατὰ διαταγὴν τῆς κυρίας λοχαγοῦ.

καθήκοντα τῆς ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας, εἰς τὸν νεροχύτην, εἰς τὴν μπουγάδαν, εἰς τὰ ψώνια τῆς ἀγορᾶς καὶ εἰς τὴν παιδαγωγίαν τῶν δύο χαριστάτων μικρῶν... διαβόλων τῆς, τὰ ὁποῖα ἔβγαίνα ἴσῃν περίπικτον καὶ μοῦ ἔβγαίνον ἀμοιβαίως τὴν πίστι!

* *

Ὁ κύριος λοχαγὸς εἶχε πράγματι στρατιωτικὴν εὐπειθειαν εἰς τὴν κυρίαν λοχαγοῦ, πρὸ τῆς ὁποίας ἔτρεμεν ἀπὸ... σέβας.

Αὐτὴ ἔδιδε τὰ προστάγματα εἰς τὸ σπῆτι. Μίαν ἡμέραν διολιθήσας ἔθραυσα ἐν πινάκιον. Ἡ κυρία ἐθεώρησε καλὸν εἰς ἐξόφλησιν νὰ μοῦ θραύσῃ τὴν κεφαλὴν διὰ τῆς σιδηρᾶς ἐσχάρας ἣν ἐκράτει τὴν στιγμὴν ἐκείνην, καὶ ἰδοῦ, μετὰ τοὺς αἰμοχαρεῖς κορμιούς, ἀπέτινον ἤδη δευτέραν φορὰν τὸν φόρον τοῦ αἵματος.

Ἐν τῷ μεταξύ φθάνει καὶ ὁ ὑφιστάμενος τῆς κυρίας, εἰς ὃν διατάσσει ἔφοδον κατ' ἐμοῦ.

Ὁ κύριος λοχαγὸς μετὰ προθυμίας ἠκόνισε τὸ ξίφος του ἐπὶ τῆς βράχειός μου μὲ κάμποσες διπλαριάς.

— Ἄ! μὰ κύριε λοχαγέ! αὐτὸ πλέον εἶνε ἀπάνθρωπον! Ἐγὼ ἤλθα νὰ προσφέρω τὴν ζωὴν μου εἰς τὸ ἔθνος καὶ ὄχι νὰ μὲ σκοτώσετε στὸ ξύλο!

— Τώρα σοῦ δεῖχνω ἐγὼ, κοπρόσκυλο!

Καὶ μεταβαίνει εἰς τὸν διοικητὴν τοῦ τάγματος ἐπιδίδων κατ' ἐμοῦ μῆνυσιν ἐπὶ ἐξυβρίσει καὶ βιολπραγίᾳ κατ' ἀνωτέρου ἐν καιρῷ ὑπηρεσίας.

* *

Εἶνε ἀνάγκη ἄρά γε νὰ σᾶς εἴπω ὅτι ἐρρίφθην εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ φρουραρχείου;

Ἐμεινα ἑπτὰ μῆνας ἕως οὐ περαιωθῆ ἡ ἀνάκρισις καὶ εἰσαχθῶ εἰς δίκην.

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ μήτηρ μου ἀφίνει τὰ δύο μικρὰ κλαίοντα μὲ τὴν ἀδελφὴν μου, δανειζεται ὀλίγα χρήματα, καταφθάνει ἀσθμαίνουσα εἰς Ἀθήνας, καὶ πίπτει εἰς τὰ γόνατα τοῦ βουλευτοῦ μας:

— Γὰ τὸ θεὸ, κύριε βουλευτῆ, ἀπὸ τὸ θεὸ καὶ στὰ χέρια σου!

— Τὸ πληρόπαιδο! καλὰ τὰ παθαίνει! Μήπως δὲν τοῦ εἶπα ἐγὼ νὰ τὸν ἐξαίρσω ἀπὸ τὴν ἀρχή; Ἐννοιά σου ὅμως! Ὅλ' προσπαθήσω νὰ ἀθωωθῆ.

Καὶ πράγματι ἐνήργησε μετὰ ζέσεως. Τὸ δὲ Στρατοδικεῖον σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον, ἰδὼν τὰ ἄρθρα—δὲν ἐνθυμοῦμαι ποῖα, — ὦ! ἐὰν ἔβλεπε καὶ τὴν αἱματηρὰν σκηνὴν τῆς ἐσχάρας— ἀκούσαν... διεξελθὼν τὴν δικαιογραφίαν, ἀπετάσισε μετὰ ἑπτὰ μηνῶν πολυστένακτον προφυλάκισιν νὰ μὲ κη-

ρύξη ἄθῶον! 'Σ πολλά 'τη! Κι' αὐτὸ μεγάλη του κα-
λωσύνη!

*
*
*

Καὶ ὁ πόλεμος; ὁ φόρος τοῦ αἵματος;

Εἶχον ἀναβληθῆ ἐπ' ἄοριστον.

'Ἐκτοτε ἐπέρασαν πέντε περίπου ἔτη, χωρὶς ὅμως νά μου περάσουν καὶ οἱ ρευματισμοί, παρέμειναν δὲ μόνον αἱ ἀναμνή-
σεις καὶ τὰ ἔγνη τῶν ἐπὶ τοῦ κρανίου μου οὐλῶν τῆς ἐσχάρας.

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν μὲ ἐκάλεσε πάλιν ἡ πατρίς εἰς τὰ ὄπλα
διὰ τὸν φόρον τοῦ αἵματος.

Εὐρίσκω τὸν βουλευτὴν μας:

— Σὲ παρακαλῶ νὰ ἐνεργήσης νὰ ἐξαιρεθῶ· τώρα ὑπάρχει
πραγματικὸς λόγος ἐξαιρέσεως. Μὲ καλοῦν διὰ τὸν φόρον τοῦ
αἵματος ἐνῶ ἐγὼ ἀπὸ τὴν πρώτη ἐπιστρατεία μὲ κατήντησαν
ὄλως διόλου ἀναίμικόν! . . .

'Αθήναι, τῆ 29 Σεπτεμβρίου, 1885

Ὀδυσσεὺς Θερμοκέφαλος.

Διὰ τὸ ἀκριβὲς τῆς ἀντιγραφῆς.

Scoc

ΤΗΝΙΑΣ

ΕΠΟΠΟΙΑ ΑΠΕΔΙΣΤΙΚΗ ΜΕΧΡΙ ΤΡΕΛΛΑΣ

(Κατὰ τὸ ποίημα «Πρὸ τῆς Παναγίας» τοῦ κυρίου
'Αχιλ. Παράσχου).

ΠΑΨΩΔΙΑ Α'.

'Απὸ τοῦ ἀτμοπλοίου ἐν τῇ ἀνυπάρκτῳ λιμένι τῆς Τήνου.

Στῆ 'ξικουστὴ σου ἔρχομαι καὶ πάλι ἐκκλησία
Νὰ ἰδῶ τοῦ κόσμου τοὺς τρελλοὺς, καλὴ μου Παναγία.
'Αλλά . . . φουσκόν' ἡ θάλασσα, τὰ κύματ' ἀγριεύουν
Καὶ νὰ μᾶς πνίξουνε ἐμπρὸς 'στὴ χάρι σου γυρεύουν.
'Αχ! πρόφθασε, ἡ εἰκόνα σου τὸ θαῦμά της ἄς κἀνῆ,
Μὴ τύχη καὶ φουντάρωμε ἐδῶ εἰς τὸ λιμάνι!

ΡΑΨΩΔΙΑ Β'.

Ἐπὶ τῆς ἀποβάθρας ὡς ἐκ θαύματος.

Ἐβγήκα ἔξω μούσκευμα, χρυσὴ μου Παναγία,
Λυωμένος ἀπ' τὸν τρόμο μου καὶ τῆ ψυχρολουσία.
Τί θόρυβος! καὶ τί βοή! Λυπήσου Δέσποινά μου!
Ἔχασα τὸ μπαούλο μου... ἴπνε τὰ πράγματά μου...

Μ' ἀπὸ τὰ χέρια σῶσέ με ἐδῶ ἐνὸς βαρκάρη
Ποῦ τὸ 'πουκάμισο ζητεῖ γιὰ ναῦλο νὰ μοῦ πᾶρη!

ΡΑΨΩΔΙΑ Γ'.

Ἐν τῇ ὁδῷ διὰ μέσου τοῦ πλήθους.

Ἄχ! Παναγιά μου ἡ χάρι σου ἐδῶ ἄς με γλυτώσῃ.
Τ' ἀνθρωποστοίβαγμα αὐτὸ κοντεύει νὰ με λυώσῃ.
Κουτσοί, στραβοί, κουλοί, ζουρλοί, μοῦ πέρνονε τ' αὐτιά μου!
Νά, νά, μὲ ἐξενύχιασαν!... Θὰ χάσω τὰ μυαλά μου!...

Βοήθεια!... μὲ πλακόνουε κασέλλαις, ρόυχα, μπόγαι...
Καὶ μέσ' ἰστὴ σύγχυσι αὐτὴ μοῦ κλέβουν τὸ 'ρωλόγι!...

ΡΑΨΩΔΙΑ Δ'.

Εἰς τὰ χέρια τῶν ἐπιτρόπων τοῦ ναοῦ

Ἄχ! Παναγιά μου τόσα θαύματά σου κάνεις,
Κολλᾶς ποδάρια, χέρια, μύταις τῶν ἀνθρώπων.
Μὰ τὸ καλλίτερό σου θαῦμα μὴν ξεχάνῃς,
Κόψε τὰ χέρια καὶ τὰ δυὸ τῶν Ἐπιτρόπων,
Γιατί, νὰ ξέρῃς! μὲ 'μισὸ ἂν μείνουν χέρι,
Στὸ λέω παστρικά, δέν σε συμφέρει!...

ΡΑΨΩΔΙΑ Ε'.

Ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου ἀποπλίντος τῆς Τήνου.

Φεύγω ἴγδυμένος, νηστικὸς, μὲ τὸ ψυχὴ στὸ στόμα!
Θαῦμα, πῶς δὲν τρελλάθηκα μὲ φαίνεται ἀκόμα!
Κι' αὐτὸ καλὸ! Σ' εὐγνωμονῶ λοιπὸν τὸ κάτω-κάτω
Καί... Δέσποινά μου, ἔχε γειά! addio del passato!
Σὲ ἐξορκίζω, Παναγιά, καὶ σκλάβος σου νὰ γίνω,
'Αξιώσέ μ' ἄλλη φορὰ νὰ... μὴν ἔλθῃ στὴ Τήνο!!

Μαρτίου 25.

Σατανᾶς

Η ΠΝΥΞ ΚΑΙ Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΟΤΟΜΗΣ

Κωμῳδία φανταστικοτραγική.

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ, ΠΕΡΙΚΛΗΣ, ΑΙΣΧΙΝΗΣ
ἐκ τοῦ ἀρχαίου κόσμου.

Ο Κ. ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ Ο Κ. ΤΟΤΟΜΗΣ
ἐκ τοῦ νεωτέρου κόσμου.

Ο ΠΛΟΥΤΩΝ ΚΑΙ Ο ΧΑΡΩΝ
ἐκ τοῦ ὑποχθονίου κόσμου.

Ἡ πρώτη καὶ τελευταία σκηνὴ ἐν τῷ Ἄδῃ. Αἱ δὲ λοιπαὶ
σύγχρονοι ἐν Ἀθήναις.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

[Ἐν τῷ Ἄδῃ. Τὰ ζοφερὰ βασιλεία τοῦ Πλούτωνος. Μακρόθεν φαίνεται ἡ Ἀχερουσία λίμνη καὶ τὰ ὕδατα τῆς Στυγός. Ἄντιπαρέρχονται ὡς φάσματα αἱ ψυχαὶ τῶν νεκρῶν. Ἀπωτέρω ὁ Χάρων διαπορμεύων νεκροὺς ἐπὶ μέλανος ἀκατίου, ἀποβιβάζει εἰς τὴν ἐνδοτέραν ὄχθην καὶ τὸν κ. Κοντόπουλον.]

ΧΑΡΩΝ πρὸς τὸν κ. Κοντόπουλον.

Ἄποδος, ὦ κατάρατε, τὰ πορθμεῖα!

Ο Κ. ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Σοῦ εἶπα, κύριε, ὅτι δὲν μοῦ ἔμεινε λεπτόν. Ἐδαπάνησα καὶ τὸν ἔσχατον ὄβολον εἰς τὰς δημοσιεύσεις στηλιτευῶν τὴν πρὸς τὰ ἀρχαῖα ἀσέβειαν τῶν σημερινῶν Ἀθηναίων.

ΧΑΡΩΝ

Ἄει μὲν, μάλιστα δὲ νῦν, εὐκαιρον εἰπεῖν ὅτι οἱ νεώτεροι

Ἀθηναῖοι κατέρχεσθε εἰς Ἄδου ἀπένταροι. Ἄρτι ἕτερος Ἀθηναῖος ἠτιῶτο ἀπορίαν κερμάτων, διετέλεσε γάρ, ἔφη, μέτοχος τῆς «Κωπαίδος» καὶ τοῦ «Ἀρχαγγέλου»...

[Προσέρχονται αἱ ψυχαὶ τοῦ Περικλέους, τοῦ Αἰσχίνου, τοῦ Δημοσθένους καὶ τῶν ἀρχαίων προγόνων.]

ΠΕΡΙΚΛΗΣ πρὸς τὸν κ. Κοντόπουλον.

Ἦκουσα τὸ ὄνομα τῶν Ἀθηνῶν. Ἐκεῖθεν κατέρχεσαι;

Ο Κ. ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Μάλιστα! Ἄλλ' οἱ νεώτεροι Ἀθηναῖοι παρεφρόνησαν. Μετέβηλον τὸν ναὸν τοῦ Θεσέως εἰς ἀπόπατον ἐκ τῶν μαρμάρων τοῦ Παρθενῶνος κατασκευάζουν οὐρητήρια καὶ μέγαρα ὑπονομεύουν τὸν Λυκαβητὸν καὶ λιθοτομοῦν τὰ μνημεῖα τῆς ἀρχαιότητος. Διεμκρυρήθην κατὰ τῆς ἀσεβείας καὶ μὲ εἶπον τρελλόν. Ἄλλ' ὅταν εἶδον ὅτι μεταβάλλουν εἰς ἀσέστην τὴν Πνύκα, ἀπηλίπισθην, ἀηδίασα, ἔλαβον ἐν βεβύλβερ, ἠτύοκτόνησα διὰ τὴν μὴ βλέπω πλέον τὴν ἱεροσυλίαν. Καὶ ἰδοῦ, κύριοι, χωρὶς λεπτὸν καὶ χωρὶς ἐλπίδα κατήλθον ἐδῶ νεκρὸς μετὰ νεκρῶν.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ὡσεὶ ἐμβρόντητος.

Τί λέγεις, ἀγαθέ; Ἐξορύττουσι τὴν Πνύκα; Μὴ παραφρονεῖς;

Αἰσχίνης ὡσεὶ κεραυνόπληκτος.

Εὐρήμει! τοιαύτην καθ' ἡμῶν ὕβριν οἱ ἀπόγονοι!

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ὡσεὶ ἐνεός.

Καὶ βεβηλοῦσι τὰ μάρμαρα τῆς Ἀκροπόλεως; Μαίνονται λοιπὸν οἱ Ἀθηναῖοι ἄνωθι ἐπὶ τῆς γῆς;

Ο Κ. ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Δὲν ἤξεύρω τί κάμνουν. Ἦξεύρω μόνον ὅτι ἔχουν ὑπουργοὺς τὸν κ. Ζυγομαλῶν καὶ τὸν κ. Παπαμιχαλόπουλον.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ

Δημόσθενες, ἀνερχόμεθα ἐκ νέου εἰς τὴν ζωὴν; Θέλω τὰ

ἐπισκερῶ τὸ ἄστυ τῆς Παλλάδος. Δὲν ἀκούεις ὅτι ἐπέδραμον σατράπαι ἐκ τῆς Περσίας;

Αἰσχίνης πρὸς τὸν Περικλέα.

Ἄδυνατον! Νεκροὶ τινες νεήλυδες, οἰκοῦντες πρὸ μικροῦ ἐν Ἀθήναις παρὰ τὸ ἀρχαῖον Δίπυλον, εἶπον μοι χθὲς κατελήθοντες ἐνταῦθα ὅτι ὁ λοιμὸς, ὅφ' οὐ ἀπέθανες Περικλείης, λυμάνεται ἔτι τὰς Ἀθήνας.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ

Ἄς ἀποθάνω δις ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ! Ἐλθετε κἄν νὰ περισώσωμεν τὴν Πνῦκα.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΚΑΙ Αἰσχίνης

Ἄγωμεν! Ὁ ψυχοπομπὸς Ἑρμῆς δὲν θ' ἀρνηθῆ νὰ ὀδηγήσῃ ἡμᾶς εἰς Ἀθήνας!

[Ἀφανίζονται πάντες εἰς τὸ χάος τοῦ Ἄδου. Ὁ κ. Κοντόπουλος κινεῖ περιλύπως τὴν κεφαλὴν εἰς ἔκφρασιν οἴκτου καὶ συγγέεται εἶτα μετὰ τῶν ψυχῶν χωρῶν εἰς τὸ βάθος.]

ΣΚΗΝΗ Β'.

[Ἐν Ἀθήναις. Ὁ Δημοσθένης καὶ ὁ Αἰσχίνης ἀνέρχονται διὰ τῆς πλατείας τοῦ Θησείου τὴν ὄπισθεν τῆς Ἀκροπόλεως ὁδὸν περιεργαζόμενοι τὰ περίεξ μετ' ἐκπλήξεως. Ἀσθμαίνων καὶ βαθέως ἀναπνέων ἵσταται ὁ

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ

Βαβαί! Εἶνε λοιπὸν χοῖρος αὐτὸς ὁ νεώτερος πολιτισμὸς ἀφοῦ κλιέται, τρέφεται καὶ ζῆ διὰ τοῦ βορβόρου; Μικροῦ δεῖν ἀπέθανον ἐξ ἀσφυξίας.

Αἰσχίνης

Φοβοῦμαι μὴ ὁ εἰλοπαίγμων Ἑρμῆς ἀπεπλάνητεν ἡμᾶς εἰς τὴν χώραν τῶν Κάρων.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ περιβάλλον δι' ἑταστικοῦ
βλέμματος τὴν πόλιν.

Δὲν βλέπω ἢ ἀπέραντον ἀπόπατον πρὸ ἐμοῦ. Περίεργον! Εἶχον μάθει ὅτι ἤρκει πρὸς τοῦτο ἢ «Νέα Ἀγορά».

Αἰσχίνης

Τίς οἶδεν! Ἐκτοτε μετεβλήθη ὁ κόσμος. Ἴσω; ἢ εὐγλωττία σήμερον διαρρέει ἐκ τῶν ὀπισθεν. . .

ΣΚΗΝΗ Γ'.

[Φαίνεται κατερχόμενος τῆς Ἀκροπόλεως ὁ Περικλῆς σύνοφρος.]

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ

Τί καινόν, Περικλείης;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ

Εἶδον βέβηλον ἄστυ ἀποξέοντι τὰς γλυφὰς τοῦ Παρθενῶνος. Ἐξήτει νὰ μοι πωλήσῃ τεμάχια γλυπτῶν λίθων ἀντὶ μνάς.

Αἰσχίνης

Καὶ δὲν κατεκρήμνισας αὐτὸν κατὰ τῶν βράχων;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ

Ὅχι, διότι ἦτο στενὸς φίλος τοῦ ἐφόρου τῶν ἀρχαιοτήτων.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ

Ἐμαθες κἄν τὸ ὄνομα τοῦ συλοῦντος τὴν Πνῦκα ἡμῶν;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ

Γρωδῆς νεανίσκος, ὃν ἠρώτησα, μοι εἶπεν ὅτι καλεῖται το μεύς, λατόμος, τοτόμης, δὲν ἐνθυμοῦμαι καλῶς.

Αἰσχίνης

Εὖγε! τὸ ὄνομα ἀντάξιον τῆς πράξεως.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ

Εἶνε Ἕλλην λοιπὸν; ὦ Ζεῦ καὶ Ἀπολλων! Ἐγὼ ἐνόμιζον ὅτι ἦτο Πέρσης ἢ Λυδός.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ

Γηγενής, εὐπατρίδης Ἀθηναῖος!

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ

Ἦ νεαρὰ γραῦς ἐψεύσθη σοι, Περικλείς. Αὐτὸς ὁ το μ ε ὑς
ἀνὴρ ἐκ τοῦ δήμου! Εὐφύμει!

ΠΕΡΙΚΛΗΣ στρέφων περὶ ἑαυτὸν καὶ
τείνων τὸ οὖς.

Σιγή! ἀκούω κρότον ὑπόγειον. Βαίνωμεν. Ἴσως συλλάβω-
μεν τὸν συλητήν.

[Προχωροῦσι πάντες εἰς τὸ βάθος.]

ΣΚΗΝΗ Δ'.

[Ἀκούονται ὑπόκωφοι γδοῦποι. Ὁ κύριος Τοτόμης δι' εὐμεγέθους
μοχλοῦ ἐξορύττει λίθους ἐκ τῆς Πνυκῆς οὐς μεταφέρει ἐπ' ὤμων
καὶ ρίπτει ἐγγὺς πεπυρακτωμένων ἀσβεστοκαμίνων. Πλησιάζουσι
πάντες ὄκρω τῷ ποδί. Ὁ Δημοσθένης συλλαμβάνει ἄφνω
ἐκ τοῦ ὠτός τὸν κύριον Τοτόμην, ὅστις ἀνατινάσσεται ἔντρομος.]

ΤΟΤΟΜΗΣ

Αἶ! Ἄοι! ὦ ω! Βοήθεια! .. Λωποδύταις, κλέφταις! ..
Βοήθεια! ...

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ

Οἰμῶξεις, κέφα! Τί ποιεῖς ἐνταῦθα; Σὺ λοιπὸν εἶσαι ὁ
λατόμος τῆς Πνυκῆς;

ΤΟΤΟΜΗΣ συνερχόμενος βαθμηδόν

Βέβητος! τοῦ λόγου μου εἶμαι ὁ Τοτόμης, ἀμ' πῶς θαρ-
ρεύεις δά!

ΠΕΡΙΚΛΗΣ πρὸς τοὺς ἄλλους.

Φθέγγεται ἑλληνιστὶ ἢ μὴ ὁ Ἐέρξης κατέκτισε τὰς Ἀθή-
νας;

ΑΙΣΧΙΝΗΣ

Ἄκυσον, ὦ γαθέ! Δὲν ἀγορεύουσι πλέον οἱ ῥήτορες ἡμῶν
τῶν ἐπιγενεστέρων ἀπὸ τοῦ ἀθανάτου τούτου βήματος;

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ

Ἄφ' οὗ ἐκηρύχθη τὸ εὐαγγέλιον τῆς δημοκρατίας καὶ τῆς
ἐλευθερίας τῶν λαῶν ...

ΤΟΤΟΜΗΣ

Βρέ, χριστιανοί μου, ξεφορτωθῆτέ μου νὰ συχωρευθῶν τὰ πε-
θαμμένα σας, κ' ἐγὼ ἐγγλέζικα δὲν καταλαβαίνω. (Σταυροκο-
πούμενος) Ἰπίσω μου σ' ἔχω Σατανᾶ!

ΠΕΡΙΚΛΗΣ

Συλεῖς τὸ ἄφθιτον σέμνωμα τῆς δόξης ἡμῶν ...

ΑΙΣΧΙΝΗΣ

Κατχοστρέφεις τὸν βράχον αὐτὸν, ὅστις ἀντηγεῖ ἀκόμη εἰς
τοὺς αἰῶνας τὴν ἀρχαίαν εὐκλειαν ...

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ

Δὲν τρέμεις μὴ οἱ Ὀλύμπιοι καταρρίψωσιν ἐπὶ σοῦ τοὺς κε-
ρανοῦς ...

ΤΟΤΟΜΗΣ

Βρέ, ἄντε νὰ κουρευέσθε ἀπ' ἐδῶ, τενεκέδες, ποῦ θὰ κοροῖ-
δεύσετε σεῖς ἐμένα! Ὅριστε μοῦτρα! Ἐδῶ, κοτζίκι εἰρηνοδί-
κης ἔβγαλε ἀπόφασι γιὰ τὸ νταμάρι αὐτό, ποῦ εἶνε ἰδιοκτησία
μου, καὶ κοτζίκι Δήμαρχος καὶ ὑπουργὸς δὲν μοῦπανε γρῦ, καὶ
ἤρθατε σεῖς, διαβόλου μπαγαπόντιδες, νὰ μοῦ κάμετε τάχατες
τὸν καμπόσο. Ἐλα! μάρς! νὰ μὴ πάρω τὴ μαναβέλλα.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ

Ἄγνοεῖς τὴν ἀξίαν τοῦ μνημείου τούτου;

ΤΟΤΟΜΗΣ

Τί ἀξίαν, ρὲ γαιδοῦρι! Ἐδῶ πρῶτα ἔρριχνε ἡ Δημαρχία

τὰ ψοφήματα καὶ τὰ σκουπίδια. Πέτρας εἶνε καὶ τῆς κίνου ἀσθέστη.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ

Πέτρα εἶσαι σὺ δι' ἀσθέστην χρήσιμος. Βοηθεῖτέ με, ἄνδρες.

[Ὁ Περικλῆς, ὁ Δημοσθένης καὶ ὁ Αἰσχίνης δένουσι διὰ τῶν ζώστων τῶν τὸν κύριον Τοτόμην καὶ τὸν ῥίπτουσι ὀλολύζοντα ἐν τὸς τῆς φλεγούσης καμίνου.]

Ἄγωμεν εἰς Ἄδου νῦν. Ἄλλ' οὐδὲ θέλω ποτὲ ἀνέλθῃ εἰς τὸ βάρβαρον ἄστυ τῶν Ἀθηναίων.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ

Ἄγωμεν θὰ πῶ ὕδωρ τῆς λήθης ὅπως μὴ ἀναμιμνήσκωμαι τῶν νῦν Ἀθηναίων.

ΑἸΣΧΙΝΗΣ

Ἐρρέτωσαν τοιαῦται Ἀθηναίαι μετὰ τοιούτων Ἀθηναίων. Βαίνωμεν.

(Ἀφανίζονται πάντες εἰς τὸ σκότος).

ΣΚΗΝΗ Ε'.

[Ἡ σκηνὴ ἐν τῷ Ἄδῃ. Τὰ πλήθη τῶν νεκρῶν συνωστίζονται πρὸ τῆς πύλης ἐρωτῶντα τοὺς Περικλῆν, Αἰσχίνην καὶ Δημοσθένην. Φάσματα καὶ σκιαὶ περιπολοῦσιν εἰς τὸ βάθος. Μετὰ μικρὸν ἀκούεται ὑποθόσιος δονισμὸς καὶ φαίνεται μακρόθεν ὁ Ἐρμῆς ὀδηγῶν τὴν ψυχὴν τοῦ Τοτόμη τσιτσιρίζουσαν ἔτι ἐκ τῶν φλογῶν τῆς καμίνου.]

ΕΡΜΗΣ

Παραδίδω εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Ἄδου τὸν λατόμον τῆς Πηνελόης.

ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ πάντες ἐν ἀλαλαγμῷ

Δὲν θέλωμεν αὐτὸν μεταξὺ ἡμῶν. Ἀπάγαγε αὐτὸν, Ἐρμῆ, μακρὰν εἰς τὰς ἀβύσσους.

(Ἀναφαίνεται αἴφνης φρικαλέος τὴν ὄψιν ὁ

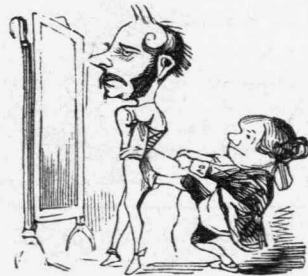
ΠΛΟΥΤΩΝ πρὸς τὸν Ἐρμῆν

Οἱ νεκροὶ ἐξανίστανται δικαίως. Ὄδηγησον τὸν Τοτόμην εἰς τὰ Τάρταρα.

[Ἀνοίγεται ἄβυσσος φρίκης καὶ σκότους. Ὁ Ἐρμῆς περιστρέφων τὸν Τοτόμην δίχην σφενδόνης διὰ τῆς δεξιᾶς ἐκτινάσσει αὐτὸν εἰς τὰ Τάρταρα. . . .]

Ἀθῆναι, Ἀπρίλιος 1885.

Σατανᾶς

Κηπευταὶ ὀράκανθαι.

ΑΤΤΙΚΟΙ ΚΩΜΟΙ

Ὅλιγον ἐνδιαφερόμεθα περὶ τῆς ἱστορίας τῶν κώμων ἀρκεῖ ὅτι αὐτὴ ἡ λέξις, ἀπαλλάσσουσα ἡμᾶς τῆς κατὰ τὸ σύνθηρος ἐξελ-

ληνίσσεως τῆς serrenade εἰς σε ρ εν ά δ α ν, μᾶς διαβεβαίω ἔξ ἄλλου ὅτι καὶ οἱ πολυθρύλλητοι πρίγνοι μας ἐξελαρυγγίζοντο ἐπίσης ὑπὸ τὰ παράθυρα προσφιλῶν ὑπάρξεων, ἀναμένοντες, οὐχὶ βεβαίως τὸ δειλὸν ἀνοιγμα τοῦ παραθύρου ἢ τὴν καταδάμασιν τῆς σκληρότητος Εὐας τινός, ἀλλ' ἀπλούστατα τὸ ἀνοιγμα τῆς θύρας καὶ τὴν δεξιῶσιν αὐτῶν παρ' ἄδρουσάρκου Λαΐδος. Ἄ! ἦσαν πρακτικοὶ ἄνθρωποι οἱ μακαρῆται ἐκεῖνοι. Κεκορησμένοι ἀπὸ θαφίλοῦς συμποσίου καὶ πλήρη καπνῶν ἔχοντες τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τοῦ ἀθανάτου ὀπεῦ τῆς σταφυλῆς, ἐξεδίδοντο καθ' ὀμάδας εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ διέτρεχον τὰς συνοικίας καὶ ἔμελπον ὑπὸ τὰ παράθυρα τῶν φιλιτάτων. Καὶ δὲν ἀναφέρουσι μὲν τὰ σεμνὰ ἱστορήματα τὸν σκανδαλισμὸν τῶν ζηλοτύπων συζύγων, τὴν ἐπανάστασιν τῶν δεσποινῶν καὶ τῶν παιδικῶν, οὐδὲ τοὺς ἀμυβόλους κατακλισμοὺς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν κωνταδούρων, οὐδὲ τὴν γκρίνια τῶν ἐχόντων ἀνάγκην ὕπνου καὶ ἀναπαύσεως, ἀλλ' οὐδεὶς ἀπαγορεύει ἡμῖν νὰ φαντασθῶμεν πάντα ταῦτα ἐν τοῖς κωμικωτέροις ἐπεισοδίοις. Δὲν βλέπομεν ἐν τοῦτοις τὴν ἀνάγκην νὰ παρακολουθήσωμεν τὴν ἱστορίαν τῶν κώμων, οὐδὲ νοοῦμεν τί ἐνδιαφέρει τὸν ἀνεκτικὸν ἀναγνώστην ἡ ἱστορία τῶν ἀρχαίων κωμωστῶν ἢ τῶν ἀθανάτων τροβαδούρων, τῶν περιφημῶν αἰφνης Vidal, τῶν Bertrand de Borne, τῶν Daniel καὶ τέσων ἄλλων ἀφεντανόθρων, οἵτινες κατέρησαν ν' ἀπαθανάτισαι τὰ ὀνόματά των, διατρέχοντες τὴν Φλωρεντίαν, τὴν Τολούζην, τὸ Αἴξ, τὴν Προβηγγίαν καὶ ἀπὸ πύργου εἰς πύργον ψάλλοντες τὸν ἔρωτα καὶ τὸν ἱποτισμὸν. Δὲν ἀγαπῶμεν, μὰ τὸν κ. Παππαρηγόπουλον, τὰς ἀνασκαφὰς τῆς ἱστορίας ἄλλως τί μέλλει ἡμῖν περὶ τῶν παρελθόντων; Δύναται ἡ Σαπρῶ νὰ ψάλλῃ ὅσῳ θέλει:

Δέδυκε μὲν ἡ Σελάνα
Καὶ Πλειάδες μέσα δὲ
Νύκτες.....

καὶ δύναται νὰ συνθέτῃ ὅσας δήποτε serrenades ὁ Βεργόδεν, ἢ ὁ Μόζαρ ἐν τῷ Δὸν Ζουάν του, ἀλλ' ἔχομεν καὶ ἡμεῖς σήμερον καὶ ἀντήχει ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τοῦ ἄστεως τό:

Σάν δὲν ἤξευρες νὰ βράσης μακαρόνια
"Οπλα! ὄπλα!!

Τί τὸν ἤθελες τὸν ἄνδρα χωρὶς δόντια
"Οπλα! ὄπλα!!

ἢ τὸ περιπαθέστερον :

Ἐσὺ κοιμάσαι ἔς τὴ κουνουπιέρα
Κ' ἐγὼ γυρίζω νύκτα καὶ μέρα,

ἔνθα ὁ τρυφερὸς κωμαστής, μετὰ ὄριμον σκέψιν, κρίνει φρόνιμον νὰ παραληφθῇ καὶ αὐτὸς ὑπὸ τ' ἀρχνοῦφῃ παραπετάσματα παρθενικῆς κλίνης, ἀντὶ νὰ περιφέρηται τουρτουρίζων ἐν τῇ ὁδῷ.

* *

Τὴν φύσιν τῶν παρ' ἡμῖν κώμων καὶ τῶν κωμαστῶν οὐδεὶς βεβαίως ἀγνοεῖ. Ἐν τούτοις θὰ ἦτο ἀναγκασία μικρὰ τις διάκρισις. Πρόκειται πρῶτον περὶ τῶν εὐθύμων ἐκείνων ἀνθρώπων, οἵτινες κατόπιν μακαρίου πότου ἐν ὑπογεῖφῳ οἰνοπωλείῳ, διατρέχουσι τὰς ὁδοὺς συμπεπλεγμένοι χυριέντως, παραπαίνοντες καὶ ὠρούμενοι, χωρὶς νὰ διανοηθῶσι νὰ σταματήσωσιν ὑπὸ τὰ παράθυρα σ κ λ η ρ ἄ σ τινος, διότι θὰ ἐδυσκολεύοντο καὶ τῆς ἰδίας τῶν οἰκίας τὰ παράθυρα ν' ἀνεύρωσι, καὶ τῶν ἄλλων ἔπειτα τῶν κομψῶν· πολλὰκις ἐρωτολήπτων, τῶν τρυφερῶν φοιτητῶν, τῶν ὁποίων αἱ Ἀθῆναι συνήθως κλέπτουσι τὴν καρδίαν καὶ ἐκμυζῶσι τὸν ἐγκέφαλον, χαρίζουσαι εἰς αὐτοὺς ἀντὶ τούτων ἐν διδακτορικὸν δίπλωμα, ἢ τίτλον ἰσοβίου τελειοφοίτου. Οἱ πρῶτοι ἀφ' οὗ σπείσωσι τῷ Βάκχῳ καὶ ἐγκυκλοφορήσωσιν εἰς τὰς φλέδας τῶν τὸν θεσπέσιον ῥητινίτην, ἐκχύνονται εὐθυμοὶ ἀνὰ τὰς συνοικίας καὶ συμπλέγῃν διατρέχοντες τὰς ὁδοὺς ὠροῦνται ἀγρίως καὶ αἱ ἀναρῆροι αὐτῶν φωναὶ συνέρχονται ἐνίοτε καὶ σχηματίζονται εἰς ἀκανόνιστον ἄσμα, ἵνα καταλήξωσι καὶ πάλιν εἰς ἀνάρητους ἐπιφωνήσεις, παρακελεύσεις, στεναγμούς, βρυγηθμούς, βήχας, ἀποχρέμψεις καὶ τὴν λοιπὴν συναυλίαν τῶν ἀηδῶν ἐκείνων ἤχων, τῶν ἐκφαινόντων τὰς ποικιλιωτέρας ἐπαναστάσεις τοῦ νευρικῶ

συστήματος. Οἱ δεῦτεροὶ πάλιν, ἀφ' οὗ ἐρωτολογήσωσι καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἐν τοῖς καφφενείοις ἢ τοῖς κονισκλείοις θρανίοις τὸν Πανειστημιῶν, ἀφ' οὗ ἐξομολογηθῶσιν ἀλλήλοισι τὴν σκληρότητα τῆς μελ κ γ χ ρ ο ι ν ἦς ἐκενῆς ἢ τῆς γ α λ α ν ο μ μ ἄ τ α ς, τῆς οὐλοτρύχου ξανθῆς ἢ τῆς ἐχούρης ἐδέεινον τὴν κόμην, συμσωνοῦσιν εἶτα, πκραλαμβάνουσι μίαν κιθάραν ὁ εἷς καὶ ἐν βιολίον ὁ ἄλλος, κατὰ τό :

Ἐπαρε σὺ τὴ λύρα σου
Κ' ἐγὼ τὸν ταμπούρα μου....

καὶ πορεύονται οὕτω, νήροντες συνήθως καὶ μελαγχολικοὶ ὑπὸ τὰ παράθυρα πρῶτον τῆς μιᾶς, ἔνθα ὁ ἐνδιαφερόμενος νεανίας λαμβάνει τὴν δραματικωτέραν στάσιν ὑπὸ τὴν σελήνην ἢ δίδει τὸν περιπαθέστερον τόνον εἰς τὴν φωνὴν του, ἐν ᾧ οἱ ἄλλοι βοηθοῦσι περιέρχοι ἢ γελῶσι καθ' ἑαυτοὺς διὰ τὰ πάθη τοῦ συνκδέλφου των. Τότε ἀκούεται ἐνίοτε τριγμὸς παραθύρου ἀνοιγομένου, σημεῖον ὅτι ἀκούει ἔπισθεν αὐτοῦ ἢ κόρη τῶν ὄνειρων τοῦ δυστυχοῦς ἐραστοῦ, ἢ προβάλλει ἀθαδῶς γηρικὰ μορφή, ἐν τῇ ἀρελεστέρα ἀτημελησίᾳ, ζητοῦσα ν' ἀναγνωρίσῃ τινὰ τῶν ἀυθαδῶν κωμαστῶν, ἢ πρᾶκτικώτερον κῆδος διαφόρων χηρικῶν ἐνώσεων κωνοῦται ἐπὶ τὰς πυρεσοῦσας νεανικὰς κεραλάς. Οὕτως ἀπηλπισμένοι ἢ εὐέλπιδες, μελαγχολικοὶ ἢ σοβαροὶ, βεβρεγμένοι ὑπὸ κατακλυσμοῦ ἀηδῶν ὑγρῶν ἢ βεβεργμένοι ἐκ τοῦ φόβου, καταλείπουσιν οἱ κωμασταὶ τὸ ἐν πεζοδρόμιον διὰ νὰ μεταβῶσιν εἰς τὸ ἄλλο καὶ διαλυθῶσι κατόπιν, μακαρίζοντες τὸν εὐτυχέστερον καὶ ἀποδίδοντες τὸ ἀτύχημα εἰ ἀτυχέστεροι εἰς τὸ ἀχόρδιστον τῆς κιθάρας ἢ τὴν νωθρότητα τοῦ βαρυτόνου ἢ τοῦ ὑψιζῶνου ἐκ τῆς πα ρ ἔ α ς.

* *

Καὶ ἐν τούτοις πόσῳ διάφοροι εἶνε αἱ ἐντυπώσεις τὰς ὁποίας προξενοῦσιν αἱ κορυθαντιώδεις οἰμωγαὶ, ἢ τὰ μελαγχολικὰ ταῦτα ἄσματα, τὰ διατρᾶσσοντα τὴν σιωπὴν τῆς νυκτὸς καὶ διατρᾶσσοντα τὰς σκέψεις τοῦ ἐν ἀύπνιᾳ κατακειμένου ἐπὶ τῆς κλίνης του, ἢ τὸν ὕπνον τοῦ ἀρρώστου, ὅστις μόλις κατάρθρωσε νὰ κλείσῃ

τὰ βεβαρυμένα βλέφαρά του, ἢ τὰ παρηγοροῦντα τὸν ἀνιδῶντα ἐν τῇ μονῶσει τοῦ δωματίου του καὶ τῇ πεζότητι τῆς μελέτης, τ' ἀναγεννῶντα δυσχερέστους ἢ εὐαρέστους ἀναμνήσεις, τὰ συγκινουῦντα τὴν τρυφερὰν παρθένον, τ' ἀναμιμνήσκοντα στιγμὰς ἔρωτος εἰς τὸν ὑποπόλιον γέροντα, τ' ἀφυπνίζοντα κοιμηθέντα ἔνστικτα ἐν τῷ ἀποκλήρω τῶν ἡδονῶν, τὰ ὑπερμιμνήσκοντα ἐπὶ τέλους τὴν τυρδάζουσαν ζωὴν ἐν τῇ θανατῶδει σιγῇ τῆς νυκτός. Ἐξηπλωμένοι ἐν τῇ κλίνῃ, ὑπὸ τὸ θάλπος τῶν χειμερινῶν καλυμμάτων μου καὶ ἐν τῷ μυστηριῶδει σιόφωτι τοῦ κανδυλίου μου ἤκουσα πάντοτε ὑπὸ διαφόρους ἐντυπώσεις τοῦς νυκτίους κώμους. Καὶ ἄλλοτε μὲν ἀδικήτως ἔστρεψα ἐπὶ τὸ ἀντίθετον πλευρόν· ἄλλοτε ἐβλασφήμισα τοὺς ἐπαναφέροντάς με εἰς τὴν ἐγρήγορσιν καὶ τὴν αἴσθησιν τῶν ἀνηλεῶν δηγμάτων τῶν κωνώπων, καὶ ἄλλοτε πάλιν ἐπρόβαλα τὴν κεφαλὴν ἐκ τῶν καλυμμάτων καὶ ἔτεινα τὸ οὖς πρὸς τὴν περιπάθειαν τῶν τόνων καὶ ἔδουκα-λίσθην ὑπὸ τῶν ὑγρῶν ἤχων τῆς κιθάρας καὶ ἀνεπόλησα εὐδαίμονας χρόνους καὶ ἔρωτας. Ἄλλοτε εἰς ἤχος μοι ἀνέμνησε φαιδρὰν τινα ἐποχὴν, ἄλλοτε ἐν ἄσμα μοι ἀνέμνησε λησμονηθεῖσαν φίλην, ἀπὸ τῶν χειλέων τῆς ὁποίας τὸ εἶχον ἀκούση κατὰ πρῶτον. Τὴν ἡδεῖαν ταύτην ἡδονὴν γνωρίζουσι ὅσοι τὴν ἠσθάνθησαν, περιέγραψε δὲ αὐτὴν τόσῳ τρυφερῶς ὁ Müller ἐν τῷ Γερμανικῷ του Ἐρωτι. Καὶ ὅτε ἀπεμακρύνοντο οἱ κωμασταὶ καὶ διέλειπε κατὰ μικρὸν τὸ ἄσμα, διετιθετο ἐν τρυφερῷ πάθει ἡ ψυχὴ μου καὶ κλείων τοὺς ὀφθαλμοὺς προσεπάθουν νὰ συλλάξω ἐν τῷ σκότει τ' ἀποπτάντα ὄνειρα τῆς εὐτυχίας. Πάντοτε ὁμως εἶτε κύπτοντα ἐπὶ τὸ βιβλίον, εἶτε ἐξηπλωμένον ἐπὶ τῆς κλίνης μὲ κατέλαβεν ὁ κῶμος ὑπὸ τὰ παράθυρά μου, πάντοτε ἠσθάνθη ἠηδὲς τι αἴσθημα. Ἐλγισμῶνον τοὺς κωμαστὰς καὶ μοι εἰφάνοντο αὐτόματοι, μακρόθεν ἐρχόμενοι οἱ ἤχοι.

Ἄειποτε ὁμως συνεπάθησα τοὺς εὐσυνειδήτους τοῦλάχιστον ἐκείνους κωμαστὰς, τοὺς μὴ ἐπαναστατοῦντας κατὰ τῶν ἀκουστικῶν νόμων, ὅσον ἀνεπάθησα τοὺς βρυχωμένους ἐκείνους κορυδανίας ἢ τοὺς λαρυγγίζοντας ἐνυπερβολικῷ ἔρωτισμῷ Σατύρου. Οὕτως ἠγάπησα πάντοτε τὸν συμπαῆθ ἡρόδωλον, τὸν ἀναδιδόντα τὸ ἀρμονικῶς μονότονον αὐτοῦ ἄσμα ἐν ταῖς θερμαῖς νυξί τοῦ προσφιλοῦς

Ἰουλίου καὶ ἐμίσησα καὶ ἀπηχθέσθην τὴν ἀπαισίως λαρυγγίζουσαν γλαῦκα.

* * *

Ἄλλ' ὑπάρχουσιν ἐν τούτοις καὶ ἄνθρωποι, γέροντες αὐτοὶ ἰδίως, κατ' ἀρχὴν καὶ ἀδιακρίτως τρέφοντες ἀδιάλλακτον μῖσος πρὸς τοὺς κωμαστὰς. Ὅχι διότι τὸ ἄσμα τοῖς διαταράσσει τὴν μακαριότητα παννυχίου ὕπνου, ὅχι διότι ἀποσπᾷ αὐτοὺς σοβαρῶν μαθηματικῶν ὑπολογισμῶν, ὅχι διότι φοβοῦνται μὴ νοθευθῇ ἀπὸ τῶν ἁσμάτων ἡ ἀγνεία τῶν παρθενικῶν ὄνειρων τῆς γερωντοκέρης των, ὅχι διότι φοβοῦνται παθολογικὴν τινα διέγερσιν τοῦ νευρικοῦ συστήματος τῆς κυρίας ἢ τῆς ὑπηρετρίας των—πράγμα κατὰ ἐπίφοβα διὰ τὴν ἡλικίαν των—ὅχι διότι τοῖς ἐτάραξε τὸ οὖς ἡ κακοφωνία, ἀλλὰ διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι μισοῦσι τοὺς κωμαστὰς. Ὁ μέγας Ἀγγλος κριτικὸς Hazlitt δύναται νὰ μᾶς ἐξηγήσῃ τὸ φαινόμενον τοῦτο, αὐτὸς ὁ τόσῳ σοφῶς γράψας περὶ τῆς τέρψεως τοῦ μισοῦν ἡμεῖς ἐν τούτοις, en attendant, θέλομεν νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ζηλοτυποῦσιν, οὐχὶ βεβαίως τὸ τρυφερὸν ἡμῶν των, ἀλλὰ τοὺς ἀναμιμνήσκοντας αὐτοῖς χαιρέκως τὴν ἀποπτῶσαν νεότητα. Τίς οἶδε! Οἱ τοιοῦτοι συνήθως, ὅσῳκις ἀκούσων ὑπὸ τὰ παράθυρά των τὸ προανάκρουσμα χρυζομένης κιθάρας ἢ αἰσθανθῶσι προσεγγίζον τὸ ἄσμα, αἰσθάνονται ἀσυνήθη ταραχὴν. Βήχουσι, ξηροβήχουσι, ἀνεγείρονται τῆς κλίνης, τοποθετοῦσι τὸν ἀπαισίον νυκτικὸν σκοῦρόν των, κατορθοῦσι νὰ διαφύγωσιν εὐσχήμως τὴν παρὰ τὸ πλευρόν των ἠρῶς ἐξηπλωμένην καὶ ῥογγαλίζουσαν σύζυγον, ἀνοίγουσι βιαίως τὸ παράθυρον καὶ:

—Ντροπή, ντροπή, ἀλήθεια καὶ ἀπ' ἀλήθεια, ἐφώνουσι βραχνῶς. Θαρρεῖτε πῶς ἔχομε τὴν ὀρεξί σας νὰ σᾶς ἀκούμε νὰ γκαρίζετε; Νισάφι πειά. Δὲν ἀφίνετε ἄνθρωπο νὰ κοιμηθῇ. Μὰ κοπιᾶστε καὶ ἄλλη μιὰ φορὰ. . . .

—Μέσα, γέρω, μέσα. . . .

Βροχηδὸν ἐρχονται ἐκ τῶν κάτω αἰ φωναὶ καὶ ὁ γέρον βλασημῶν κλείει ἐρημητικῶς τὸ παράθυρον, διὰ ν' ἀκουσθῇ παρὰ τῆς τρυφερᾶς συμβίας καὶ φωνῆ οὕτω κηδόμενος τῆς τιμῆς τῆς οἰκογενείας του. Ἄλλοίμονον δ' ἂν καὶ εἰς τὰς σπαρακτικὰς

κραυγὰς του δὲν ἀφυπνίσθη ἢ συμβία. Ἐπανέρχεται εἰς τὴν κλί-
νην θορυβωδέστατα καὶ ὅταν ἀφυπνισθῇ ἐκείνη καὶ ἀνασύρη μη-
χανικῶς ἐπὶ τοῦ μειώπου τὸν λιπαρὸν κεφαλὸδεσμον καὶ ἐρω-
τήση περιπαθῶς καὶ περιέργως ἐπὶ τῇ ἐκτάκτῳ ζωηρότητι τοῦ
συζύγου:

— Τί εἶνε, ἄνδρα;

— Δὲν ἀκούε γυναῖκα, ὑπολαμβάνει ἐκεῖνος. Μὰς ξεκουφα-
ναν οἱ χασομέριδες. Μὰ τοὺς ἔδωκα καὶ κατάλαβαν ποιὸς εἶν' ὁ
Κωνσταντῆς ὁ Ταμπάκης.

— Ἐλα δὰ, πάντοτες ἦσουνα ζηλιάρης, ἐπαναλαμβάνει ἐν
ἀηδεῖ ἐρωτοτροπία ἢ τρυφερά ἐζηκοντοῦτις καὶ οὕτως αἱ γερον-
τικαὶ τρυφερότητες ἀκολουθοῦσι τὴν ἀπὸ τῶν κώμων ἀνησυχίαν,
καθ' ἣν στιγμὴν ἢ μὲν ὑπηρετρία ἀπολαμβάνει τῶν θωπειῶν τοῦ
προσφιλοῦς πυροσβέστου ἢ δὲ δεσποινίς Οὐρανία Ταμπάκη θρη-
νεῖ τὸν ἀποπεμφθέντα οἰκτρῶς ἀνθυπολοχαγόν, τὸν τόσῳ περιπα-
θῶς ψάλλοντα ὑπὸ τὰ παράθυρά της.

* *

Ἡ φιλολογία τῶν παρ' ἡμῖν ἐπικωμίων ἁσμάτων δὲν παρου-
σιάζει ὀλιγώτερα παράδοξα. Ἐὰν ἐξαιρέση τις περιπαθεῖς τινας
στροφὰς τῶν Παράσγων, τονισθεῖσας πρὸς κῶμον, καὶ ἁσμάτιά
τινα τοῦ Σολωμοῦ, τοῦ Τυπάλδου, τοῦ Βαλκωρίτου, καὶ δημο-
τικὰ τινα διστιχὰ ἀπαρχμύλλου χάριτος, εὐφυΐας καὶ γλυκύτητος
— ἅτινα ἀτυχῶς σπανίως ἀκούονται, τὰ λοιπὰ ἐπικώμια ἅσματα
ἀποτελοῦνται ἐξ ἐζητημένων καὶ κακοτεθέντων στιχαρίων, ἐν
τοῖς ὁποίοις διαβλέπει τις καὶ ἀηδῆ δι' ἐξελληνισμοῦ ἐκπαύλισιν
γλυκυτάτων δημοτικῶν στίχων, συμφορὰν τὴν ὅποιαν ὑπέστησαν
καὶ τὰ λυρικώτερα τεμάχια τοῦ λυρικοτάτου Ἐρωτοκρίτου. Τὴν
ἀηδία τῶν στίχων τούτων μάλιστα καταπνίγει ἡ γλυκύτης τοῦ
μέλους καὶ κατορθοῦμεν οὕτω ν' ἀκούωμεν ὑπὸ τὰ παράθυρά μας
οὐχὶ καὶ μετὰ πολλῆς ἀηδίας στίχους, οἱ ὅποιοι ἀπαγγελλόμενοι,
θὰ μὰς ἐτάραττον οὐχὶ πλέον τὰ ὦτα, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀτυχῆ στό-
μαχον. Δὲν ἔχομεν τὴν ἀξίωσιν ν' ἀκούωμεν εἰς τὴν γλυκεῖαν
μουσικὴν τοῦ Μόζαρ τοὺς περιπαθεῖς στίχους τοῦ Alfred de
Musset:

Rapporte—toi quand sous la froide terre
Mon cœur brisé pour toujours dormira;
Rappelle—toi quand la fleur solitaire
Sur mon tombeau doucement s'ouvrira.

Tu ne me verras plus; mais mon âme immortelle
Reviendra près de toi comme une sœur fidele.

Ecoute dans la nuit

Une voix qui gémit:

Rappelle—toi.

δὲν ἔχομεν τοιαύτας ἀπαιτήσεις, ἀλλὰ, πρὸς θεοῦ! ἄς ἦτο δυνα-
τὸν ν' ἀκούωμεν κελοὺς στίχους, φρόνιμα νοήματα, εἰλικρινεστέ-
ρας ὁμοεικταληξίας. Ἡ παρ' ἡμῖν λυρική ποίησις ἀφθονεῖ εἰς
ὠραίους καὶ περιπαθεστάτους στίχους δοκίμων ποιητῶν. Δὲν εἶνε
δυνατὸν οἱ στίχοι οὗτοι ν' ἀντικαταστήσωσι τὰ μούσα συνουθλεύ-
ματα, τὰ ὁποῖα ἀπαρτίζουν παρ' ἡμῖν τὴν ἐπικώμιον ποίησιν;

* *

Θέλετε ἐν τούτοις, τελευταῖων τὴν κωμολογίαν μου, νὰ σᾶς
ἐξομολογήθῃ καὶ τὴν ἀμυρτίαν μου; Τῇ ἀληθείᾳ ἀρέσκομαι
βαυκαλιζόμενος ἐν τῇ κλίνῃ μου ὑπὸ τῆς γλυκύτητος νυκτίου
ἄιματος, ἀλλ' ἀγνοῶ διατὶ ἢ διατράνωσις τοῦ ἔρωτος ὑπὸ τὰ
πράθυρα, ἔστω καὶ διὰ περιπαθετέρων ἁσμάτων, μοὶ φαί-
νεται ἐνέχουσά τι τὸ κωμικόν. Ἀγνοῶ ἂν τὸ μονοτόνως ἐν
τῇ νυκτὶ κροτοῦν βῆμά μου, ὑπὸ τὰ παράθυρα τῆς ἐρωμένης
μου, ἐφθασέ ποτε μέχρι τῆς γλυκεῖας κόρης καθ' ἣν στιγμὴν,
ἀγρυπνοῦσα κλίνῃ ρεμβῆ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς φθινούσης λαμπάδος
της ἐπὶ βιβλίου τινός, ἢ ἔχη εἰς γλυκὺν ὕπνον τὰ κασταὰ ἄμ-
ματά της, ἀλλὰ νομίζω ὅτι ὁ βωβδὸς ἐκεῖνος ἦχος, βωβδὸς ὡς στε-
ναχμὸς ἀγωνιώτος, εἶνε ἡ εἰλικρινεστέρα ἐν τῇ μυστικότητι της
καὶ μελωδικώτερα serenade.

Ἰουλίῳ 1885.

Πέτρος Κ. Ἀποστολίδης.

ΕΠΙ ΤΩΙ ΘΑΝΑΤΩΙ ΤΗΣ ΛΙΑΗΣ

« Γὰρ ὁὐδὲς καιρὸς ποῦ ἰδιόλεξεν ὁ χάρος τὰ τὴν πάρη ! »

Α'.

Μοῦ τρώγ' ἡ λύπη τὴν καρδιά καὶ δὲν παρηγοροῦμαι.
 Ἡμέρα - νύκτα πάντοτε παντοῦ σὲ ἐνθυμοῦμαι.
 ὦ, ποῖος πόνος, τί καυμὸς μαραίνει τὴν ψυχή μου
 Ἀπὸ τὴν ὥρα τὴν πικρή, ποῦ σ' ἔχασα, Λιλῆ μου!
 Ὁ κόσμος εἶνε κόλασις, τὰ πάντα βλέπω μαῦρα.
 Μὲ πνίγουνε οἱ στεναγμοὶ καὶ τῆς καρδιάς ἡ λαύρα

Καὶ πάντα κάμνω, σὰν τρελλή,
 Γιὰ σέν' ἀγάπη μου Λιλῆ!

Β'.

Τὴ μαύρη μου τὴ συμφορὰ ἄχ, πῶς νὰ λησμονήσω!
 Τρελλαίνομαι, ποῦ σ' ἔχασα, φοβοῦμαι δὲν θὰ ζήσω.
 Ἀχ, τώρα πλέον ἔχασα τὸν ὕπνο μου γιὰ σένα!
 Γυρίζω πάντοτε παντοῦ τὰ μάτια δακρυσιμένα
 Καὶ δὲν σὲ βλέπω πουθενὰ καὶ δὲν σ' ακούω, κρῖμα!
 Ἀλλοίμονον, εἰς τὸ σκληρὸ βραρυκοιμᾶσαι μνηῖμα

Κ' ἡ λύπη μου εἶνε πολλή,
 Χαριτωμένη μου Λιλῆ!

Γ'.

Τί νὰ σοῦ πρωτοθυμηθῶ καὶ τί νὰ πρωτοκλάψω!
 Δὲν τὸ ἄπιζα δὲν τὸ ἄλεγα νὰ ζήσω νὰ σὲ θάψω!
 Σὲ ἐνθυμοῦμαι κ' ἡ καρδιά μου γίνεται κομμάτια.
 Πότε καὶ ποῦ θὰ ξαναἰδῶ νὰ μαῦρα σου τὰ μάτια,
 Τὸ εὔμορφό σου τὸ κορμί, τὰ κατσαρὰ μαλλιά σου,
 Τὰ χὰδια σου, τῆς τρέλλαις σου καὶ τὰ γλυκὰ φιλιὰ σου,

Καὶ νὰ χορεύης, σὰν πουλί,
 Ἀγαπημένη μου Λιλῆ!

Δ'.

Σὲ ποῖον νὰ πῶ τὸν πόνον μου, σὲ ποῖόνε τὸν καυμὸ μου!
 Μοῦ ἀρῶσες, μ' ἀρρώστησες κ' ἐχτίχιασες, χρυσὸ μου.
 Δὲν σ' ἐπροφθάσαν' οἱ γιατροί, ἐκάλπαζεν ἡ φθίσις.
 Εἰς μάτην τὰ ἐκδόρια καὶ αἱ περιποιήσεις!
 Εἰς μάτην τόσαι μου εὐχαι καὶ θρῆνοι κάθε ὥρα.
 Τοῦ τελευταίου χωρισμοῦ ἐσήμανεν ἡ ὥρα.

Μὲ τὸ ἄστερνό σου τὸ φιλή
 Μοῦ ἐξεψύχισες, Λιλῆ!

Ε'.

Εἰς τάφον, ἔρημον, μικρὸν, προχθὲς ἐθρήνει τόσῳ
 Τὸ δύσμοιρον σκυλάκι τῆς ἡθεῖα μου ἡ Φρόσω.
 Ἀχ, πόσον ἦτον εὔμορφο καὶ πῶς τὸ ἀγαποῦσε!
 Γι' αὐτὸ δὲν ἔξερῶ κ' ἐγὼ τί νὰ δώσῃ εἰμποροῦσε!
 Τῆς πέθανε παράκαιρα, τὸν πόνον πῶς νὰ σβύσῃ;
 ὦ, εἶθε πλέον ὁ Θεὸς νὰ τὴν παρηγορήσῃ,

Γιατί ἄμαράζωσε πολὺ
 Γιὰ τὴν ὠραία τῆς Λιλῆ!

11 Σεπτεμβρίου 1885.

ΤΙΜΩΝ

ΦΙΛΟΞΕΝΟΥΜΕΝΑ

Ἐζητήθη ἡ συνεργασία τοῦ καθηγητοῦ κ. Μ*** διὰ τὸ ἀνά χειρας γελοιογραφικὸν Ἡμερολόγιον.

— Μὰ ἔξυρεις, ἐγὼ μόνον σπουδαῖα γράφω, ἐνῶ σὺ θέλεις κάπως γελοῖα...

— Ἴσα, ἴσα. Διὰ τὰ ἦνε γελοῖα πρέπει νὰ γράψῃς σοβαρά!

Ἡ σκηνὴ ἐν Ἀθήναις.

Ὁ μικρὸς Τοτὸς κλαίει καὶ ὀδύρεται, διότι δὲν θέλει νὰ υπάγῃ εἰς τὸ σχολεῖον.

Ὁ πατὴρ καὶ ὁ διδάσκαλος προσπαθοῦν νὰ τὸν πείσουν.

— Βρε, παιδάκι μου, πρέπει νὰ μάθῃς γράμματα, γιατί χωρὶς αὐτὰ εἶνε καινένιας ζωῆς σήμερον. Τί ἐπάγγελμα θὰ κάμῃς χωρὶς γράμματα; Οὔτε παπᾶς δὲν ἔμπορὶς νὰ γίνῃς!

Καὶ ὁ μικρὸς Τοτὸς κλαίων πάντοτε:

— Νὰ, θὰ γίνω δάσκαλος!...

Πρόκειται περὶ τυποκλοπίας ἐν τῷ πλημμελειοδικεῖῳ Πατρῶν. Οἱ κατηγορούμενοι ἰσχυρίζονται ὅτι δὲν ἔκλεψαν ξένην πνευματικὴν ἔργασίαν, διότι, λέγουσιν, τὸ ἀλφαριθμητικὸν τοῦ κ. Σκορδέλη δὲν εἶνε ἔργον διανοίας.

Καὶ ὁ κύριος προεδρεύων πρὸς τὸν μηνυτὴν:

— Εἴθε βέβαιος ὅτι ἐν ἀπλοῦν ἀλφαριθμητικὸν εἶνε ἔργον διανοίας:

— Εἶμαι βέβαιος, κύριε πρόεδρε, ὅτι δὲν εἶνε ἔργον κοιλίας!

Ὁ κ. Ἀγαθόπουλος ἀγῆκε τὸ διδασκαλικὸν του ἐπάγγελμα καὶ ἔγινε συνεργάτης ἐφημερίδος.

Ὁ ἀρχισυντάκτης ρίπτει τυχαίως βλέμμα ἐπὶ τῶν χειρογράφων τοῦ κ. Ἀγαθοπούλου, γράζοντος εἰδησιν ἔχουσαν οὕτω «... τὸ πλοῦτον ἐβυθίσθη αὐτανδρον...»

— Ὅχι αὐτανδρον! ἐσώθη εἰς—τῷ παρατηρεῖ.

— Ἐσώθη; τί δυστυχία! Θὰ σβύσω τὴν καλλιτέρα λέξιν. Κρῖμα νὰ μὴ πνιγῆ αὐτανδρον!

Ὁ ἱεροκέρυξ κ. Σταματιάδης ἐξηγεῖ τὸ εὐαγγέλιον ἐπ' ἄμβωνος ἐν τῷ γὰρ τῆς Ἀγίας Εἰρήνης.

Οἱ ἐνορίζται κλαίον ἐκ συγκινήσεως, πλην ἐνδὸς, ὅστις ἀκροᾶται: μειδιῶν.

— Διὰ τί δὲν κλαίεις σὺ; τὸν ἐρωτᾷ εἰς.

— Ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ ἄλλη ἐνορία!

Ὁ κ. Ἀγαθόπουλος μεταβαίνει μετὰ τῆς κυρίας του εἰς τὸ Ἀστεροσκοπεῖον διὰ νὰ ἴδουν τὴν ἔκλειψιν τῆς σελήνης, ὀλίγον ἄργα ὅμως.

— Τί θέλετε; τὸν ἐρωτᾷ ὁ θυρωρὸς.

— Νὰ ἰδοῦμε τὴν ἔκλειψιν.

— Τώρα; ἡ ἔκλειψις ἐγίενεν ἀπὸ τόση ὥρα...

— Ἀδιάφορον. Ὁ Κοκκίδης εἶνε φίλος μου καὶ πρὸς χάριν μου θὰ ἐπαναλάβῃ τὸ πείραμα!

Ὁ σύζυγος ἐτοιμάζεται νὰ ξεκινήσῃ μὲ τὸ σῶμα τῶν ἐθελοντῶν εἰς τὴν Μακεδονίαν.

- Γὰ ποῦ ἀγάπη μου; τὸν ἐρωτᾷ τρυφερῶς ἡ κυρία.
- Γὰ τὸν πόλεμο.
- Αἴ! μὰ τότε φόρεσε τὰ παληὰ σου ρούχα, γιατί ἔμπορεῖ, φῶς μου, νὰ σέ σκοτώσουν!...

Ὁ κ. Παράξενος εὐρίσκεται εἰς στιγμὰς μισανθρωπίας καὶ ἀπελπισμοῦ. Τὸν συναντᾷ εἰς φίλος.

- Σὲ βεβαιῶ, ἐδαρέθηκα τὴ ζωὴ! Μοῦ ἔρχεται νὰ αὐτοκτονήσω, ἀλλὰ δὲν εἰξεύρω μὲ τί μέσον ἀσφαλέστερον.
- Ἀπλούστατον! Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ προσκαλέσῃς ἕνα γιὰ τρὸ ὅποιον θέλεις, κ' ἔννοια σου. Ἦσυχάζεις γιὰ πάντα!...

Ὁ κ. Ἀγαθόπουλος ἐρωτᾶται ἐν τινι συναναστροφῇ ἐν ἤθειε νὰ γνωρίζῃ τὸ μέλλον του.

- Δὲν βαρύνεσθε! ὅλο τὸ ἴδιο εἶνε. Τὸ μέλλον εἶνε ὁμοιον μὲ τὸ παρελθόν.

Ὁ κ. Ἀγάθος Ἀγαθόπουλος ἐπιστρέφει ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους εἰς τὴν οἰκίαν, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ κυρία Ἀγαθοπούλου εἰς τὸ σκότος τοῦ διαδρόμου ἀναμένει πάντα ἄλλον ἐκτὸς αὐτοῦ.

Αἰφνης ὁ κ. Ἀγαθόπουλος εὐρίσκεται εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς περιπτυσσόμενης.

- Πῶς ἄργησες, Ἀριστείδη μου;
- Καλὲ γυναῖκα, ἐξέχασες τ' ὄνομά μου;
- Ἄ! ἐσύ εἶσαι, Ἀγάθο μου; Δὲν σ' ἐγνώρισα στὰ σκοτεινά!

Μετὰ δύο ὁδοὺς.

- Ποῦ πᾶς Γιάννη;
- Εἰς τὸ σῆπτι. Πᾶω νὰ κάμω συντροφιά τῆς γυναϊκᾶς μου γιατί λείπει ἡ Μαρία. Καὶ σύ;
- Ἐγὼ πᾶω νὰ κάμω συντροφιά τῆς Μαρίας γιατί λείπει ἡ γυναϊκά μου!..

Ἡ δεσποινὶς Ἑλένη ἔχει κεφαλαλγίαν.

- Τί νὰ κάμω νὰ μου περάσῃ; ἐρωτᾷ τὸν σύζυγον τῆς φίλης τῆς, παρούσης καὶ αὐτῆς.
- Νὰ ὑπανδρευθῆτε!
- Καὶ περᾶ τότε ὁ πονοκέφαλος;
- Βεβαίωτατα! φεύγει ἀπὸ σᾶς καὶ μεταβαίνει ὀριστικῶς εἰς τὸ κεφάλι τοῦ συζύγου σας!...

ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ.

Τὰ εὐχαριστήριά μου
'ς τὸ καινούργιο φόρεμά μου

Καλό μου φόρεμ' ἀγαπημένο
δὲν ξεύρεις πόσο σ' εὐχαριστῶ,
τὴν τόση ποῦκαμα χθὲς φυγοῦρα
σὲ σένα ὅλη τὴν χρεωστῶ.

Ὅσο τὸ σκέπτομαι, καμαρώνω.
τόσο μοῦ ἔρχεται εἰς τὸ νοῦ
ὅτι μὲ κάποια κρυφὴ μαγεία
ἢ κυρὰ ράφτρα ἢ Μαρριανοῦ
μέσα 'ς ταῖς σούφραις σου θά 'χῃ κρύψει
κανένα πράγμα σὰν χαϊμαλί
ποῦ εἶνε ἄξιον νὰ νικήσῃ
κάθε καρδοῦλα καὶ κεφαλή.

Μέσα σὲ τέτοιο μεγάλο πλῆθος
σὲ μένα στράφηκ' ἢ προσοχή.
Ὡ τὴ μεγάλας τιμαῖς ποῦ εἶχα!
περιποιήσεις, ὑποδοχή!

Ἡ οἰκοδέσποινα ἐσηκώθη
μόλις μὲ εἶδε εἰς τὴν στιγμή:
καὶ 'ς τὴν μεγάλη τὴν πολυθρόνα
κοντὰ της μὲ 'βαλε. Τί τιμὴ!

Ὅλα τὰ μάτια μένα κυττάζαν
κι' ἐμειδιῶσαν ἀπὸ χαρά.
Κάθε μου γνώμη σοφία ἦταν,
κάθε μου γνώμη nec plus ultra.

Ὅλοι μ' ἐθαύμαζαν μ' ἐτιμοῦσαν
ὅ,τι κι' ἂν εἶπα ἦταν σωστό!
Καλό μου φόρεμ' ἀγαπημένο
δὲν ξεύρεις πόσο σ' εὐχαριστῶ!

Τί εὐτυχία, Θεέ, μεγάλη
ἐδῶ νὰ ζοῦμε 'ς αὐτὴν τὴν γῆ
ποῦ ἔνα ὕφασμα μᾶς δοξάζει:
καὶ 'ς τὴν σοφία μᾶς ὀδηγεῖ.

Ἐδῶ τὸ φόρεμα μόνον κρίνει
καὶ τὰ προσόντα μας ἀριθμεῖ.
Ὅμως ὁ ἄνθρωπος 'ς ἄλλα μέρη
δίδει 'ς τὸ φόρεμα τὴν τιμὴ.

Ἐδῶ τὸ δένδρο δὲν τὸ τιμοῦνε
ἀπὸ τὰ ἄνθη ἀπ' τὸν καρπὸ,
μόν' τὸ τιμοῦνε ἀπὸ τὴν φλοῦδα
ναί, ἀπ' τὴν φλοῦδα! ἅς τὸ εἰπῶ.

ΦΛΩΡΙΣ

Ἐπίτομος φανικού ὀξέος.

ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΕΤΟΣ 1885

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

Ἐξητήθη ἡ συμβολή μου ἐν τῷ Ἡμερολογίῳ τοῦ σωτηρίου ἔτους 1886, καὶ ἐξητήθη ἡ συμβολή αὐτὴ οὐχὶ διὰ τι ἀνώδυ-

νον πνευματικὸν προϊόν ἐξ ἐκείνων, ἅτινα οὐδὲ τὰ νεῦρα ταρατ-
σουσιν, οὔτε τὴν κριτικὴν ἐπασχολοῦσι, πρὸ τῶν ὁποίων ἐχθροὶ
καὶ φίλοι ἀδιαφόρως παρέρχονται, τὰ ὁποῖα θαυμάζει ἡ ἐλληνικὴ
κριτικὴ, ἐν τοῖς διαφόροις τῶν ἐφημερίδων διότι οὐδὲν λέγουσι καὶ
οὐδὲν ἐννοοῦσιν, ἢ κριτικὴ, ἢ ὑπ' αὐτῶν τῶν κρινομένων συνήθως
γρᾶφμεν ἢ ὑπαγορευομένη.

Μοὶ ὑπεδείχθη ὑπὸ τῆς ἐκδόσεως ἡ σύνταξις ἄρθρου πολιτικοῦ
περὶ τοῦ ἔτους 1885.

Ἄπολλον ἀποτρόπαιε! Δὲν ἐκορέσθη λοιπὸν τὸ περτωτισμέ-
νον τῆς Ἑλλάδος δημόσιον ἐκ τῆς τροφῆς, τὴν ὁποίαν καθ' ἐ-
κάστην λαμβάνει παρὰ τοσοῦτων ἐφημερίδων, παντὸς γένους,
πάσης ἠθικῆς ἀποχρώσεως, πάσης πνευματικῆς βαθμίδος, πά-
σης ἠθικῆς κλίμακος, ἀλλὰ πρέπει νὰ προσέλθῃ εἰς ἐπικουρίαν
καὶ τὸ Ἡμερολόγιον, ἵνα κορέσῃ τὸν ἀκέρεστον αὐτοῦ στόμαχον;
Ἐν τῷ μέσῳ τοσοῦτων διελέξεων περὶ εἰρηνικῶν θεμάτων τίς ὁ
ὁ λόγος τῆς παραφωνίας διὰ πολιτικοῦ ἄρθρου, τὸ ὁποῖον δυνα-
τὸν νὰ ταραξῆ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τὴν κανονικὴν χώνευσιν
ἐν τῷ στομάχῳ τοῦ ἀναγνώστου, εἴτε τὰς πρώτας σελίδας, εἴτε
τὰς τελευταίας τοῦ βιβλίου καταλάβῃ; Το πολιτικὸν τοῦτο ζῆλον,
τὸ καλούμενον Ἑλληνα, εἰς οἰανδήποτε μερίδα καὶ ἂν ἀνήκῃ,
ἀγαπᾷ κατ' ἐξοχὴν τὰ πολιτικὰ, περισσότερον καὶ ἀπὸ οἰονδήποτε
ἀπηγορευμένον καρπὸν. Τοῦτου τοῦ λόγου ἕνεκα θὰ διακόβῃ ἡ ρω-
μαντικὴ κόρη τὴν ἀνάγνωσιν περιπαθεστάτης ἐρωτικῆς σελίδος
τῆς Νανᾶς, ὁ ἐπιμελής σπουδαστὴς θὰ λησμονήσῃ τὴν ὥραν τῆς
παραδόσεως, ὁ καθηγητὴς τὴν ὥραν τοῦ μαθήματος, ὁ ἰατρός τὴν
ὥραν τῆς ἐπισκέψεως καὶ ὁ δικηγόρος τὴν τοῦ δικαστηρίου, ὁ
μάγειρος ἐπὶ τέλους θὰ ἀμελήσῃ τὰ πρᾶ τὴν ἐστὶαν καθήκοντά
του, ἐπὶ κινδύνῳ ἀποπομπῆς, μόνον καὶ μόνον διὰ τὴν ἀποπεράτω-
σιν τῆς ἀναγνώσεως ἐνδὸς πολιτικοῦ ἄρθρου οἷας δήποτε ἐφημερί-
δος, ἢ τὴν ἀκράσιν τῆς ἀγορεύσεως τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ ρήτο-
ρος, κοινοβουλευτικοῦ ἢ ὑπαίθριου, κωμικοῦ ἢ τραγικοῦ.

Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι τοιοῦτοι λόγοι πρὸς ἐκδήτησιν
τοῦ Ἡμερολογίου νὰ ζητήσῃ τὴν συμβολὴν μου πρὸς σύνταξιν
πολιτικῆς ἐπιθεωρήσεως τοῦ ἔτους 1885.

* *

"Αν ἦτο τοῦλάχιστον φιλολογικὴ ἐπιθεώρησις ἔστω καὶ τῶν τῆς ἑλληνικῆς κεφαλῆς προϊόντων; "Ἦθελον δκνεισθῆ μερικὰς γνωστὰς καὶ στερεοτύπου φράσεις, κοινούς τινας τόπους, κενὰς καὶ ἀορίστους περιποιήσεις, πάντα ταῦτα ἀπὸ τῆς πρώτης ἐξημερίδος ἢ ἀπὸ τοῦ πρώτου περιοδικοῦ, ἑβδομαδιαίου ἢ μηνιαίου, καὶ δι' αὐτῶν ποικίλως περιεκισμήσει τὴν ἐπιδηθηϊσάν μοι ὑποχρέωσιν πρὸς ἕκδοσιν τοῦ Ἡμερολογίου. Τίς ἀμφιδάλλει τότε, ὅτι ἤθελον εὐχαριστήσαι ὅλον τὸν κόσμον, εὐχαριστούμενος καὶ ἐγὼ ἐπὶ τέλους; Ἐνθ' σήμερον... ἀναλαμβάνων νὰ γράψω τὴν πολιτικὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ 1885, πιθανὸν ὅτι θέλω παρασυρθῆ ὑπὸ τοῦ κομματισμοῦ, μᾶλλον θέλω δυσαρεστήσαι ἢ εὐχριστήσαι, καὶ θέλω στερεῶσαι ἴσως τὸ Ἡμερολόγιον μερικῶν ἀνεγνωστῶν, περιορίζων τὰ ἔσοδα αὐτοῦ, εἰ καὶ δὲν ἀνήκω εἰς τὴν πολιτικὴν σχολὴν τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς ἐβδόμης Ἀπριλίου.

Πολιτικὴ ἄνευ κομματισμοῦ ὁμοιάζει μὲ ἄνθος ἄνευ εὐωδίας, μὲ μουσικὴν ἄνευ ἀρμονίας, μὲ τὸν ἀπτικὸν ὀρίζοντα ἄνευ ποικιλίας καὶ χάριτος. Ὁ κομματισμὸς εἶνε τὸ ἄλλας τοῦ λόγου. Εἶσαι καταχραστῆς, λωποδύτης, κακοήθης, ἀνίκανος, πρῶν κατὰδικος; Οὐδὲν τούτων διὰ τὸν ὄπαδὸν τοῦ κόμματος, εἰς ὃ ἔχεις τὴν τιμὴν ν' ἀνήκῃς. Τὰ χρονικὰ τῶν δικαστηρίων μαρτυροῦσιν ὅτι κατεδικάσθης εἰς τριετῆ, πενταετῆ, ἑπταετῆ εἰρκτὴν ἐπὶ νοστήσει δημοσίων χρημάτων. Ἠδικήθης, ἐγένεσο θύμα τῆς κοινωνικῆς μοχθηρίας. Κρίμα, ὅτι δὲν εὐρέθῃ Βολταϊρόστις πρὸς ἐπιανόρθωσιν τῆς προσωπικῆς τιμῆς τοῦ νέου Κάλκα. Ἄλλ' εὐρίσκειται ὑπουργὸς, ὅστις δὲν διατάζει διὰ τοῦ κύρους τῆς ἐμπιστοσύνης του νὰ σοὶ ἀναθέσῃ σπουδαίαν ἐργασίαν πρὸς ἐπανόρθωσιν τῆς ἀδίκως στιγματισθείσης ὑπολήψεώς σου, ἐπιτροπὴ δὲ τοῦ Κοινοβουλίου, ἐπὶ τῶν πραγμάτων καλουμένη, νὰ ἐπικαλεσθῆ τὰ φῶτά σου καὶ τὴν αὐστηρότητα τοῦ χαρκτηρός σου πρὸς ἐξέλεγγιν φανταστικῶν καταχρήσεων.

Μετὰ ταῦτα πάντα, ἐννοεῖς, κύριε ἐκδότα, ὅτι τὸ ἔργον, τὸ ὀποῖον ἀνέλαβον, δὲν εἶνε τοσοῦτον εὐχερὲς, ὅσον φρονεῖς. Τί νὰ εἶπω περὶ τοῦ πολιτικοῦ ἔτους 1885, χωρὶς νὰ δεσαρεστήσω, χωρὶς νὰ καταστῶ ἀπροσδιόνυστος, ἀμετροπέης διὰ τοὺς εὐρίσκοντες τα πάντα καλὰ λίαν ἐκ τῆς παρούσης πολιτικῆς κατα-

στάσεως; Καὶ ὅμως ἡδυνάμην ν' ἀπλλάγω πασῶν τούτων τῶν δυσαρεσειῶν καὶ ἐνοχλήσεων, ἀρνούμενος νὰ δεχθῶ τὸν πρόσκλησίν σου, ἢ ρίπτων καὶ ἐγὼ μετὰ τοσοῦτων ἄλλων, ὀλίγην μελάνην ἐπὶ τοῦ λευκοῦ χάρτου, κατὰ τὸ εἰωθὸς, περὶ ἀνέμων καὶ ὑδάτων, de omnibus rebus et quibus dam aliis.....

* *

Τὸ πολιτικὸν ἔτος 1885 θέλει μείνει ἀξιωματικῶς ἐν τῇ ἑλληνικῇ ιστορίᾳ.

Ἐπάρχουσι πολιτικὰ περίοδοι ἐν τῇ ιστορίᾳ τῶν λαῶν, σημερινόμεινα διὰ τινος λέξεως, φράσεως ἐρμηνευούσης τὴν φύσιν καὶ τὸν χαρακτῆρα τῆς περιόδου ταύτης, τῆς τελεσθείσης ἢ τελουμένης ἐργασίας. Ἀναγεννησις, μεταρρύθμισις, στρατιωτικαὶ, οἰκονομικαὶ, ἐκπαιδευτικαὶ παρασκευαί, ἐπιστημονικὴ, γραμματολογικὴ, θρησκευτικὴ κίνησις, καὶ τόσα ἄλλα. Ὁ μέλλων συγγραφεὺς τῆς Ἑλλάδος θέλει ἐπιγράψῃ: τὸ κεφάλαιον τοῦ ιστορικοῦ αὐτοῦ ἔργου, τὸ πραγματευόμενον περὶ τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸ 1885 καὶ τῶν κατ' αὐτὸ τελεσθέντων πολιτικῶν γεγονότων — Ἀποκολύθωσις.

Τὴν λέξιν ταύτην μετεχειρίσθῃ ὡς γνωστὸν ὁ Ρωμᾶος φιλόσοφον Σενέκας, χαρακτηρίζων τὴν βασιλείαν τοῦ αυτοκράτορος Κλαυδίου. Ἄς μοὶ ἐπιτραπῆ νὰ χαρακτηρίσω τοιοῦτρόπως τὴν βασιλείαν τοῦ σημερινοῦ προέδρου τῆς ἑλληνικῆς κυβερνήσεως. Δὲν ἐπιθυμῶ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην νὰ ἐξετάσω, ἂν ὑπάρχουσι κοινὰ συγγενεῖας σημεῖα μεταξὺ τῶν δύο τούτων ἐξόχων ἀνδρῶν, διότι δὲν ἀρέσκομαι εἰς τὰς ἱστορικὰς συγγενεῖας καὶ ἀναλογίας. Ἄλλως ἡδυνάμην νὰ καταρῦγω εἰς τὸν Σουετώνιον καὶ τὸν Προκόπιον, ἂν ἐπεχειροῦν ἐπαξίως νὰ σκιαγραφήσω τὸν σημερινὸν πρόεδρον τῆς κυβερνήσεως, λαμβάνων οὐχ ἦττον τὸ προσήκον μέρος παρὰ τῶν ἐν μακρῇ τῇ λήξει Ρωμαίων Ἰουδενάλη, Περσίου, ἢ Μαρτιάλη.

Ἄλλ' ἄς ἀφήσωμεν τὰς ρωμαϊκὰς καὶ τὰς λατινικὰς ἀναμνήσεις.

Πρόκειται περί τοῦ πολιτικοῦ ἔτους 1885.

Ἡ Ἑλλάς εἶχεν ἀπὸ τριετίας κυβέρνησιν, ἔχουσα συνειδησιν τῆς ἀποστολῆς τῆς, ἐννοοῦσαν νὰ ἐργασθῆ καὶ ἐργαζομένην, ὅσον οὐδεμία ἄλλη τῶν προκατόχων τῆς ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Καποδιστριαίου. Ἐν βραχυτάτῳ χρόνῳ ἡ κυβέρνησις αὕτη εἰσήγαγε τολμηροτάτας μεταρρυθμίσεις καθ' ὅλους τοὺς κλάδους τῆς διοικήσεως. Εὗρε προσκόμματα ἐν τῇ ἐργασίᾳ αὐτῆς, ἀλλ' ἀπέναντι οὐδενὸς αὐτῶν ὠπισθοχώρησε, διότι σιδηροὺς ἀνὴρ προέστατο τῶν πραγμάτων. Ἡ Ἑλλάς εἰσήρχετο πρᾶγματι εἰς τὴν χορείαν τῶν εὐρωπαϊκῶν πολιτειῶν. Πνεῦμα μεταρρυθμιστικὸν ἐχαρακτήριζε πάσας τὰς πράξεις τῆς κυβερνήσεως Ἡ διοίκησις διοργανώθη, ὅσον ἦτο δυνατόν, ἐν τῷ βραχεῖ τούτῳ χρονικῷ διαστήματι καὶ ὑπὸ τὰς ἀρχούσας πολιτειακὰς καὶ κοινωνικὰς συνθήκας ἐν τῷ βίῳ τοῦ τόπου· ἡ δημοτικὴ ἐκπαίδευσις οὐσιωδῶς μετερρυθμίσθη καὶ ἐβελτιώθη, ἐπίσης δὲ καὶ ἡ μέση καὶ ἡ ἀνωτέρα διὰ τῆς μονοετοῦς στρατιωτικῆς θητείας ἐσκοπεῖτο ἢ ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερα ἐξάσκησις τῶν στρατιωτικῶν δυναμῶν τοῦ ἔθνους. Τοῦτο δὲ καὶ ἤρξατο ἐπιτυγχάνομενον οὐχ' ἦρτον δὲ σπουδαῖα ἐγένοντο προπαρασκευαίᾳ πρὸς τὴν σκοπιμωτέραν, συμφώνως πρὸς τὰς ἀνάγκας καὶ τὰς ἀπαιτήσεις τῶν νεωτέρων χρόνων, ναυτικὴν ὀργανώσιν τοῦ τόπου. Τὰ ξύλινα τείχη τῆς δελφικῆς Πυθίας ἦσαν καὶ ἔσονται αἰεὶποτε διὰ τὴν Ἑλλάδα τὸ ἄριστον προπύργιον τῆς σωτηρίας τοῦ ἔθνους, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ τὸ ἀσφαλέστατον μέσον τῶν ἐπιτυχιῶν αὐτοῦ ἐν κρίσιμῳ στιγμῇ. Βεβαίως μεγάλα ἔργα ἐγένοντο διὰ τοῦ κατὰ ξηρὰν στρατοῦ ἐν Ἑλλάδι ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς ἱστορίας τῆς μέχρι τῶν τελευταίων ἡμερῶν. Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, τὰ ὄρη δὲ καὶ αἱ πεδιάδες τῆς Ἑλλάδος διὰ μυρίων στομάτων τὴν δόξαν αὐτῆς διηγοῦνται. Ἀλλ' ἐν τῇ θαλάσῃ; Ἐνταῦθα κατ' ἐξοχὴν ὁ Ἑλληὴν ὑπῆρξε μέγας, ἕξοχος, θεοειδής. Ὑπάρχουσι σταθμοὶ τῆς παγκοσμίου ἱστορίας, χρονολογούμενοι ἀπὸ τινος ὑπερανθρώπου κατορθώματος ἐπὶ τῆς θαλάσσης τῆς ἑλληνικῆς δυνάμεως. Οἰαδίποτε δὲ κυβέρνησις ὑποχρεοῦται νὰ μὴ φεισθῆ πάσης θυσίας πρὸς ἀνάπτυξιν καὶ διοργάνωσιν τῶν ναυτικῶν δυνάμεων τοῦ τόπου. Ὡ, ἂν ἦται γεγραμμένον ἐν ταῖς μυστικαῖς δέλτοις τοῦ ἑλλη-

νικοῦ μέλλοντος νὰ καταγάγῃ ἡ Ἑλλάς, ἐν τῷ ὑπὲρ τῆς ἐθνικῆς αὐτῆς παλιγγενεσίας καὶ ἐνότητος ἀγῶνι, μεγάλην νίκην, ἡ νίκη αὕτη ἀναμφιβόλως θέλει προέλθει ἀπὸ τῆς θαλάσσης. Ὡχρὰ, λυσίκομος παρθένος τῶν βασιλείων τοῦ Περσίδωνος, θέλει στέψει τὸν νικητὴν ἐκείνον ἐξ ἀμαράντων ἀνθέων, δραπετῶν ἀπὸ τινος μαγικοῦ θαλασσοῦ κήπου, καὶ ὁ ἀμάραντος οὗτος στέφανος εἶναι τὸ σύμβολον τῆς ἱστορικῆς ἀθανασίας, τῆς αἰωνιότητος τῆς Ἑλλάδος.

*
*

Ἄλλ' ὅτι ἰδίως ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν τῆς κυβερνήσεως ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ὁ ἑλληνικὸς λαὸς κατέδρακε διὰ τῆς ψήφου του κατὰ τὴν ἐβδόμην Ἀπριλίου, ἦτο τὸ ζήτημα τῆς συγκοινωνίας. Ἡ Ἑλλάς ἀξιοῖ ὅτι βαδίζει πρὸς τὸν πολιτισμὸν, καὶ ὅτι ἀντιπροσωπεύει αὐτὸν ἐν τῇ Ἀνατολῇ. Ἐχει ἐν τῇ πρωτεύουσῃ αὐτῆς ἀκαδημίας, πενιπστήμια, μουσεῖα, μεγαλοπρεπῆ πάσης φύσεως καὶ πάσης ἀποστολῆς μέγαρα, καὶ ἐν τούτοις οὐδεμίαν εἶχε συγκοινωνίαν. Ὁ χωρικὸς ἀπέτινε τάκτικῶς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον τοὺς φόρους του εἰς τὸ ἑλληνικὸν δημόσιον, ἀλλὰ στερούμενος παντὸς μέσου συγκοινωνίας, ἠναγκάζετο νὰ ζῆ τραγλοδυτικῶς, ἀποκεκλισμένος πάσης σχέσεως πρὸς τοὺς ὁμοφύλους του. Ὁ ἠθικὸς καὶ διανοητικὸς ὀρίζων τοῦ ἀγρότου ἐν Ἑλλάδι δὲν ἐκτείνεται ἐπέκεινα τοῦ κωδωνοστασίου τοῦ χωρίου του, ζῆ καθ' ὀλοκληρίαν ὡς φυτὸν, ἐλλείπει συγκοινωνίας, τούτεστι φυσικῆς καὶ ἠθικῆς κινήσεως καὶ ἐνεργείας. Δὲν ἐνθυμοῦμαι ποῖος συγγραφεὺς λέγει, ὅτι ἐξ ὅλων τῶν ἀνθρωπίνων ἐφευρέσεων, μετὰ τὴν γραφὴν καὶ τὴν τυπογραφίαν, ὡς μᾶλλον συντελέσασαι εἰς τὸν πολιτισμὸν καὶ τὴν ἐξημέρωσιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, εἶναι αἱ ἐφευρέσεις αἱ βραχυνοῦσαι τὰς ἀποστάσεις. Αἱ ἐφευρέσεις αὐταὶ καὶ ἠθικῶς καὶ ὕλικῶς ὠφελοῦσι τὰς κοινωνίας: ἠθικῶς μὲν, καθ' ὅσον εὐχερέστερον ἀναλλάσσονται αἱ ἰδέαι καὶ ἀναπτύσσονται αἱ γνώσεις, ὕλικῶς δὲ, καθ' ὅσον ἀναλλάσσονται τὰ προϊόντα τῆς γεωργίας, λαμβάνει ἀφορμὴν ἐκδηλώσεως ἡ ἐργασία καὶ ἡ ἀπ' αὐτῆς ἀπορρέουσα βιομηχανία. Οὕτως ὁ ἐθνικὸς πλοῦτος, οὐ μόνον αἰξάνει διὰ τῆς συγκοινωνίας, ἀλλὰ καὶ διανέμεται ἀναλόγως καθ' ὅλην τὴν ἑκτασιν τῆς χώρας. Ὑπὸ

τοιαύτας συνθήκας μόνον άνεπτύχθησαν έκπαλαι και έξεπολιτίσθησαν τὰ ἔθνη. Ἐν δὲ τῷ σημερινῷ σιδηρῷ αἰῶνι τῆς τέχνης και τῆς βιομηχανίας ἡ συγκοινωνία εἶναι ὁ σπουδαιότατος τῶν παραγόντων τῆς ἐθνικῆς προόδου και εὐημερίας.

* *

“Όταν λαός τις λαμβάνει τοιαῦτα δῶρα παρά τῆς κυβερνήσεώς του, παρά τῆς πολιτείας, ἔχει και οὗτος πρὸς αὐτὴν ἀναλόγους ὑποχρεώσεις. Ὑπάρχει συναλλαγὴ μεταξὺ λαοῦ και κυβερνήσεως. οὐγὶ συναλλαγὴ ὡς ἐκείνη, ἦν ἠϋλόγησεν ὁ ἐρευτείνος βασιλικὸς λόγος, ἀλλὰ συναλλαγή ἐντιμος, ἠθικὴ, ὑγιής. “Όταν μία κυβέρνησις ἀναλαμβάνει τὴν ἐκτέλεσιν και πραγματοποίησιν μεγάλων ἔργων, γενναίας ὑποσχομένων ὠφελείας εἰς τὸν τόπον, δικαιούται, ὑποχρεοῦται μάλιστα, νὰ εἴπῃ εἰς τὸν λαόν: Σοὶ παρέχω πάντα τὰ ἠθικὰ και ὑλικὰ μέσα πρὸς τὴν πρόοδόν σου, πρὸς τὴν εὐημερίαν σου. Θέλεις διοίκησιν; θέλεις σύστημα συγκοινωνίας, ὁδοὺς σιδηρᾶς και μὴ, τηλεγράφους, ταχυδρομεῖα, πᾶν ὅ,τι ἐν γένει προοιβάξει τὴν ἀνθρωπίνην γνῶσιν και καθιστᾷ μακρότερον τὸν βίον και τῶν ἀτόμων και τῶν λαῶν; Θέλεις στρατιωτικὴν και ναυτικὴν ὀργάνωσιν, ἰκανὴν νὰ σὲ καταταστήσῃ ἡμέραν τινα ἄξιον νὰ καταλάβῃς τὴν ἐν τῇ ἱστορίᾳ πρέπουσάν σοι θέσιν; Θέλεις ἐκπαίδευσιν και διανοητικὸν φωτισμὸν, ὥστε ὅταν προσέρχῃς εἰς τὴν κλιπὴν τῆς ἐθνικῆς ἐτυμηγορίας πρὸς ἐκλογὴν τῶν ἀντιπροσώπων σου, νὰ μὴ καθίστασαι παίγιον και ἔρμαιον τῆς δημαγωγίας, ἀλλὰ νὰ ψηφοφορῆς ἐν γνώσει τελείᾳ τῶν καθηκόντων και δικαιωμάτων σου, τῆς καταστάσεως τῆς πατρίδος σου, τοῦ ποιοῦ τῶν ἀνθρώπων, εἰς οὓς ἐμπιστεύεσαι τὸ ὕψιστον, τὸ ἱερώτατον τῶν ἐν τῇ πολιτείᾳ ὑπουργημάτων, τὴν ἀντιπροσωπεῖάν σου; Ὅφείλεις νὰ ὑποδληθῆς εἰς ὑποχρεώσεις, νὰ προσενέγκῃς εἰς τὴν πολιτείαν τὸ ἀναλογοῦν σοι μέρος πρὸς συντήρησιν αὐτῆς και ἐπίτευξιν τῶν μεγάλων σκοπῶν, οἵτινες πρὸς χάριν σου ἐπιδιώκονται. Οἱ καταβάλλομενοι ὑπὸ σοῦ φόροι ἀποβλέπουσιν εἰς τὴν ὠφελειάν σου, εἰς τὴν σωτηρίαν σου ἐπιστρέφουσιν πάλιν μετὰ τῶν τόκων αὐτῶν εἰς τὸ ταμεῖόν σου.

Ἡ κυβέρνησις Τρικούπη εἶπε τοιαῦτα εἰς τὸν ἑλληνικὸν λαόν και ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς βουλῆς και ἀπὸ τοῦ βήματος τοῦ τύπου. Ἀλλὰ δὲν περιωρίζετο μόνον εἰς λόγους, ἤρξατο και δι' ἔργων, ἀποδεικνύουσα ὅτι δὲν ψεύδεται. Πᾶν ὅ,τι ἦτο χρήσιμον εἰς τὴν ἀνάπτυξιν και τὴν πρόοδον τοῦ τόπου ἐπεχείρησε, και ἐν διαστήματι βραχυτάτου χρόνου ἀπέδειξεν ὅτι δύναται και ἡ Ἑλλάς νὰ παραγάγῃ κυβέρνησιν, οἷαν ἠῤῥοντο οἱ φίλοι, ἐπὶ τῇ ἐλλείψει τῆς ὀποίας πλεόν ἢ ἀπαξ διεκρίθη και προεπηλακίσθη ὑπὸ τῶν πολεμίων.

“Όταν τοιαῦτα κυβερνήσεις παρουσιάζονται ἐν τῇ ἱστορίᾳ μενεα προγράμματα, μενεα ἐγγυήσεις, μενεα πεισιφανῆ ἐργασίαν, βεβαίως δὲν κατακτιῶσιν, ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐργασίας των, τὴν ψῆφον τῆς ἐμπιστοσύνης, τὴν δάφνην τῆς ἐπιτυχίας. Ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ πάλαι οὐσι κατ' ἀλλήλων ποικίλα ἐλατήρια, ἠθικὰ και μὴ, συγγνωστὰ και μὴ, συμφέροντα και πάθη. Ἡ κοινωμία εἶνε παιδαίμονιον ἀγαθῶν και φαύλων προθέσεων, εὐφύας και μωρίας, ἀρετῆς και κακίας, δικαιοσύνης και ἀδικίας. Ὁ κ. Δηλιγιάννης, ὅσον και ἂν ἔχῃ φαλακρὸν ὡς τὸ κρανίον ἐγκέφαλον, τὸ ἐνόησε, και ἐνῶ ἐτελεῦντο τόσον σπουδαῖα μεταρρυθμίσεις ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, δὲν ἐδίστασε νὰ τὰς πολεμήσῃ, νὰ δημοκοπήσῃ κατ' αὐτῶν.

* *

Δὲν γνωρίζω ἂν ὁ πρωθυπουργὸς τῆς ἐβδόμης Ἀπριλίου ἔχῃ ἡμίσειαν τοὐλάχιστον καθορὰν ἰδεᾶν ἐν τῇ κεφαλῇ του, βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι ἐπέτυχε νὰ πείθῃ τὸ ἦμισυ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὅτι εἶναι ἰκανὸς ἄνθρωπος — νὰ σώσῃ τὴν πατρίδα.

“Όταν γραφῆ ἡ σύγχρονος ἱστορία, θὰ κηρυχθῆ ὁ μεγαλύτερος ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς. Πῶς ἔχι; Νὰ διέλθῃ δι' ὄλων τῶν βαθμίδων τῆς ὑπηρεσίας και τοῦ κωμικοῦ, νὰ μὴ διακριθῆ ἐπὶ τεστάρωντα ἔτη δι' οὐδὲν ἄλλο, παρά διὰ τὸ ἄχρον και διὰ τὴν συντηρητικὴν τῶν φρονημάτων του, ἄνευ τῆς ὀποίας δὲν θὰ ἦτο παρά τμηματάρχης, προαχθεὶς πάντοτε ὡς ἐν οὐμ. ἐν οὐ, περὶ δὲ τὴν δύσιν τοῦ βίου του νὰ φορέσῃ τὸν φρύγιον σκουφὸν τῆς δημοκρατίας ὁ χθὲς και πρῶν περιλειχόμενος ἐν τοῖς θαλάμοις και τοῖς μαγειρείοις τῆς αὐλῆς και τῶν κοιμᾶ-

των, νὰ δημηγορῇ πρὸς τὸν λαὸν ἐξ ἀμάξης ἢ ἀπὸ τοῦ ἐξώ-
στου, ἀπειλῶν τὴν βασιλείαν καὶ τοὺς ἀνεμομύλους, αὐτὸς, ὁ
Δηλιγιάννης, ὁ ζητῶν μὲν πάντοτε τὴν πρωθυπουργίαν, ἀλλὰ
δι' αὐτὸ τοῦτο κατεχλευαζόμενος ὡς ὁ δυστυχῆς ἐκεῖνος φιλό-
δοξος τοῦ ἀρχαίου Πειραιῶς, ὁ νομιζὼν ἰδικά του πάντα τὰ εἰς
τὸν λιμένα εἰσπλέοντα πλοῖα, γινόμενος ἐπὶ τέλους πρωθυπουργός.
* * *
"Ὡ νὰ, θὰ κηρυχθῆ ὁ μεγαλύτερος ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς, ἔστω
καὶ χωρὶς νὰ εἴπῃ ἡ ἱστορία εἰς ποῖον γένος ἀνήκεν... Τὸ πολὺ,
πολύ μόνον θὰ ἐπιγράψῃ ἄόρατος χεῖρ μυστηριωδῶς ὑπὸ τὸ ὄνομα
Δηλιγιάννης: Τὰ μὴ ὄρα τοῦ κόσμου ὁ Θεὸς ἐξέλε-
ξε αὐτό, ἵνα τοὺς ἐσχυροὺς κατατασῇ ὑπὸ τὴν ἡγεμονίαν αὐτοῦ.

Τί σημαίνει τοῦτο; "Ὅτι οἱ λαοὶ ἔχουσι πολλάκις στιγμαὲς
ἀκατανόητων διαθέσεων. Εἴσαι Ἀγαμέμνων, Ἀχιλλεὺς, Ὀδυσ-
σεύς. Ὑπάρχουσι πολλάκις περιστάσεις, καθ' οὓς τοῦτο κου-
ράζει, δυσαρρεστῆ τοὺς λαοὺς—καὶ τοὺς ἐχθροὺς καὶ τοὺς φίλους.
Καταλαμβάνονται τότε ὑπὸ ἀνεξηγήτου πείσματος, ὑπὸ ὀρέξεως
καταχθονίου. Θέλουσι νὰ σὲ καταβάλωσι, διότι δὲν σὲ ἀνέχονται
τόσον ὑψηλά. Ἐπειδὴ δὲ δὲν δύνανται νὰ πράξωσι τοῦτο διὰ
τοῦ σοδαροῦ, τὸ πράττουσι διὰ τοῦ γελίου. Εὐτυχῆς ὁ Θεραϊτῆς,
ὅστις δὲν διατάζει νὰ προσφέρῃ τὸν ἑαυτὸν του—ἀρχηγόν.
Ζήτη ὁ Θεραϊτῆς! Ζήτη τὸ γελίον, ἀπὸ ἐκκυράσθημεν ἀπὸ
τοὺς σοδαροὺς καὶ τοὺς ἀγελάστους...

Ἀξιοσημειώμενοι θὰ μείνωσιν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ κοινοβολίου
οἱ ῥητορικὸι λόγοι του ἀρχόμενοι συνήθως ὡς ἐξῆς:

"Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ φρονῶ, κύριοι μοι, ὅτι μοι εἶνε ἐπιτε-
τραμμένον..." καὶ τὰ λοιπὰ, διότι θὰ ἦτο σκληρὰ δοκιμασία διὰ
τὸν ἀνγκνῶστην τοῦ "Ἡμερολογίου" ἢ παράθεσις ὁμοίων ρη-
τορικῶν ἀνθέων.

Ἄλλ' ἀπεπλανήθη.

Ὁ κ. Δηλιγιάννης ἀνελάμβανε νὰ πολεμήσῃ τὴν κυβέρνησιν
διὰ πᾶσαν αὐτῆς ἐπιτυχίαν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, διὰ πᾶσαν ἐθνω-
φελῆ πράξιν ἐν τῷ ἐσωτερικῷ. Οἱ φρόνιμοι ἠγανάκτου, οἱ ἀ-

στεῖοι ἐγέλων, οἱ δὲ μοχθηροὶ ἐχθροὶ τῆς κυβερνήσεως ἐχαίρε-
κάκου. Δὲν εὐρίσκεται καταλληλότερος νὰ ὑποσκελίσῃ τὸν Τρι-
κούπη, ἔστω καὶ ἐπὶ ὀλίγους μῆνας. Μετὰ πολλὰς ἀποπειρας
κωμικὰς, ὁ κ. Δηλιγιάννης ἀνηγορεύθη ἀρχηγὸς τῆς ἀντιπολι-
τεύσεως.

Ἦσαν ἀπόκρεω. Ἡμέραι εὐθυμίας, γέλωτος, ἀλλὰ καὶ ἐω-
λοκρασίας. Ἐνθυμεῖται τὸ κοινὸν τῶν Ἀθηνῶν τὴν καθημερινὴν
ἀπὸ τοῦ Βουλευτηρίου ἐξοδονθιάσων—οὐχὶ μετημνησμένων—
ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὀπίστων ἠγγεῖτο ὁ πολυπόθητος ἀρχηγὸς τῆς ἀντι-
πολιτεύσεως.

Τὴν ἐπαύριον ἢ «Πρωΐα» καὶ ὁ «Σύνδεσμος» ἀνήγγελλον μετὰ
σοβαρότητος εἰς τὸ Πανελλήνιον τὴν μεγάλην τοῦ λαοῦ τῶν
Ἀθηνῶν διαδήλωσιν πρὸς τιμὴν τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἐθνικῆς
ἀντιπολιτεύσεως.

Αἱ ἀπόκρεω περήλθον ἐν εὐθυμίᾳ. Ἄλλ' ἡ εὐθυμία τοῦ λαοῦ
τῆς πρωτεύσεως διήρκεσε καὶ κατὰ τὴν τεσσαρακοστὴν, μέχρι
τοῦ Πάσχα. Κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ἐκα-
λεῖτο ὑπὸ τοῦ βασιλέως νὰ τελέσῃ τὰ κυριαρχικὰ αὐτοῦ δικαιοῦ-
ματα, νὰ ἐλλέξῃ νέους ἀντιπροσώπους, ἵν' ἀποφανθῶσι περὶ τῆς
πολιτικῆς τῆς κυβερνήσεως. Ὁ κ. Δηλιγιάννης δὲν εἶχε λόγους
νὰ μὴ ἐνθαρρύνῃ τὴν ὑφισταμένην ἀπὸ τῶν ἀπόκρεω ἰλαρότητα
ἐν Ἀθήναις, ἐνθα τότεν διέπρεψεν, ἀνγκνωρισθεῖς ὑπὸ τῆς εὐ-
θυμοῦς πρωτεύσεως ὡς σωτῆρ τῆς πατρίδος. Μετέβη εἰς τινὰς
ἐπαρχίας τῆς Πελοποννήσου, θρόψας παρομοίας δάφνας. Ζήτη
ἡ παραλαυσία! Ζήτη καὶ ὁ ἀρχηγὸς, ἀνεκράξαν οἱ διατελοῦν-
τες ἐπὶ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν ἀθανάτων ἀπόκρεω.

— Κάτω οἱ φόροι! κάτω ἡ καταναγκαστικὴ εἰσπραχίς τῶν
καθυστερουμένων εἰς τὸ δημόσιον! Μαῦρο εἰς τὴν κυβέρνησιν καὶ
εἰς τὸν μέγαν Πετρέλαιον, ὁ ὁποῖος ἔκκιμε νὰ πωληθῆι τὸ πε-
τρέλαιον ἀπὸ μίαν δραχμὴν τὴν ὀκτὼ εἰς ὀγδοήκοντα λεπτά.
Ἄσπρο εἰς τοὺς ὑποσχομένους τὴν κατάργησιν τῶν φόρων πρὸς
σωτηρίαν τῆς πατρίδος.

Τὴν ἐβδόμην Ἀπριλίου ἐγένετο τὸ μέγα θαῦμα τῆς καθολι-
κῆς ψηφοφορίας. Ὁ ἑλληνικὸς λαὸς προσῆλθεν εἰς τὴν κάλπην.

Διότι φωνή λαοῦ φωνή Θεοῦ. Ἄλλ' ὁ Θεὸς τοιαύτην ἡμέραν πίνει σὰν Θεός. . . ρητινίτην, ἄσπρο, μαῦρο κρασί, ὅ,τι τύχη, ὅ,τι τοῦ προσφέρουσι. Κατὰ τοιαύτας ἡμέρας ὁ λαὸς δὲν πληροῖται, εἶναι ἀσίδοτος· ἤδη μάλιστα. ὁπότε ἐμελλε νὰ ψηφοφορήσῃ ὑπὲρ τῆς ἀσιδοσίας. Καὶ ἔρριψε τὴν ψήφον του ἐντὸς τῆς κάλπης ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν μιᾶς φιάλης ρητινίτου, ἐπὶ προσδοκίᾳ — ἴσως — ἐτέρως. Ὁ δυστυχὴς! ἠγγύει τί ἔπραττεν. Ἦτο ζαλισμένος· τῷ εἶπον ὅτι ἡ κυβέρνησις ἐσκόπευε νὰ βάλῃ φόρους νέους, ὅλους τοὺς γνωστούς καὶ ἀγνώστους, νὰ φορολογήσῃ τὸ ὕδωρ τὸ ἔποτον πίνουμεν, τὸν ἀέρα τὸν ὅποτον ἀναπνεόμεν... Τὸ ἐπίστευσε, καὶ ἔρριψε μαῦρον κατὰ τῶν φίλων τῆς κυβερνήσεως. Ὁ δυστυχὴς! ἠγγύει ὅτι τὸ μέλαν ἐκεῖνο σφαιριδίον ἐπληττε καιρίως τὰ στήθη τῆς πατρίδος. . .

* *

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐσχηματίσθη νέα κυβέρνησις ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ κ. Δηλιγιάννη. Ἐξ αὐτῆς ἔλειπε καὶ ὁ Δημητρακάκης. Ὅταν συνήλθον οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ ἔθνους ἐν Ἀθήναις, ὅταν ἡ Βουλὴ κατηρτίσθη, ἤρξατο ἡ συνέχεις τῆς πολιτικῆς ἀκρασίας ἢ ὅποια ἐξεδηλώθη ἰδίως κατὰ τὰς ἀπέκρω, ἢ ὅποια ἐστεφανώθη ὑπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ κατὰ τὴν ἐβδόμην Ἀπριλίου. Ὁ ἐν τῇ κυβερνήσει δημαγωγὸς ἐκήρυξε διὰ τοῦ βασιλικοῦ λόγου πδλιτικῆς προγραφῆς κατὰ τῶν ἀντιπάλων του ἐν τῇ Βουλῇ, τὰς ὁποίας ἐξετέλεσαν πιστότατα οἱ Μαμελοῦκοι τῆς πλειονοψηφίας. Μετὰ ταῦτα, ὑπὸ τὰς ὕβρεις, ὑπὸ τὰς ἀμοιβαίας ἐπιθέσεις καὶ τὰ ξυλοκοπήματα ἐν τοῖς κάλπαις τῆς πλειονοψηφίας, κατηργήθησαν οἱ φόροι, μεταξὺ δὲ τῶν ἄλλων καὶ ὁ τοῦ σιγαραροχάρτου, ἵνα, κατὰ τὸν κ. πρωθυπουργόν, «ἐκαιοποιήθωσιν αἱ ἐπιθυμίαι τῶν καπνιζόντων.»

Τὸ δημόσιον ταμεῖον στερεεῖται τοιοῦτοτρόπως δέκα ἑκατομύρια ἐκ τῆς καταργήσεως τῶν φόρων. Ἄλλ' ἀδιάφορον ἡ κυβέρνησις τὸ ὑπέσχεθη ὡς ἀντιπολίτευσις, ὁ δὲ πρωθυπουργὸς, ὅστις οὐδέποτε ἐψεύσθη, δὲν ἐνόησε νὰ παραβῇ τὰς ὑποσχέσεις του. Ἄλλ' οἱ κακόβουλοι λέγουσιν, ὅτι αἱ θύραι τοῦ δημοσίου ταμείου εἶνε ἐρημητικῶς κεκλεισμένα, δυστυχῶς οὐχὶ καὶ αἱ θύραι τῆς

γαστρὸς τῶν πτωχῶν δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ τῶν συνταξιούχων—πεινώντων.

Πᾶσα ναυτικὴ προπαρασκευὴ ἐγκατελείφθη ὁ στρατὸς διαλύεται καθ' ἣν στιγμὴν καταλαμβάνουσι τὴν Φιλιππούπολιν καὶ ἀνακηρύττουσι θάττον ἢ βράδιον τὴν μεγάλην Βουλγαρίαν, περιλαμβάνουσαν τὴν Θράκην καὶ τὴν Μακεδονίαν.

* *

Ἀδιάφορον δι' ὅλα ταῦτα. Τὸ πρόγραμμα τῆς πρώην ἀντιπολιτεύσεως ἐξετελέσθη ἢ ψῆφος τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ ἱκανοποιήθη. Οἱ μοχθηροὶ καὶ οἱ ἀσταῖοι ἐχειροκρότησαν ἐν τῇ ἐπελθούσῃ καταστροφῇ, ἐπιφωνοῦντες: Ἀποκολοκύνθωσις!

Ἄλλ' ἐγὼ, ἐνώπιον τοῦ τραγικοῦ καὶ ἀπελπιστικοῦ τούτου φαινομένου, ἀψυρόμενος εἰς ἑμαυτὸν καὶ οἰκτεῖρων τὴν κατάστασιν τῶν πραγμάτων καὶ τὴν ματαιώσιν τῶν ἐθνικῶν ὀνείρων, ἐπαναλέγω τὸ μυριάκις ἐπαναληθὲν: Ἐκαστος λαὸς εἶνε ἄξιός τῆς τύχης του—καὶ τῆς κυβερνήσεώς του.

Ἀθήναι, Σεπτέμβριος, 1885.

INCOGNITO.

Ἀναμνήσεις τοῦ μελοδραματ. θιάσου τῶν «Ὀλυμπίων».

ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ

Πανταχοῦ τὴν τροφὴν καὶ εὐτυχίαν του ἐξήτησεν ὁ ἄνθρωπος, διότι ἢ μὲν τρέφει τὸ σῶμα, ἢ δὲ τὴν ψυχὴν, ἂν καὶ τινες δὲν παραδέχονται ὅτι ὑπάρχει ψυχὴ, ἀλλ' ὅτι αὐτὴ δὲν εἶναι ἄλλο τι ἢ φωσφορικὴ τις ἀναλαμπὴ τοῦ κελῶς τρεφομένου σώματος. Καὶ ὡς πρὸς τοῦτο μοὶ φαίνεται, ὅτι κάπως ἔχουσι δίκαιον, διότι καὶ σὺ ὠραία ἀναγνώστρια, μόνον ὅταν φάγῃς καλῶς, ὅταν ἐνδύθῃς κατὰ τὸν τελευταῖον συρμὸν τῶν Παρισίων, ὅταν νύψῃς τὸ ἄβρὸν σου σῶμα μὲ σάπωνα τοῦ θριδακος ἀρωματωδῆ, ὅταν κα-

μαρώσης τὴν μέσην σου εἰς τὸν κάθρέπτην, τότε μόνον θὰ ἀποφασίσῃς νὰ ἀναγνώσῃς τὸν Βαλλῆξ ἢ ποιητὴν τινα ῥομαντικὸν, θὰ κρούσῃς ἐπὶ τοῦ κλειδοκυκλάου περιπαθεῖς τόνους τοῦ Δονιζέτη ἢ μεθυστικούς χοροὺς τοῦ Στράουζ' τότε μόνον πλέον ἀρχίζεις νὰ αἰσθάνησαι ὅτι δὲν εἶσαι κ ο ὕ κ λ α ἀλλὰ ὅλη ψυχὴ, ψυχὴ ἀξία λατρείας μυρίων ἐρώτων. Τότε εἶσαι πράγματι εὐτυχὴς, ἂν καὶ πρὸς συμπλήρωσιν τῆς εὐτυχίας σου αἰσθάνεσαι ὅτι σοῦ λείπει μυστακοφόρος τις ἱππότης, ἔάν ἀγαπᾷς τὰ χρυσὰ ἐνδύματα καὶ τοὺς χοροὺς τῶν ἀνακτόρων ἢ ὠχρὸς τις ποιητής, ἔάν ἦσαι φίλη τοῦ ῥομαντισμοῦ.

Περὶ τῆς εὐτυχίας ὅμως οἱ ἄνθρωποι, ὅπως καὶ περὶ τῆς ὑπανδρείας, ἔχουσι διαφόρους ἰδέας ἀναλόγους τῆς ἀναπτύξεώς των, τῆς ἀτμοσφαιρικῆς καὶ οἰκονομικῆς καταστάσεως καὶ τῶν ἀναγκῶν, αἵτινες τοὺς περιστοιχίζουσι. Σὺ λόγου χάριν ἴσως νομίζεις, ὅτι δύνασαι νὰ εὕρῃς τὴν εὐτυχίαν εἰς τὰς ἀγκάλας μεγαλυχρῖνου τινος λοχαχοῦ, τὸν ὅποιον ἐγὼ ἀπεχθάνομαι ὅταν καταλαμβάνω ὅτι δὲν ἔχει καμμίαν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν.

Ὁ Ἕλλην εὐρίσκει τὴν εὐτυχίαν του εἰς τὴν ἐξάσκησιν τῶν πολιτικῶν του δικαιομάτων, ὁ Ἴταλὸς εἰς μίαν μελωδίαν τοῦ Βελλίνη, ὁ Γερμανὸς ἐντὸς ἐνὸς ποτηρίου ζύθου, ὁ Ἄγγλος ἐν τῇ μέθῃ καὶ ὁ Τούρκος εἰς τὸ ὄπιον' ἂν ἀφῆσωμεν δὲ τὰς ἐθνικότητας κατὰ μέρος καὶ συλλάβωμεν ἐκ τοῦ ὅτι τὰς ἀτομα βλέπομεν, ὅτι ἡ πάσχουσα σύζυγος εὐρίσκει τὴν εὐτυχίαν εἰς τὰ λουτρά τῶν Μεθάνων, ὁ ἀπατηθεὶς ἐραστὴς εἰς τὴν μέθην καὶ τὸ χαρτοπαίγιον, ὁ ἐν κακοῖς γηράσας εἰς τὴν θέαν τῶν κορασίδων καὶ ὁ αἰσθανόμενος πληξίν καὶ ἀνίαν τοῦ βίου εἰς τὰς περιηγήσεις καὶ τὰ ταξείδια. Τὴν ἀνάγκην μάλιστα τῶν ταξειδίων αἰσθάνεσαι, ὠραία ἀναγνώστρια, πολὺ περισσότερο ὅταν ἦσαι ἢ Ἀγγλικῆς κατασκευῆς ἢ κάτοικος τῶν κλασικῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὸ κοινοκρῶδες καὶ καυστικὸν θέρος, κατὰ τὸ ὅποιον ὁ βίος ἀποθάνει καταδίχη. Τότε ἐπιθυμεῖς ἴσως νὰ εὐρίσκεσο εἰς τὴν ὠραίαν Ἴταλίαν ἢ εἰς τὰς ἀρωματώδεις Ἀλπεῖς ἢ εἰς τὰ Ἠλύσια, οὐχὶ τῶν ἀρχαίων ἀλλὰ τῶν Παρισίων. Ὅλα ὅμως αὐτὰ εἶναι ζητήματα χρόνου καὶ χρημάτων καὶ σεῖς αἱ γυναικες δυστυχῶς δὲν γνωρίζετε πῶς ἀποκτῶνται τὰ χρήματα. Ἀλλὰ

μή λυπεῖσθε, κυρίαί μου. Τάχα τί σημαίνει ἐν δὲν ἴδητε τὴν πραγματικὴν Ἰταλίαν καὶ τὴν ἴδητε χαρτίνην εἰς τὴν σκηναὴν τῶν Ὀλυμπίων. Ἐλθετε νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν παράστασιν τῆς Loucretia Borgia καὶ σᾶς βεβαίω, ὅτι ἐν διαστήματι δύο ὥρων θὰ περιηγηθῶμεν ἐλόκληρον τὴν Φερράραν καὶ τὴν Βενετιάν θὰ τραγουγήσωμεν ἐντὸς μιᾶς γόνδολας τὸ ναυτικὸν ἄσμα Ο! Venetia! benedetta la regina sei del mar. Ψυχῆ μου ρομάντσα! Ἡ μήπως θέλετε νὰ ἴδῃτε τὸ Παρίσι; τότε ἄς ὑπάγωμεν εἰς τὴν παράστασιν τοῦ γέρω-Μαρτὲν ἢ τῶν δύο ὀρφανῶν. Μήπως θέλετε νὰ ἴδῃτε τὴν Αἴγυπτον; τότε ἄς ὑπάγωμεν εἰς τὴν παράστασιν τῆς Αἰδᾶς, ἂν ὅμως θέλετε νὰ ἴδῃτε τὸν Βεσούβιον ἄς ὑπάγωμεν εἰς τὴν παράστασιν τῆς Ἰόνης. Ἀλλὰ βλέπω, ὡραία ἀναγνώστρια, ὅτι σιγᾶτε, μήπως θέλετε ἄραγε νὰ ὑπάγητε εἰς τοὺς οὐρανοὺς; Τίς ἤξευρεῖ εἶσθε γυνὴ καὶ πιθανὸν καὶ τοῦτο νὰ ἦναι μία τῶν ἰδιοτροπιῶν σας, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἴσως ἔχετε δίκαιον, διότι ἐκεῖ ἀνήκετε. Τότε ἄς ὑπάγωμεν κατὰ πρῶτον εἰς τὴν παράστασιν τοῦ Φάουστ, διὰ νὰ ἴδωμεν τὴν ἀποθέωσιν τῆς Μαργαρίτας. Ἦδη λάβετε τὸν βραχιονά μου καὶ σᾶς ὑπόσχομαι ἐντὸς δύο μηνῶν τοῦ Ἀθηναϊκοῦ θέρους νὰ περιηγηθῆτε σχεδὸν ἐλόκληρον τὴν ὑφήλιον. Ὅρισατε εἰς τὸ τραμβάϊ θὰ σταματήσωμεν εἰς τὰ Ὀλύμπια, ὅπου παίζεταί ὁ Φάουστ.

* *

Μὴ λησμονεῖτε, ὅτι εὐρισκόμεθα εἰς τὴν Γερμανίαν καὶ μάλιστα εἰς μικρὸν χωρίον αὐτῆς, ὅπου ἡ ξυνή Μαργαρίτα στρέφει τὴν ἡλακάτην τῆς, ἄδουσα ἀρχαῖον τευτονικὸν ἄσμα. Θέλετε τώρα, ὦ ἀναγνώστρια, νὰ μάθητε καὶ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Φάουστ; Αὐτὴν βεβαίως θὰ τὴν γνωρίζετε, διότι πρόκειται περὶ νεότητος, γυναικὸς καὶ διαβόλου καὶ αὐτὰ τὰ τρία πράγματα φαίνεται ὅτι ἔχουσι μεγάλην σχέσιν μεταξύ των. Ἀρκεῖ λοιπὸν ὅτι εἶσθε γυνὴ καὶ μάλιστα ἀνεπτυγμένη. Ἄν ἐρωτᾶτε τώρα καὶ διὰ τὰ πρῶτα τοῦ θιάσου, κανεὶς δὲν κάμνει τίποτε οὔτε αὐτὸς ὁ Μεριστοφελῆς, διὰ τὴν ὑποκρινομένην δὲ τὴν Μαργαρίταν δεσποινίδα Monti εἶναι πολὺ βαρὺ τὸ μέρος τοῦτο, ἀφοῦ μάλιστα ἔχει φωνὴν γατίου, ὥστε μόνον ὡς Μαργαρίτα μεταξύ τῶν γάτων δύναται νὰ χρησιμεύσῃ καὶ νὰ ὀνομασθῇ Ἀσπρούλα.

Κρίμα, ὅτι τὸν ἀδελφὸν τῆς Μαργαρίτας δὲν ὑπεκρίνετο ὁ Δεζόρβριος! ἀλλὰ τέλος πάντων ὁ Ὀλύμπιος αὐτὸς Ζεὺς πρέπει καὶ νὰ ἀναπαυθῆ ὀλίγον διότι ἐκοπίασε μέχρι τοῦδε πολὺ καὶ μόνον ἕνεκα αὐτοῦ ἴσως δικτηρεῖται καὶ ὁ Ὀλυμπιακὸς κόσμος, ἄλλως ὁ κ. Λαμπρόνυας καὶ ὅλοι του οἱ θεοὶ θὰ ἐπήγγαυαν κατὰ διαβόλου.

- Καὶ ὁ Φάουστ Ἐλίς πῶς σᾶς φαίνεται;
- Μοῦ φαίνεται ὅτι ὁ Μεριστοφελῆς ἀπὸ ὅλα τὰ γερύματα τοῦ ἀφῆκε τὴν βραχιλίαν κατὰ τὴν μεταμόρφωσιν.
- Ὡ τί ὡραία, τί ὡραία!
- Τί συμβαίνει;
- Νὰ ἢ ἀποθέωσις.
- Κ' ἐμὲ ἄλλος θεὸς μὲ κατέλαθεν ὁ παντοδύναμος Μορφεύς. Λοιπὸν αἴριον εἰς τὸ ἑλληνικόν.

* *

- Ὅριστε εἰς τὸ τραμβάϊ, φιλικὴ ἀναγνώστρια.
- Ποῦ θὰ ὑπάγωμεν;
- Εἰς τὰ Ὀλύμπια, ἀλλὰ εἰς τὸ ἑλληνικόν, τὴν Γαλατείαν τοῦ Βασιλειάδου.
- Ἄς εἰσελθωμεν.

Τὸ θέατρον δὲν εἶναι πλήρες δὲν εἶναι πλήρες, διότι δὲν παριστάνονται οἱ Φυγάδες, οὔτε οἱ Πειραταί, καὶ ἐπομένως δὲν θὰ πέσουν φουρνέλα, οὔτε τουφεκίαις δὲν εἶναι πλήρες, διότι δὲν πρόκειται περὶ πληρονομίας τῆς Εὐσας Μοραλῆς, οὔτε περὶ ὕψων καὶ τίγρων καὶ ποταμῶν καὶ περᾶτων καὶ λοιπῶν...δὲν πρόκειται περὶ τοῦ Θωμᾶ τοῦ παληοκαφενέ, οὔτε περὶ ἰνδῶν καὶ ἐγγλέζων, ἀλλὰ περὶ λεπτότητος αἰσθημάτων, περὶ ὑψηλῶν ἰδεῶν καὶ περὶ τῶν εὐγενῶν τῆς καρδίας καλμῶν. Πρόκειται περὶ ἔρωτος ὑψηλοῦ, περὶ ἀλῆς τῶσων αἰσθημάτων καὶ περὶ καταδίκης τῆς ἀχαριστίας. Καί, ἄς τὸ εἰπῶμεν μεταξύ μας, φιλικὴ ἀναγνώστρια, φαίνεται ὅτι τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινὸν δὲν ἔχει τόσῳ λεπτὸν στόμαχον διὰ νὰ χωνεύτῃ ὅλα αὐτὰ τὰ φαγητά, οὔτε τόσῳ λεπτὰ ὦτα διὰ νὰ αἰσθανθῇ τὴν μελωδίαν ὑψηλῶν ἰδεῶν. Ἰδοὺ διατὶ ἀπέψε δὲν εἶναι πολὺς κόσμος; παρὰ ἤρρησε μάλιστα ὅτι δὲν χειροκροτοῦνται τὰ ὡραιότερα μέρη, ἀλλὰ μόνον αἱ κραυ-

γαί και φωνασιαι. "Ισω; τώρα λογιώτατος τις θά μᾶς ἔλεγε ὅτι πταίουν οἱ ἠθοποιοί, οἱ ὅποιοι κακοσυνειθίζουσι τὸ κοινόν, μὴ ἀναβιδάζοντες συχνὰ ἐπὶ σκηνηῆς ἔργα κλασικὰ καὶ ὑψηλά. Εἰς τὸν βαρὺν ὅμως παρατηρητὴν ἀπαντῶμεν ὅτι τότε ὅλοι οἱ θεαταὶ θά τρέξουσιν κατὰ προτίμησιν εἰς τὴν παντομίμην καὶ ὁ δυστυχὴς Ταβουλάρης θέλει μείνει μετὰ τοῦ θιάσου του καρφωμένος ἐκ τῆς πείνης εἰς τοὺς τοίχους τῆς σκηνηῆς ὡς ἄρρων τις χρυσάλλης ὑπὸ ἀσπλάγγου ἐντομολόγου. Ζήτη λοιπὸν ἡ Εὐὰ Μιραλῆς ἡ ὅποια ἔδωκεν εἰς τοὺς ἠθοποιοὺς ἐκ τῆς κληρονομίας τῆς σχεδὸν τὸ ἥμισυ, ζήτη καὶ τοῦ Ἰσπανοῦ Ριβερίου ποῦ τὸν τὸν πήραμε, ζήτη καὶ τοῦ Ἀνδρέα τοῦ σκοπευτοῦ, ποῦ τὸν ἐσκότωσε κ' ἐγλύτωσε ὁ κόσμος ἀπὸ τέτοιον ἄτιμον κακοῦργον, ζήτη καὶ τοῦ Θωμᾶ τοῦ Παληοκαφενέ!

— Καὶ τούτων οὕτως ἐχόντων φεύγωμεν κ' ἡμεῖς; δὲν βλέπεις ὅτι ὅλοι ἔφυγον ἀπὸ τὸ μέτρον τοῦ δράματος;

— Ὡς βλέπω ἐνυστάξατε, ὠραία μου, λοιπὸν ἄς φύγωμεν: φαίνεται ὅτι σὺς ἀρέσκουσι περισσότερον οἱ Πειραταὶ γυναικίαι καὶ πειραταὶ συμφωνοῦν κἀλλίστα διότι καὶ οἱ δύο εἶναι ἀρπακτικὰ θηρία. Λοιπὸν αὔριον εἰς τὸν Ἀπόλλωνα.

* *

— Ὅρισατε εἰς τὸ τραυμάδι, φιλότατη ἀναγνώστρις, διότι θά ὑπάγωμεν εἰς τὸν Ἀπόλλωνα.

— Καὶ τί εἶναι ἀπόψε;

— Ὁ Περιπλανώμενος Ἰουδαῖος.

— Καὶ αὔριον;

— Ὁ Περιπλανώμενος.

— Καὶ μεθαύριον;

— Ὁ Περιπλανώμενος.

— Καὶ ἔπειτα;

— Ὁ Περιπλανώμενος.

— Ὡ θεέ μου! λοιπὸν αὐτὸς ὁ Ἰουδαῖος θά καρφώσῃ τούτους χριστιανούς ἐπὶ τούτῃς νύκτας εἰς τὰ ξύλα τοῦ Ἀπόλλωνος!!

— Ναὶ ἀλλ' ἔχει τὸ δράμα τοῦτο τούσας περιπετείας, τούσας σκηνάς, ὥστε θά διασκεδάσωμεν ἄλλως τε καὶ ὁ Ἀλεξιάδης

εἶνε ἀμίμητος ὡς γέρον ἀπόμαχος Δαγσοβέρτης, θά ἴδωμεν καὶ τὸν χορὸν καὶ τούσκα καὶ τούσκα ἄλλα. Ἴδου ἀνοίγεται ἡ αὐλαία καὶ ἀρχίζει ὁ πρόλογος. Πόσαι μεταλλαγαὶ σκηνηῶν! Νὰ καὶ ἡ γέρον Δαγσοβέρτης, ὁ κύριος Ἀλεξιάδης καὶ μοῦ φαίνεται πῶς καὶ αὐτὸς ἔρχεται διὰ καμμίαν κληρονομίαν, ἣτις ἔπασεν εἰς τὰς χεῖρας τῶν καλογῆρων, ἐπειδὴ αἱ ἐπίγειοι κληρονομίαι εἶνε ἴσως προτιμώτεροι ἀπὸ τὴν κληρονομίαν τῶν οὐρανῶν.

Τὸ δράμα εἶνε καλὸν διὰ τὴν σύνδεσιν, πρὸ πάντων δι' ἐκείνους οἵτινες δὲν ἀνεγνώσαν τὸ μυθιστόρημα. Ἡμεῖς ὅμως οἵτινες τὸ ἀνεγνώσαμεν, φεύγωμεν τὴν τετραέσπερον ὑγρασίαν τοῦ Ἀπόλλωνος, χειροκροτοῦντες τὸν μηχανικὸν τῆς σκηνηῆς διὰ τοὺς κόπους του.

* *

"Ἄλλο δὲν μᾶς μένει παρὰ ἡ παντομίμα καὶ ὁ Βόλπης μὲ τὰ ζῶα του. Ἄς εἰσελθῶμεν πρῶτον εἰς τὴν παντομίμην. Ἴδου ἡ Γενοβέρφα, ἡ ὅποια διὰ τὰ δῶση φωνῆν εἰς ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματός της, ἐνῶ τὸ στόμα της κατεδίκασεν εἰς σιγήν, κινεῖ τοὺς βραχίονας ἐρρυθμῶς ὡς κώπας βασιλικῆς λέμβου. Ἄλλ' ὅμως ἡ γυνὴ αὕτη εἶνε ὠραία καὶ τὴν ὀμιλίαν της ἀναπληροῖ ἡ ἐκφραστικότης τῶν μελῶν της. Ἄμποτε ἡ γυνὴ καθ' ὅλον τὸν βίον της τὰ παρίστανε παντομίμην καὶ οὐδέποτε τὰ ὠμίλει! αὐτὸ ὄχι μόνον θά ἔθελε τὸν ἄνδρα ἀλλά θά ἦτο καὶ πρὸς ὄφελός της διότι πολλὰ θά ἐγλύτωνε ξυλοκοπήματα. Πλὴν ἠξέυρετε, ὠραία ἀναγνώστρια, πόθεν προήλθεν ἄραγε ἡ γέννησις τῆς παντομίμας; Πῶς ὁ ἄνθρωπος ἠθέλησεν, ἐνῶ εἶνε ὀμιλητικὸν ζῶον, τὰ γείνη ἐπὶ σκηνηῆς ἄφρωνος ἰχθύος!! Ἄ! βλέπω, ὅτι σιγάτε καὶ διὰ παντομίμας μοὶ ἀποκρίνεσθε ὄχι τὸ ἀναγινώσκω εἰς τὰς ὠραίας ἔρρῦς σας. Ἐγὼ λοιπὸν τὰ σὰς λύσω τὴν ἀπορίαν....

Ἡ παντομίμα ἔλαβε τὴν ἀρχὴν της ἀπὸ τὰς ὠραίας γυναικίας, αἵτινες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶνε καὶ ἀνόητοι (σεῖς ἀνήκετε μόνον εἰς τὴν πρώτην τάξιν,) καὶ αἱ ὅποιαὶ ὅταν κινεῦνται μόνον, ὅταν ἐκφράζωσι τι διὰ τοῦ βλέμματός, χωρὶς τὰ θέτωσι τὴν γλῶσσάν των εἰς ἐνέργειαν, παριστάνουσι κατὰ τι ἀγγεῖλι-

κόν' κατ' αὐτὴν τὴν ἔποψιν ἢ παντομίμα ἔχει καὶ τὰ καλὰ τῆς καὶ μόνον τοιαύτην ἐγὼ τὴν προτιμῶ. . . . Ἄλλ' ἰδέτε πόσον καὶ τὸ κοινὸν μένει ἄφωνον ἐκ προσοχῆς!! Θαρρεῖ τις, ὅτι σιωπᾶ διὰ νὰ μὴ χάσῃ καμμίαν λέξιν τινὸς παντομιμιζῆ. Ἐν τούτοις κἀποτε ἀκούονται καὶ τινες φωναὶ ἀπὸ σκηνῆς αἰτίνες εἶνε φωναὶ μᾶλλον ζῶων ἢ ἀνθρώπων, διὰ τοῦτο ἡ πνυτομίμα σχετικῶς πρὸς τὸ κοινὸν σημαίνει ἀποκτήνωσιν.

Τὸ περίεργον εἶνε, ὅτι μεταξὺ τῶν θεατῶν οἱ πλεῖστοι ἀνήκουν εἰς τὴν ἀνεπτυγμένην λεγομένην τάξιν, προσέχοντες ἐν κατασκευατικῇ σιγῇ καὶ ἐν βρετιγγότα περιβεβλημένοι.

— Αἱ καὶ τί σημαίνει τοῦτο; τί ἤθελες τάχα εἰπεῖ ἐὰν ἔβλεπες ἐν ζῶων τοῦ Βόλπη μὲ βρετιγγότα καὶ φαβορίτσας, ὁμοιάζον ἀπαράλλακτα ἐνὸς πολιτικοῦ;

— Ἔτσι αἶ; λοιπὸν ἄς ὑπάγωμεν εἰς τοῦ Βόλπη.

*
**

Ἴδου ὁ κύριος Βόλπη; θισαάρχης, τὸν ὅποιον ἤθελε ζηλευσεὶ καὶ ὁ Ἀλεξιάδης διὰ τὴν εὐπειθειαν τοῦ θιάσου του.

Ὅμιλεῖ πρὸς τὰ ζῶα του διὰ τῆς γλώσσης καὶ τῆς μάστιγος μὲ τινὰ ζωῶν γρυλλισμόν, ὡς νὰ προσπαθῇ τοιοῦτοτρόπως νὰ γείνη καταληπτὸς πρὸς τοὺς ἀρτίσττας του. Βλέπω τὸν ἔνθουν Κοκὸν τόσον λαμπρὸν καὶ προσεκτικὸν μάγειρον, ὥστε παίζει τὸ μέρος πολὺ καλλίτερον ἀπὸ κωμικούς τινας τοῦ Ἑλληνικοῦ θιάσου, οἵτινες δὲν ξεύρουσι τί λέγουσι ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Ὡς πρὸς αὐτὸ εἶνε ἀξιέπαινος ὁ Κοκός, διότι προστέχει νὰ μὴ χαλάσῃ τὴν σούπαν τοῦ θισαάρχου του.

Ὅταν δὲ σκεφθῆ τις εἰς ποῖαν ἀνάπτυξιν δύναται νὰ φθάσῃ τὰ ζῶα καὶ εἰς ποῖαν ἀποκτήνωσιν ὁ ἄνθρωπος, θὰ καταλήξῃ εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ θιάσος τοῦ Βόλπη εἶνε παραπολύ μικρὸς καὶ ὅτι πρέπει νὰ αὐξήσῃ διὰ τῆς προσλήψεως τινῶν προσώπων, οὕτως ὥστε νὰ μὴ βλέπωμεν μόνον τὰ μαγειρεύματα τοῦ Κοκοῦ καὶ τὴν Ἀραβικὴν ἵπποδρομίαν εἰς τοῦ Βόλπη ἀλλὰ καὶ βουλὴν καὶ δικαστήριον καὶ παραστάσεις ἑλληνικὰς καὶ διαδηλώσεις ἀντιπολιτευομένων, ἀφοῦ μάλιστα ὁ Βόλπη κάμνει μεγάλην χρῆσιν σουμάδας καὶ φαβορίτσας, ὑψηλοῦ καπέλου καὶ βρετιγγότας.

— Ἄλλὰ τί νόστιμος εἶνε ἐκεῖνος ὁ πίθηκος τοῦ κρατεῖ ἐν φανάρι ὅπισθεν τῆς κυρίας, ἥτις εἶνε σκύλλα! !.

— Καὶ ποῖος πίθηκος τοῦ πολιτισμοῦ δὲν κρατεῖ σήμερον ἐν φανάρι ὅπισθεν μιᾶς κυρίας Σκύλλας;

— Ὡς πρὸς αὐτὸ κρύβε λόγια, φίλτατε ἀναγνώστα, πρὸς χάριν τῆς ἀναγνώστριάς.

Καὶ μήπως τὰ αὐτὰ παιχνίδια δὲν δύναται νὰ κάμουν καὶ τόσο ἄλλοι; Διατί τάχα νὰ θαυμάσω τὴν κατοίκαν, ἥτις στηρίζεται διὰ μίαν μόνον στιγμὴν εἰς τὰ χεῖλη μιᾶςμποτίλλιας, ἐνῶ ὁ τάδε κρασπατέρας ταγματάρχης ἐστήριξεν ὀλόκληρον τὴν ζωὴν του εἰς τὰ χεῖλη μιᾶςμποτίλλιας! καὶ ὁ κ. Γ. ἐπάνω εἰς μίαν τράπουλαν παιγνισχάρτων;! Πῶς νὰ θαυμάσω τὸν πίθηκον μὲ τὸ ὑψηλὸν καπέλλον, ἀφοῦ τόσοι νεανίσκοι τελειοποιήσαντες ἐν τὸς ἐξ αμηνου τὰς σπουδὰς των ἐν Παρισίοις, ἐπανερχονται ὑψηλοκάπελλοι, διὰ νὰ μὴ εἶπω ὑψηλοὶ-κάπηλοι! Πῶς νὰ θαυμάσω τὴν ἄρκτον, ἥτις περιπατεῖ ἐπὶ μιᾶς ὀλοκλήρου σφαίρας, ἀφοῦ ὁ συμπατριώτης της πανσλαυσι-σμός πλησιάζει νὰ καταλάβῃ ὀλόκληρον τὴν ὑψήλιον!

Ἄλλὰ βλέπω ὅτι ἐπέσκαμεν πάλιν εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ θὰ συμπέσῃ ἐκ μέου ὁ λόγος περὶ ζῶων, φαβορίτσας καὶ βρετιγγότας.

Λοιπὸν, ὦ ἀναγνώστα μου καὶ ὠραία ἀναγνώστρια, σᾶς εἰδοποιῶ ὅτι ἡ περιοδεία μου ἤτο μέχρι τῶν ζῶων, τὰ ὅποια μόνον ἀπαξ πρέπει τις νὰ βλέπῃ διότι ἄλλως ἐπέρχεται ἀπογοήτευσις.

Σᾶς ἐγκαταλείπω λοιπὸν καὶ πιστεύω τοῦ χρόνου πλέον νὰ σᾶς ἐπανίδω.

Καλὴν νύκτα σας!

Αὐγουστος, 1885.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΝΙΚΟΛΑΡΑΣ

ΦΛΥΑΡΙΑ

Α

Ἐγάθη τὸ ἰδανικὸν ὁ Φοῖβος πάει, πάει!
 Τὸ πεζικὸν τὸν ἔφαγε κ' ἡ γλῶσσα σου, Μανώλη!
 Λύρα κατάχλωμος κρατεῖ κι' αὐτὰ ψωμοζητάει,
 Μὰ φεύγουν — σὺν σέ δράματα Ἀντωνιάδου — ὄλοι.
 Κ' ἡ Μούσικις; — μακαρία τους, εὐλογημένη ὦρα! —
 Ἄφου τὰ πάντα ἔφαλλαν κι' αὐταῖς ταῖς ψάλλουν τώρα!
 Ψάλτης εἰς τὸ κεφάλι τους « Δεῦτε εἰς ὄλους κράζει,
 Τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν» πλὴν ἄδικα βραχχειάζει.
 Ἀφίληττις πηγαίνουε ὡτὰν Μιστριώτου στόμα . . .
 Λίγο καιρὸν ὁ Παρνασσὸς θὰ κμαρῶνῃ ἀκόμα!
 Σιδηροδρόμους ἢ ψήλαις κορφαῖς του θὰ ἰδοῦνε,
 Κάρα μὲ λειβαδίτικα μπαμπάκια νὰ περνοῦνε . . .
 Τὰ ἴδια καὶ ὁ Ἑλικὼν νὰ πάθῃ δὲν θ' ἀργήσῃ!
 Χρηματιστήριον κ' ἐκεῖ κανεῖς μας θενὰ κτίση!
 Τὰ πάντ' ἀλλάζουν καὶ περνοῦν' ἔτσι τὸ θέλ' ἡ μοῖρα!
 Ὅταν ἡ λίρα τραγουδεῖ, βουβαίνεται ἢ λύρα . . .
 Ἔ, καὶ νὰ ἐβουβαίνετο, μωρὲ παιδιὰ καυμένα,
 Καὶ τοῦ Δεμάθῃ ἢ ψευτιά καὶ τοῦ Γιαννάκ' ἢ πέννα!

Β

Ἐγάθη τὸ ἰδανικὸν εἰς τοὺς σοφοὺς μας χρόνους,
 Ὁ κόσμος μὲ τὸν Πήγησσο δὲν σπέρνει στὸν αἰθέρα
 Καὶ μὲ τὰ ποδαράκιά του βυθίζει ἢ μὲ ὄνους . . .
 Πλὴν βάζει στὰ καπούλια τους σιτάρι, ὄχι ἀγέρα.
 Φῶς ἐπιστήμης ἔλαμψεν ὁ κόσμος ἐλυτρώθη
 Ἀπὸ τῆς Μούσας τῆ γενιὰ καὶ τὰ φρενοκομεῖα!
 Ἀπὸ προλήψεις καὶ θεὸ καὶ ῥάσα ἐλευθερώθη.
 Πάει ὁ Γέρο - Σαβαῶθ νὰ βρῇ τὸ Γέρο Δία!
 Ἐμούχλιαζε τὸ φάντασμα στὸν ἀφαντό του θρόνο!
 Τ' ἀλλάξε ὅλα ὁ συρμὸς ἔξω ἀπ' ἐκεῖνον μόνον!

Εἶχε κηρύξει τὸ μηδὲν ὁ ἄνθρωπος θεὸ του,
 Πλὴν τέλος χειροτόνησε τὸν ἴδιο ἑαυτὸ του . . .
 Ἡ ἐπιστήμη εἶνε θεὸς σ' ὅλο τὸν κόσμον, μόνη!
 Σὲ λίγο θὰ λησμονηθοῦν ἀκόμα καὶ οἱ θρόνοι
 Σὺν τὸ τραγοῦδι π' ἄζει, στὴν Αἴγυπτον ὁ Μέδων!
 Ὅπως ξεχάσθη ὁ Καμπᾶς στὸ Πταισματοδικεῖον,
 Ἐμπρὸς στὸν φοβερὸν Καμπᾶν τοσούτων οἰκοπέδων,
 Ἐμπρὸς στὸν δορυκτῆτορα γαιῶν καὶ χωραφίων . . .
 Ἀλλὰ τί ἔλεγα; θαρρῶ διὰ τὸν πρῶην Πλάστην!
 Καίριος τὸ «πρῶην» καὶ αὐτὸν νὰ τὸν τιτλοφορήσῃ
 Ὡς φεῦ! συχὰ τιτλοφορεῖ καὶ ἄλλους καθ' ἐκάστην . . .
 Ὡς οἱ Μεγαλειότατοι! κι' αὐτὸς ἄς λησμονήσῃ.
 Ἄλλως ἄς ρίψῃ κερανοῦς! ἀλλὰ κι' αὐτὸ ἂν κἀνῃ,
 Τὸ ἀλεξικερανίου σὺν ποντικὸς τοὺς πιάνει . . .
 Τὰ παραμύθια πέρασαν' ἂν γράφ' ἡ Παλαιὰ του
 Πῶς ὁ Θεὸς εἶνε Θεὸς κ' ἐμεῖς ἐκείνου φλέβα,
 Τὸ γράφει κι' ὁ σημερινὸς αἰὼν εἰς τὰ παλιὰ του!
 Ἄ, ὁ κακόμοιρος Ἀδάμ καὶ ἡ Κυρία Εὐὰ
 Δὲν ἔχουν διόλου τὸν τιμὴν νὰ ἦνε πρόγονοί μας!
 Οἱ συκοφάντοι παντελῶς δὲν εἶνε ἡ ἀρχὴ μας . . .
 — Ὅ τι κι' ἂν γράφῃ ἡ Παλαιὰ εἶνε ψευτιά καὶ πλάνη —
 Ἐχομεν τὴν τιμὴν ἡμεῖς — εἶν' ὕψος Δεληγιάννη —
 Νὰ σφύξῃ εἰς τὰς φλέβας μας αἷμα πιστῶν προγόνων!
 Γορίλλοι εἶν' οἱ πρόπαπποι ἡμῶν, Γορίλλοι μόνον.
 Προπάτορας ἐτύχμαμε πολὺ εὐγενεστέρους,
 Ἡ κλῆ ἀπ' τὸν θεόκουτον Ἀδάμ ἐξυπνωτέρους . . .
 Μπορεῖ κ' ἡ Παλαιὰ Γραφὴ ψευτιάς νὰ ἦνε βρόχι,
 Ψεύματα λέγει ὁ Θεός, ἀλλὰ ὁ Δάρδιν ὄχι!

Γ

Ἐγάθη τὸ ἰδανικὸν τοῦ τίναξαν τὴ ράχι
 Ὁ πῆχυς καὶ τὸ νοῦμερο μ' ἀγέρι δὲν δειπιοῦμα!
 Ὅταν ἀδειάζει ἢ καρδιά γεμιρίζει τὸ στομάχι!
 Τώρα στὸν τάφο μ' ἀδειανὴ κοιλιὰ δὲν θενὰ μποῦμε,
 Ὅυτε θενὰ στεναζόμε γλῆ μιὰ ποῦ μᾶς ἀρέσῃ.
 Τὴν ὄρεξι σου ἀνοίξε; τὴν πιάνεις ἀπ' τὴ μέση

Καὶ δίχως δάκρυ, «σ' ἀγαπῶ καὶ θά πεθάνω, φῶς μου,»
 Χωρὶς νὰ τὴν παρακαλῆς, χωρὶς ἀροστυχίδα,
 Στὴν ἀγκαλιά σου χαιρέσαι τὴν εὐμορφιά τοῦ κόσμου
 Κ' ἕνα μικρὸ διάδοχο ἀφίνεις στὴν Πατρίδα.
 Νὰ ἔρωτας· κ' οἱ νέοι μας ἀκόμα καὶ οἱ ὄνοι,
 Ἔτσι γνωρίζουν ἢ δουλειὰ αὐτὴ πῶς τελειώνει.

Δ

Κάτω τοῦ γάμου τὰ βαρεὰ δεσμά, τὰ σιδερένια,
 Τῶν ἐλασιῶν τὰ μέτωπα, ἢ ζήλιας καὶ ἢ ἔννοια
 Τὴν εὐτυχίαν καὶ ἡμεῖς τῶν ζῶων θὰ χαρῶμεν,
 Χωρὶς προλήψεις, φυσικά, ἐλεύθεροι θὰ ζῶμεν.
 Ζῶα δὲν ἤμεθα κ' ἡμεῖς καὶ μάλιστα τὰ πρῶτα;
 Γιατί λοιπὸν γυρίζωμεν εἰς τὴν χαρὰ τὰ νῶτα;
 Γιατί τόσο θυμόνωμε ἀνίσως ἢ πλευρά μας
 Δίνει καὶ πέρν' ἕνα φιλὶ ἀπὸ τὸ γείτονά μας;
 Εἶνε τὰ κέρατα βαρεὰ; ῥωτήσετε τὸν Δεῖνα·
 —Τὸ ὄνομά του περιττὸν— καὶ θὰ σὰς ἀπαντήσῃ,
 Πῶς οὐτε τὰ αἰσθάνεται· ἔχει γυναίκα φίνα·
 Ποτὲ δὲν τὸ ἐνόησε . . . καὶ τί ἂν τὸ νοήσει;
 Αὐτὸ δὲν τὸν κουράζει,
 Τὸ κορωνάτο μέτωπο μπορεῖ καὶ τ' ἀνεβάξει.
 Ἀκόμη χθὲς μοῦ ἔλεγε μία γνωστὴ κυρία,
 «Πῶς με συνθήκαις ἢ τιμῆ εἶν' ἔντιμος μωρία.»
 Ἄν ἀτιμίαι τὴν τιμὴν ἀπ' τὴν ἀρχὴ ἐκαλοῦσαν,
 Ὡς ἀτιμαῖς ἢ τίμαις γυναῖκες θὰ περνοῦσαν.

Ε

Εἴμεθα τόρα στὴν ἀρχή· πλὴν ἢ ἡμέρα φθάνει,
 Ποῦ τὴ ζωὴ ὀλόχαρος κανεῖς θ' ἀπολαμβάνῃ
 Καὶ δίχως οἰκογένεια θὰ ζῶμεν καὶ θρησκεία,
 Χωρὶς παπάδες καὶ ψευτιά καὶ φλύαρα βιβλία.
 Μόνο τὴν ἀριθμητικὴ θὰ ἔρικτη τυπωμένα,
 Τοὺς λόγους τοὺς βασιλικούς με Δηλιγιάννη πέννα . . .
 Δὲν θενὰ ἦνε πουθενὰ εἰρκταῖς καὶ λαιμητόμος·
 Θὰ ἦν ἢ φύσις βασιλεύς, τὸ ῥε μπε λζὸ ὁ νόμος.

Θὰ ἦνε ἢ γυναῖκα μας τῶν συμπατριωτῶν μας
 Καὶ ἐκείνη ἰδικὴ μας.
 Κάθε παιδί ποῦ γεννηθῆ θὰ ἦνε καὶ δικό μας,
 Γιατί δὲν θὰ γνωρίζωμε ποῖο εἶνε τὸ παιδί μας . . .
 Καὶ τότε ἢ καρδίαι μας γιὰ ὅλους θενὰ πάλλη
 Καὶ ὅλοι θ' ἀγαπώμεθα μ' ἀγάπη πρὸ μεγάλης
 Ὅ ἕνας θὰ αἰσθάνεται διὰ τὸν ἄλλον πόνον·
 Δὲν θ' ἦνε ἢ ἀγάπη μας φιλόργουρη καὶ μόνο
 Γιὰ δύο-τρεις! ἐγωισμοῦ λουλουδι δὲν θὰ ἔξει,
 Ὅσαν τὴν διαθήκη σου, ἀειμνηστε Δεσκόζη . . .
 Ἀπὸ τῆς μάνας τὸ κακὸ θὰ ἐλευθερωθῶμε
 Κι' ἀπ' τὰ φιλιὰ της τ' ἄνοστα· μιὰ θάνα ἢ μητέρη,
 Ἡ γῆ ποῦ γεννηθεῖμε,
 Κ' ἕνα δὲν θενὰ ἔχωμε μονάκριβο πατέρα . . .
 Πέφτει κ' ἢ μητρικὴ στοργή, τὸ βάρβαρον καθήκον,
 Τὸ φίλτρον τὸ ἀνήτονον, τοῦ γάμου ἢ βλακεία·
 Θὰ τρώμε ἀτιμώρητοι ἐκ τῆς συκῆς τὸ σῦκον·
 Θὰ λειψ' ἢ οἰκογένεια, θὰ λειψ' ἢ τυραννία,
 Ἐμπρὸς ὧ, κολουδάχατα ὁ κόσμος θενὰ γίνῃ·
 Τέλος θὰ εὐτυχήσωμεν κ' ἐμεῖς ὡτὰν τὰ κτήνη . . .
 Θρησκεία, μάνα, σύζυγοι, ἀδέλφια, παραμύθια,
 Πηγαίνουν εἰς τὸ ἀνάθεμα κ' ἀρχίζει ἢ ἀλήθεια.
 Ὅ γάμος ὁ ἐλεύθερος στὸν κάμπο, στὸ γρασιδί,
 Καὶ δίχως ψάλλη καὶ παπὰ ἐλεύθερη κηδεῖα·
 Τὸ καλοκαῖρι θάχωμε τὴ γύμνωσι στολιδί,
 Γυμνοὶ θὰ σιργανίζωμε κ' αὐτὸ οἰκονομία . . .
 Τὴν ἀδελφὴ σου θ' ἀγαπᾷς καὶ θὰ καλοκαρδίξης
 Ἀκόμα καὶ τὴν κόρη σου χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃς . . .
 Κι' ἂν τὸ γνωρίζῃς τάχα τί; βλάπτεις μ' αὐτὸ κανένα;
 Δὲν τάχε με τὴν κόρη του ὁ Βόργιας ψημμένα;
 Ἦτον ἐκεῖνος ἄνθρωπος, ἔλεπε καὶ παρκέει·
 Ἀπ' τῆς σαίτας τὸν καιρὸ προῖδε τὸ τουφέκι . . .

 —Ἐδῶ ἀκούω «κυνισμός» καὶ «βδελυρὸν» ἀκόμα·
 Ἄ, βγαίνει ἀπὸ ποιητοῦ ὁ λόγος οὗτος στόμα.

—“Ε, ποιητά μου! εὐτυχῶς δὲν μοιάζεις μὲ κανένα!
Σὺ θ' εἶλεις κόρη ἄρρωστη, σχεδὸν ἀγέρα, σκόνη.

“Αχ, μὲ τὴν πούλια τῆ χλωμῆ, θαρρῶ, τάχεις ψημμένα
Γιατὶ εἶνε ἀρρωστηάριχη... ὁ ἥλιος σὲ θαμνῶνει!

“Ὅμως ἐμεῖς ταῖς θέλουμε γεραῖς σὰν τὰ ραπάνια,
Γεμάταις αἷμα καὶ ζωτικὴ καί... δίγως περιφάνεια.

Κι' ἂν συγγενεύωμε μ' αὐταῖς κομμάτι δὲν πειράζει!

“ὦ, δὲν λεπτολογεῖ κανεὶς τὸ αἷμα ὅταν βράζει.

Τὴν ποίησι καὶ τῆ ψευτικῆ ἀλήθεια ξεριζῶνει.

Πᾶνε οἱ χρόνοι τῆς σκιᾶς, τοῦ ἡλίου ἤλθαν χρόνοι!

Πρῶτα βασίλευε ἡ καρδιά σ' ὅλη τῆ γῆ, μονάχη,
Ὢ βασιλεύση σήμερα καὶ τὸ γερὸ στομάχι.

Τῆ σκεπασμένη ἠδονῆ χυρὰ θὰ ξεσκεπάση

Κι' ἡ ἀνθρωπότης ἡ πτωχὴ μὲ θάρρος θὰ γελάση.

Στὰ χρόνια τοῦτα τὰ πεζὰ κι' ὁ Ὀμηρος ἂν ζοῦσε

Τοῦ κύρ Βαρνάβα μάγειρας νὰ γίνη θὰ ζητοῦσε!

Μπριζόλαις θενὰ εἴψηνε μὲ τὰ ποιήματά του,

Καὶ θενὰ ἦτον πάντοτε γεμάτη ἡ κοιλιὰ του,

Ὁ Ἀρχιμήδης μοναχὰ θενὰ καλοπενοῦσε...

Ὁ Θεουκιδίδης τοῦ Συγγροῦ θενὰ παρχαλοῦσε

Νὰ πάρη τὰ κητάστιχα, καὶ μετὰ προσπαθείας

Ὁ ἥρωας τῶν Θερμοπυλῶν, ὁ τῆς Ἑλλάδος στήλος,

Θὰ ἦτο τὸ πολὺ πολὺ κανεὶς ἐπιλοχίς,

Καὶ κηρυξ θὰ ἐγίνετο ὁ φωναχτὰς Αἰσχῦλος!

Σὰν τὸν Γιαννάκη σήμερα μὲ τοὺς ὑποστυνόμους

Τὸν Εὐριπίδῃ θαδύλεπες μὲ τὸν Κριεζῆ ἀντάμα,

Τὸν Σοφοκλῆ νὰ περπατῆ μὲ σάκκον εἰς τοὺς ὧμους

Κι' εἰς σένα θενὰ ἄφινε, Κουτούβαλη, τὸ δρᾶμα!

Στὰ χρόν! αὐτὰ τὰ ζωτεινὰ ἡ ποίησις καὶ πλάνη,

Τὸ πνεῦμα παραδίδει!

Καὶ μόνο ὁ Λουκιανὸς μὲ τὸν Ἀριστοφάνη,

Χάριν θὰ εὔρισκον — ἐὰν ἐπέτρεπε; Ροῖδη. —

Α. Π.

ΠΗΛΕΝΙΑ ΠΕΘΕΡΑ

Σκῶμια

Π Ρ Ο Σ Ω Π Α

ΤΑΣΣΟΣ ΜΑΓΚΑΝΟΣ

ΣΠΗΡΟΣ ΤΖΑΜΑΣ

ΛΧΘΟΦΟΡΟΣ

ΣΤΥΛΙΑΝΗ

Ἡ σκηνὴ σύγχρονος ἐν Ἀθήναις.

Δωματίον εὐρύχωρον γυμνὸν ἐπίπλων σχεδόν. Θύραι τοῦ δωματίου ἐκατέρωθεν. Θύρα εἰς τὸ βάθος καὶ δεξιᾶ μὲν τῆς θύρας ταύτης ψάθινον ἀνάκλιτρον ἀριστερᾶ δὲ τράπεζα ἐφ' ἧς ὑάλινον ἀγγεῖον πλήρες ὕδατος, ἐν ᾧ πλέουσιν ἐρυθροὶ ἰχθύς. Ἐπὶ τῶν τοίχων εἰκόνες παριστώσαι σκηνὰς τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως. Ἐδώλια ψάθινα.

ΣΚΗΝΗ Α'

ΜΑΓΚΑΝΟΣ εἰσερχόμενος ἀριστερῶθεν, ΤΖΑΜΑΣ εἰσερχόμενος διὰ τῆς μεσαίας θύρας.

ΤΖΑΜΑΣ

Καλημέρα.

ΜΑΓΚΑΝΟΣ

Καλῶς τον.

ΤΖΑΜΑΣ

Μ' ἐγύρευες, ἔμαθα.

ΜΑΓΚΑΝΟΣ

Ναί, ἤθελα κάτι νὰ σοῦ εἰπῶ. Κάθισε.

ΤΖΑΜΑΣ καθήμενος

Συννεφιασμένο σὲ βλέπω· τί τρέχει;

ΜΑΓΚΑΝΟΣ καθήμενος παρ' αὐτῶ

Νὰ... ἢ Στυλιανή...

ΤΖΑΜΑΣ

Τί ἔπαθε;

ΜΑΓΚΑΝΟΣ

Ξέρω κ' ἐγώ;... ἔλεγα νὰ τὴν ἔπερνες σπίτι σου...

ΤΖΑΜΑΣ ἐγειρόμενος

Σπίτι μου;

ΜΑΓΚΑΝΟΣ

Γιὰ λίγον καιρὸ μονάχα... ὅχι γιὰ πάντα...

ΤΖΑΜΑΣ

Μὰ τί ἔτρεξε;

ΜΑΓΚΑΝΟΣ

Εἴμαστε πέντε μῆνους παντρεμμένοι... τί λέω γώ, ... πέντε καὶ πᾶν ἔξη... σ' αὐτοὺς τοὺς ἔξη μῆνους μέσα ἕναν κακὸ λόγο δὲν ἀλλάξαμε. Καλὴ, φρόνιμη, νοικοκυρὰ, εἶνε χαριτωμένη γυναικίᾳ ἢ Στυλιανή μου... μὰ εἶνε τώρα κάμποσαις μέραις ποῦ δὲν κάνει ἄλλη δουλεὶά παρά νὰ κλαίῃ ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἴσα μὲ τὸ βράδυ.

ΤΖΑΜΑΣ ἐκπληκτος.

Κλαίει;

ΜΑΓΚΑΝΟΣ

Καὶ τί κλόμμα!

ΤΖΑΜΑΣ καθήμενος

Μήπως ἔχει τίποτε; Δὲν τὴν ῥώτητες;

ΜΑΓΚΑΝΟΣ

Μιὰ καὶ δυὸ φοραὶς; Κάθε στιγμή τὴ ῥωτῶ... μήπως λέει καὶ τίποτε;... Τίποτε... Δὲ βγάζει μιλιὰ ἀπ' τὸ στόμα της καὶ νὰ τὰ δάκρυα ἴσα μὲ τὰ πόδια της.

ΤΖΑΜΑΣ

Μπᾶ!

ΜΑΓΚΑΝΟΣ

Εἶπα κ' ἐγὼ νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ τὴν πάρῃς γιὰ μερικαῖς μέραις ἔς τὸ σπίτι σου, σὰν ἀδερφή σου ποῦ εἶνε, ἴσως καὶ σὰς ἐπεθύμησε, ξέρω κ' ἐγώ;

ΤΖΑΜΑΣ

Τί νὰ κάνῃ ἔς τὸ σπίτι; Πέντε ἀδέρφια χωρὶς μάνα, χωρὶς πατέρα, καθένας μὲ τὴ δουλειά του ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι ὅλη τὴν ἡμέρα, τί νὰ κάνῃ σ' ἐμᾶς;

ΜΑΓΚΑΝΟΣ

Νὰ ξανόξη ἢ καρδιάτης... ξέρω κ' ἐγώ;

ΤΖΑΜΑΣ

Ἄ, μπᾶ! κολοκύθια! Φώνηξες τὸ γιαιτρό;

ΜΑΓΚΑΝΟΣ

Τρεῖς γιαιτροὺς τῆς ἔχω φέρε ἴσα μὲ τώρα.

ΤΖΑΜΑΣ

Αἱ, τί εἶπαν;

ΜΑΓΚΑΝΟΣ

Κανένας δὲν ἔμπορετε νὰ καταλάβῃ τί ἔχει.

ΤΖΑΜΑΣ

Ποῦ εἶνε; πάμε νὰ τὴν ἰδῶ.

ΜΑΓΚΑΝΟΣ

Νά τὴν ἔρχεται... Κῦτταξέ τὴν, πάλι κλαμμένη εἶνε. Δὲν τὴν ῥωτᾷς ἐσὺ τί ἔχει, τί θέλει; ἴσως ἐσένα σοῦ εἶπῃ τὸν πόνο της.

ΤΖΑΜΑΣ

Θὰ τὴν ῥωτήσω ἀφ᾽σέ με μονάχο μαζί της.

ΣΚΗΝΗ Β'

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΩ ΣΤΥΛΙΑΝΗ

ΣΤΥΛΙΑΝΗ μελαγχολικῶς.

Καλημέρα, Σπύρο, πῶς ἀπὸ 'δῶ;

ΤΖΑΜΑΣ

Αἴ, ἤρθα νὰ ἰδῶ τί κάνετε.

ΣΤΥΛΙΑΝΗ δακρύουσα.

Τί κάνουν τ' ἀδέρφια μας; πῶς δὲν ἔρχονται; . . . μ' ἐξέ-
χάσατε.

ΜΑΓΚΑΝΟΣ κρυφίως τῷ Τζάμα

Αὐτὸ εἶνε ποῦ σοῦ λέω. . . σᾶς ἐπιθύμησε.

ΤΖΑΜΑΣ

Δὲ σ' ἐξέχασε κανεὶς, Στυλιανή μου, μὰ ἡ δουλειᾶς, βλέπεις.

ΜΑΓΚΑΝΟΣ κρυφίως τῷ Τζάμα

'Ρώτησέ την τὸ λοιπὸν, ἐγὼ ἐδῶ εἶμαι, δὲ φεύγω. [Μεγαλο-
φώνως.] Θέλεις τίποτε, Στυλιανή; πᾶν ἴσα μὲ τὸ παζάρι.

ΣΤΥΛΙΑΝΗ

"Οχι: εὐχαριστῶ.

ΜΑΓΚΑΝΟΣ ἀπερχόμενος ἰδίᾳ

Τί νὰ ἔχῃ ἡ καυμένη!

ΣΚΗΝΗ Γ'

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΩ πλὴν τοῦ ΜΑΓΚΑΝΟΥ

ΤΖΑΜΑΣ

Λοιπὸν, Στυλιανή, πῶς τὰ πᾶμε; καλὰ;

ΣΤΥΛΙΑΝΗ στένουσα

Ἄ!

ΤΖΑΜΑΣ

Γιατί, γιατί, βαρυναστενάζεις;

ΣΤΥΛΙΑΝΗ

'Αμ' εἶνε ζωὴ αὐτή;

ΤΖΑΜΑΣ

Τί ἔχεις; δὲν εἶσαι εὐτυχισμένη;

ΣΤΥΛΙΑΝΗ

Εὐτυχισμένη λέει; Ποιὸς ἔχασε τὴν εὐτυχίαν γιὰ νὰ τὴν εὐρω-
γῶ;

ΤΖΑΜΑΣ

Τί λὲς, Στυλιανή μου; ἔχεις κανένα παράπονον μὲ τὸν ἄντρα
σου;

ΣΤΥΛΙΑΝΗ

'Α, ὁ καυμένος! καλλίτερος ἄντρας δὲν ἔμπορεῖ νὰ γείνη σ'
αὐτὸν τὸν κόσμον.

ΤΖΑΜΑΣ

Λοιπὸν; ποῦ εἶναι ἡ δυστυχία σου: [Βλέπων αὐτὴν κλαίουσαν].
Μὰ τί κλαῖς; τί σοῦ λείπει; "Ολα τᾶχεις, ἀφοῦ καλλίτερος ἄν-
τρας δὲν ἔμπορεῖ νὰ γείνη ἔς αὐτὸν τὸν κόσμον ἀπὸ τὸν Τάσσο.
Στὸ σπῆτι δὲν εἶχες τὰ καλὰ ποῦ ἔχεις ἐδῶ. Εἴχαμε τὴν ἀτυ-
χίαν νὰ χάσουμε τοὺς γονιούς μας; μικρὰ παιδιά, σᾶς ἐμεγάλωσα
ἐγὼ, σ' ἐπάντρεψα, ζῆς εὐτυχισμένη, τί παραπάνω θέλεις;

ΣΤΥΛΙΑΝΗ

Τί θέλω;

ΤΖΑΜΑΣ

Ναί, πὲς μου τί σοῦ λείπει νὰ σοῦ τὸ δόσουμε. Ἄν δὲν ἔμπο-
ρῆ ὁ ἄντρας σου ἕνας, πέντε ἀδέρφια εἴμαστ' ἐμεῖς καὶ ὁ διάβο-
λος νὰ σκάσῃ κατὶ θὰ καταφέρουμε.

ΣΤΥΛΙΑΝΗ

Οὔτε ὁ ἄντρας μου, οὔτ' ἐσεῖς θὰ ἔμπορέσετε ποτὲ νὰ μοῦ δώ-
σετε ἐκεῖνο ποῦ θέλω καὶ γι' αὐτὸ θὰ εἶμαι πάντα δυστυχισμένη.

ΤΖΑΜΑΣ

Τόσο μεγάλο πράγμα εἶνε ; [Βλέπων ὅτι πάλιν κλαίει.] Πάλι κλαῖς ; Τέλος πάντων πές τί εἶνε καί ποιός ξέρει ἂν δὲ ἴμπο-
ρέσουμε νὰ κάνουμε τίποτε

ΕΤΥΛΙΑΝΗ ὀλοφυρομένη

"Αῤῥησε... δὲ γίνεται...

ΤΖΑΜΑΣ

Μὰ μὴν κλαῖς, Στυλιανή μου, γιατί ραγίζεται ἡ καρδιά μου
νὰ σὲ βλέπω... Πές μου τί εἶνε... "Ἐλα Στυλιανή, πές το
τοῦ ἀδερφοῦ σου, Στυλιανή μου. (ἐναγκαλιζόμενος αὐτήν.) Μὴ χαλ-
νῶς τὰ ματάκια του... τί θέλεις ; πές μου τί θέλεις ;

ΕΤΥΛΙΑΝΗ

"Ἦθελα...

ΤΖΑΜΑΣ

Λέγε λοιπὸν... τί ἤθελες ;

ΕΤΥΛΙΑΝΗ

"Ἦθελα μιὰ πεθερά.

ΤΖΑΜΑΣ

Τί πράγμα ;

ΕΤΥΛΙΑΝΗ

Μιὰ πεθερά.

ΤΖΑΜΑΣ

Πεθερά ;

ΕΤΥΛΙΑΝΗ

Ναί.

ΤΖΑΜΑΣ

Τί εἶνε αὐτό ; ἔπιπλο ἢ ρούχο ;

ΕΤΥΛΙΑΝΗ

Καλὲ μιὰ πεθερά... πεθερά... πῶς νὰ σοῦ εἰπῶ ;...

ΤΖΑΜΑΣ

Μὰ μήπως ξέρω ἐγὼ τί θέλετε νὰ ἴητε σήμερα μ' αὐτό ; κα-
θὼς κατάντησαν ἡ μόδες ποῦ ξέρω ἐγὼ τί θὰ εἰπῆ πεθερά ;

ΕΤΥΛΙΑΝΗ

"Αḡ. Θεέ μου, δὲν καταλαβαίνεις. Καλὲ σοῦ λέω πεθερά...
νὰ σὺν νὰ εἰποῦμε μιὰ μάνα.

ΤΖΑΜΑΣ ἐγειρόμενος βιαίως

Τί ; μιὰ μάνα ; τέτοια πεθερά θέλεις ;

ΕΤΥΛΙΑΝΗ

Ναί, τέτοια ἤθελα νῆχα, κι' ἄς ἦταν καὶ πηλένια.

ΤΖΑΜΑΣ ποιῶν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ

Μέγας εἶσαι κύριε καὶ θυμαστὰ τὰ ἔργα σου ! Καὶ γι' αὐτὸ
κλαῖς ;

ΕΤΥΛΙΑΝΗ κλαίουσα

Γι' αὐτό.

ΤΖΑΜΑΣ μειδιῶν

'Αμ' δὲν εἶσαι καλά, Στυλιανή μου, καὶ καλὰ θὰ κάνης νὰ πᾶς
'ς τὴν Τήνο τώρα ποῦ θ' ἄρθη τὸ πκηγηῦρι.

ΕΤΥΛΙΑΝΗ

Γέλα ἐσύ, ἐγὼ ὅμως εἶμαι δυστυχισμένη.

ΤΖΑΜΑΣ

Γιατί δὲν ἔχεις πεθερά ! Σῶτον κύριε τὸν λαόν σου ! 'Αμ' ἐδῶ
οἱ ἄνθρωποι δίνουν ὅ τι ἔχουν καὶ δὲν ἔχουν γιὰ νὰ μὴν ἔχουν πε-
θερά καὶ σὺ κλαῖς γιατί δὲν ἔχεις ;

ΕΤΥΛΙΑΝΗ

'Ακούς, λέει, κλαίγω, πῶς νὰ μὴν κλάψω ; λίγο τῶχεις ;

ΤΖΑΜΑΣ

Αἶ, καλὰ, τί νὰ γείνη τώρα ; νὰ εἶχε ὁ ἄντρας σου μητέρα
νὰ τὴν φέρη νὰ κάτση μαζί σου' μὰ ποῦ δὲν ἔχει ;

ΚΩΝΣΤ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΣΤΥΛΙΑΝΗ κλαίουσα

Αὐτὸ εἶνε ποῦ δὲν ἔχει... γιατίι νὰ μὴν ἔχη;

ΤΖΑΜΑΣ

Γιατί, γιατίι... γιατίι πέθανε.

ΣΤΥΛΙΑΝΗ ὀλοφυρομένη

Γιατί νὰ πεθάνη;

ΤΖΑΜΑΣ

Αἶ, μὰ εἶσαι ντίπ παιδί, καὶ μὲν ἔχεις Στυλιανή, καὶ φταῖω ἐγὼ ποῦ κάθουμαι καὶ μιλῶ μιλῶ σου. [Λαμβάνων τὸν πῖλον αὐτοῦ.] Ἄντίο.

ΣΤΥΛΙΑΝΗ

Φεύγεις;

ΤΖΑΜΑΣ

Ἄμ' τί νὰ κάνω; μοῦ γυρεύεις πεθερά, ποῦ νὰ τὴν εἶρω γὼ τὴν πεθερά; Θέλεις νὰ τὴν φτειάσω; Ἄν ἦμουν μαρμαρᾶς νὰ σου φτεῖταινα μιὰ πηλένια ἀφοῦ καὶ τέτοια σοῦ κάνει' μὰ δὲν εἶμαι μαρμαρᾶς, εἶμαι φούρνικρος κ' ἡ πεθεραῖς δὲν γίνονται ἀπ' ἀλεύρι, ὅσο κι' ἂν τῆς ζυμώσης.

ΣΤΥΛΙΑΝΗ ὀλοφυρομένη

Καλὰ... αὐτὴ ἡ λύπη θὰ μὲ πᾶν ἔς τὸν τάφο. [Ἄνερχομένη.] Ἄντίο.

ΤΖΑΜΑΣ

Ἔλα ἐδῶ, ποῦ πᾶς;

ΣΤΥΛΙΑΝΗ ἀπερχομένη.

Δυστυχία μου!

ΣΚΗΝΗ Δ'

ΤΖΑΜΑΣ καὶ εἶτα ΜΑΓΚΑΝΟΣ

ΤΖΑΜΑΣ

Πάει ἔφυγε! [κατερχόμενος] Δὲν εἶνε καλὰ ἡ ἀδερφή μου

καὶ πρέπει νὰ κυτταχτῆ. Ἄκουε ἐκεῖ νὰ θείλῃ πεθερά! Καὶ κλαίει γι' αὐτό. . . . Κλαίει! . . . ἔμεινε ἡ μισή ἀπὸ τὸν καὶμὸ της. Μπᾶ, μπᾶ, . . . μήπως τῆς ἴσχυσε; . . . Δυστυχισμένη Στυλιανή!

ΜΑΓΚΑΝΟΣ εἰσερχόμενος ἀκροποδητὴ

Αἶ. . . σοῦ εἶπε;

ΤΖΑΜΑΣ

Τί νὰ σοῦ εἶπῶ, Τάσσο μου, εἶναι μεγάλο τὸ δυστύχημα. . . .

ΜΑΓΚΑΝΟΣ

Τί;

ΤΖΑΜΑΣ

Ναί, μεγάλο εἶνε καὶ πρέπει νὰ τὸ πάρουμε ἀπόφασι.

ΜΑΓΚΑΝΟΣ

Μὴ μὲ τρομάξῃς Σπύρο. . . τί ἔχει;

ΤΖΑΜΑΣ

Τί ἔχει, τί ἔχει. . . ἐκεῖνο ποῦ δὲν ἔχει.

ΜΑΓΚΑΝΟΣ

Τί πρᾶμμα;

ΤΖΑΜΑΣ

Δὲν ἔχει πεθερά.

ΜΑΓΚΑΝΟΣ

Πεθερά!

ΤΖΑΜΑΣ

Ναί, ὅλα της τὰ κλάμματα γι' αὐτὸ εἶνε, γιατίι δὲν ἔχει πεθερά.

ΜΑΓΚΑΝΟΣ

Ἔλα τώρα, μὴ χωρατεύῃς ἀδερρέ, καὶ πὲς μου τί ἔχει;

ΤΖΑΜΑΣ

Ἄκουσέ μου ποῦ σοῦ λέω, τί; θὰ σὲ γελᾶσω; Αὐτὸ εἶνε ἀρρώστια σὰν κάθε ἀρρώστια καὶ πρέπει νὰ φωνάξουμε τοὺς για-

τρούς. Τί μὲ κυττάζεις; ἡ γυναῖκά σου εἶνε ἄρρωστη παιδί μου. Εἶνε κακὸ . . . μὰ τί νὰ γείνη; πρέπει νὰ τὸ πάρουμε ἀπόφασι. Πάλι μὲ κυττάζεις! Νοιώθεις ρωμαίτικα ἢ δὲ νοιώθεις; Θέλει πεθερὰ καὶ ὅταν μιὰ γυναῖκα σου γυρεύει πεθερὰ καὶ σοῦ λέει μάλιστα ὅτι καὶ πηλένια ἂν εἶνε δὲν τὴν 'νοιάζει πάει νὰ πῆ πῶς λασκάρισαν ἢ βίδις καὶ σὰν φρόνιμοι ἄνθρωποι ποῦ εἴμαστε νὰ τὴν στείλουμε 'ς τὴν Τῆνο.

ΜΑΓΚΑΝΟΣ ἐμβρόντητος

'Σ τὴν Τῆνο!

ΤΖΑΜΑΣ

'Ακοῦς ἐκεῖ πηλένια! [Τύπτων τὸ μέτωπον αὐτοῦ.] "ὦ!

ΜΑΓΚΑΝΟΣ

Τὶ ἐπάθεις;

ΤΖΑΜΑΣ

Μία ιδέα!..... περίμενέ με κ' ἔρχουμαι.

ΜΑΓΚΑΝΟΣ

Ποῦ πᾶς;

ΤΖΑΜΑΣ ἐξερχόμενος

Τώρα, τώρα.

ΣΚΗΝΗ Ε'

ΜΑΓΚΑΝΟΣ καὶ εἶτα ΣΤΥΛΙΑΝΗ

ΜΑΓΚΑΝΟΣ

Μπᾶ! Δὲ γίνεται! θὰ παράκουσε ὁ Σπύρος. Πεθερὰ λέει γυρεύει ἡ γυναῖκα μου; τί πεθερὰ; Δὲν ἔχει καὶ νόημα. Κάτι ἄλλο θὰ τοῦ εἶπε καὶ δὲ τὸ κατάλαβε.....

ΣΤΥΛΙΑΝΗ

'Ηρθες, Τάσσο;

ΜΑΓΚΑΝΟΣ

Καλὲ τί μούλεγε ὁ Σπύρος;

ΣΤΥΛΙΑΝΗ

'Α, σοῦ τὸ εἶπε;

ΜΑΓΚΑΝΟΣ

Ναί, μὰ κάτι ἄλλο θὰ τοῦλεγε εὐὸ, κι' αὐτὸς δὲν κατάλαβε καὶ μούλεγε ἄλλα τῶν ἄλλῶν. Πεθερὰ λέει θέλεις;

ΣΤΥΛΙΑΝΗ κλαίουσα

Καλὰ ἔλεγα ἐγὼ νὰ μὴν τὸ εἰπῶ σὲ κανέναν. . . . νὰ, τώρα. . . γελάτε....

ΜΑΓΚΑΝΟΣ ἰδίᾳ.

Μπᾶ, μπᾶ τί θὰ εἶπῃ αὐτό;

ΣΤΥΛΙΑΝΗ

Καὶ δὲν τῶχετε γιὰ τίποτε νὰ μὲ πάρετε καὶ γιὰ τρελλή.... μὰ τί νὰ κάνω ποῦ δὲν τὸ θέλω.... τῶχω μέσα 'ς τὴν καρδιά μου καὶ μοῦ φαίνεται πῶς θὰ πεθάνω γιὰτί δὲν ἔχω πεθερὰ.

ΜΑΓΚΑΝΟΣ ἰδίᾳ.

'ὦ δυστυχία μου! δὲν εἶνε 'σ τὰ καλά της ἡ Στυλιανή μου.

ΣΤΥΛΙΑΝΗ

"Αχ, γιὰτί νὰ μὴ ζῆ ἡ μάνα σου Τάσσο μου! θὰ τὴν ἀγαποῦσα, θὰ τὴν ξέρεις πόσο θὰ τὴν ἀγαποῦσα;

ΜΑΓΚΑΝΟΣ ἰδίᾳ ὀργίως

'Ἐτσι μοῦ ἔρχεται νὰ

ΣΤΥΛΙΑΝΗ κλαίουσα

Μὰ 'πέθανε ἡ καὺμένη.

ΜΑΓΚΑΝΟΣ ἰδίᾳ καταστέλλων τὴν ὀργὴν αὐτοῦ

Καλλίτερα νὰ τὴν πάρω μὲ τὸ καλό.

ΣΤΥΛΙΑΝΗ

Καὶ! 'πέθανε χωρὶς νὰ τὴν γνωρίσω.

ΜΑΓΚΑΝΟΣ

"Ακουσε νὰ σοῦ εἰπῶ, Στυλιανή μου, αὐτὸ ποῦ ζητᾶς θὰ εἶχε νόημα ἂν ζοῦσε ἡ μάνα μου· ἀλλὰ καὶ τότες δὲν ξέρω ἂν θὰ ἦταν σωστὸ νὰ τὴν εἶχες ἐδῶ.

ΣΤΥΛΙΑΝΗ

Γιατί;

ΜΑΓΚΑΝΟΣ

Ἡ μάνα μου ἦταν καλὴ γυναῖκα· ὅσο καλὴ ὅμως κι' ἂν εἶνε μιὰ μάνα, πάντοτες εἶνε κακὴ πεθερὰ, νὰ τὸ ξέρης αὐτό. Δὲν τὸ λέω γιὰ τὴ μάνα μου, γιατί ἐσένα καθὼς εἶσαι καὶ τόσο καλὴ θὰ σ' ἀγαποῦσε σὰν τὰ μάτια της, μὰ ἔτσι εἶνε αὐτὸς ὁ κόσμος. Ὁ γυιὸς πάντα εἶνε γυιὸς κι' ἡ νύφη πάντα νύφη. Θᾶρχουνταν μιὰ μέρα ποῦ θὰ τὰ χαλνούσατε.

ΣΤΥΛΙΑΝΗ

Ἐγὼ νὰ τὰ χαλνούσα μαζί της; ποτέ. Ἐ τὰ πούπουλα θὰ τὴν εἶχα ἔς τὸ κεφάλι μου, σκλάβια της θὰ 'γενόμουν' ἐγὼ, ἐγὼ... ἂ, μόνον αὐτὸ δὲ θὰ ἔβλεπες....

ΜΑΓΚΑΝΟΣ

Σὲ πιστεύω· ἀλλὰ τέλος πάντων ἡ μάνα μου 'πέθανε, ἂν ζοῦσε ὁ πατέρας μου θὰ τὸν παρακαλοῦσα νὰ ξαναπαντρευόταν γιὰ νὰ ἔχης μιὰ γυναῖκα ποῦ θάμοιαζε μὲ πεθερὰ. Καὶ ὁ πατέρας μου δὲν ζῆ, τώρα τί νὰ σοῦ κάνω; Ἄφησε λοιπὸν αὐταῖς τῆς ιδέαις, ἀφοῦ αὐτὴ εἶνε ὅλη ὅλη ἡ λύπη σου, καὶ ἔλα νὰ ζήσουμε εὐτυχισμένοι σὰν τῆς πρώτης 'μέρας. Δὲν εἶνε καλλίτερα;

ΣΤΥΛΙΑΝΗ

"Ὁχι· ἐγὼ θὰ πεθάνω.

ΜΑΓΚΑΝΟΣ ἰδίᾳ

ἘΑ, μὰ δὲν παίρνεις βλέπω, ἀπὸ λόγια....

ΣΤΥΛΙΑΝΗ

Τάσσο, νὰ τὸ ξέρης θὰ πάρω φαρμάκι.

ΜΑΓΚΑΝΟΣ

Γιὰ νὰ σοῦ εἰπῶ, γυναῖκα, εἶμαι καλὸς καλὸς μὰ ὅταν μὲ παραρροσκόσουν ἀνάθω. Τί ἀνοησίαις εἶνε αὐταῖς ποῦ λές; Κύτταξε ν' ἀφήσης αὐταῖς τῆς ιδέαις, γιατί αἱ, δὲ θέλω καὶ πολὺ γιὰ ν' ἀνάψω. Ἐγὼ σ' ἔχω κυρὰ μὲς ἔς τὸ σπῆτι μου, τίποτε δὲ σοῦ λείπει, σ' ἀγαπῶ σὰν τὴν πρώτη 'μέρα ποῦ παντρευτήκαμε κι' ἐσὺ ἔρχεσαι μ' αὐταῖς τῆς ἀνοησίαις νὰ μοῦ χαλάσης ὅλη μου τὴν ἡσυχίαν; Καὶ νὰ γύρευες τίποτε σωστὸ, ἔς τὸ διάολο, δὲ θὰ 'μιλοῦσα· μὰ νὰ γυρεύης πεθερὰ, ὅταν ξέρης πῶς πέθανε ἡ μάνα μου; ἂν σ' ἀκούση καὶ κανεὶς τί θὰ εἰπῆ; θὰ σὲ πάρη γιὰ τρελλή... Νὰ σοῦ εἰπῶ ἕνα πρᾶμμα; ὅλα κι' ὅλα, μὰ τρελλὴ γυναῖκα δὲν τὴν θέλω καὶ ξέρε το.

ΣΤΥΛΙΑΝΗ κλαίουσα

Δὲ φταίτε σεῖς, φταίω ἔγὼ ποῦ τόβγαλ' ἀπ' τὸ στόμα μου...

ΜΑΓΚΑΝΟΣ

Πάλι;

ΣΤΥΛΙΑΝΗ ὀλοφυρομένη

"Ἄχ, πεθεροῦλα μου, ποῦ εἶσαι, πεθερὰ μου;

ΜΑΓΚΑΝΟΣ ὀργίλιως ἰδίᾳ

ἘΑ, μὰ ἔχασα πλέον τὴν ὑπομονὴ καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι....

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΩ καὶ ΤΖΑΜΑΣ

ΤΖΑΜΑΣ

Ἄϊ, ποῦ θὰ τὴν βάλῃς Στυλιανή;

ΣΤΥΛΙΑΝΗ

Τί πρᾶμμα;

Ποῦ θὰ τὴν βάλῃς; ΤΖΑΜΑΣ

Ποιάν; ΣΤΥΛΙΑΝΗ

Τὴ πεθερά σου. ΤΖΑΜΑΣ

Τί; ΣΤΥΛΙΑΝΗ

Σαῦ ἔφερα μιὰ.... ΤΖΑΜΑΣ

Πεθερά; ΣΤΥΛΙΑΝΗ

Ναί, πεθερά, καὶ κύτταξέ την σοῦ ἔχει κ' ἓνα καμμάρι. ΤΖΑΜΑΣ

[Εἰσέρχεται ἀχθοφόρος φέρων ἐπ' ὄμων γύψινον ἀγαλμα γυναικὸς ἀρ-
χαίας, μετρίου ἀναστήματος.]

ΣΤΥΛΙΑΝΗ ἔκπληκτος.

Ἄ! ΤΖΑΜΑΣ

Δὲ μοῦ εἶπες ὅτι καὶ πληνία ἂν ἦταν θὰ σοῦκανε; νὰ ἐγώ, σοῦ ἔφερα ἀπὸ γύψο ποῦ ἀΐζει καὶ παραπάνω.

ΣΤΥΛΙΑΝΗ ὀδηγοῦσα τὸν ἀχθοφόρον

Ἐδῶ, ἐδῶ φέρ' την.

Ἡ Στυλιανὴ λέγει τῷ ἀχθοφόρῳ νὰ τοποθετήσῃ αὐτὴν κατὰ γῆς, εἴτε θέτει αὐτὴν ἐπὶ τινος ἐδωλίου, κατόπιν μεταφέρει αὐτὴν εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς σκηνῆς καὶ θέτει αὐτὴν ἐπὶ τινος τραπέζης. Βλέπουσα ὅτι ἐτοποθετήθη ὑψηλὰ μεταφέρει αὐτὴν ἐπὶ τινος ἐδωλίου. Ὁ ἀχθοφόρος εἰς πᾶσαν μετακίνησιν δεικνύει σημεῖα δυσαρσεκειᾶς ἢ Στυλιανὴ ὅτι μὲν εὐχαριστεῖται διὰ τὴν τοποθέτησιν, ὅτι δὲ δυσαρσετεῖται· περὶ τὸ τέλος τοῦ διαλόγου τὸ ἀγαλμα εὐρίσκεται ἐπὶ τινος ἐδωλίου ἀριστερῆς, εἰς τὸ ὕψος τῆς Στυλιανῆς ἰσχυρῆς, ἥτις θωπεύει καὶ κατασπάζεται αὐτὸ, ἐν συγκινήσει.

ΜΑΓΚΑΝΟΣ

Τί εἶνε αὐτό;

ΤΖΑΜΑΣ μειδιῶν

Αὐτό; ἡ μάνα σου.

ΜΑΓΚΑΝΟΣ

Ἀῖ;

ΤΖΑΜΑΣ

Δὲν ἤθελε μιὰ πεθερά ἢ γυναῖκά σου; ποῦ νὰ πᾶμε νὰ ξε-
θάψουμε τὴ μακαρίτισσα. Θυμήθηκα πῶς ὁ Γιάννης τοῦ Μανώλη
εἶχε αὐτὸ τὸ ἀγαλμα μέσ' τὸ ὑπόγειό του καὶ 'πῆγα καὶ τ' ἀγό-
ρασα' δὲν ἔχει καὶ ἀκριβὰ, πέντε δραχμαῖς μονάχα, τοῦ λείπει
ἓνα χέρι, μὰ δὲ φαίνεται. Ἄγαλμα ὅμως, θεός! αἱ;

ΜΑΓΚΑΝΟΣ

Σπῦρο, ἡ γυναῖκά μου δὲν εἶνε καλά.

ΤΖΑΜΑΣ

Τίνο; τὸ λές, ἐμένα; ἐγὼ μὲ πρώτης τὴν κατалаβῃ· νὰ εἶσαι
ὅμως εὐχαριστημένος πῶς αὐτὴ μονάχα εἶνε ἡ ἀρρώστια της.
Κανένα δὲ βλάπτει· πεθερά θέλει· νὰ, ἔχει· τώρα. Κύτταξέ
την χαρὰ!

ΜΑΓΚΑΝΟΣ

Σπῦρο, Σπῦρο, δὲ μ' ἀρέσουν αὐτά. Κάτι ἔπαθε ἡ γυναῖκά μου.

ΤΖΑΜΑΣ

Τὴ δουλειά σου· θὰ τῆς περάσῃ· θὰ τὴ φιλήσῃ μιὰ, θὰ τὴ φι-
λήσῃ δύο, θὰ τὴ φιλήσῃ τρεῖς, ἔπειτα θὰ τὴ βαρεθῇ καὶ θὰ
ἡσυχάσῃ.

ΜΑΓΚΑΝΟΣ ὑπόπτως

Καλά.

ΤΖΑΜΑΣ βλέπων τὸν ἀχθοφόρον

Τί θέλεις ἐσὺ, τ' ἀγῶγι σου; Νὰ καὶ σὺ, κύρ συμπέθερε.
Δίδει χρέματ' τῷ ἀχθοφόρῳ ὅστις χοιρετίζει καὶ ἀπέρχεται

ΣΤΥΛΙΑΝΗ περιχαρῆς

Ἄχ, Τάσσο μου, χίλια καλὰ νᾶχῃς ποῦ μουφηρες ὅτι σοῦ
ζήτησα.

ΤΖΑΜΑΣ
Αἶ, εἶς' εὐχαριστημένη;

ΣΤΥΛΙΑΝΗ
'Ακουῖς, λέει.

ΤΖΑΜΑΣ
Τόσο τὸ καλλίτερο.

ΣΤΥΛΙΑΝΗ
Αὔριο νὰ ἰδῆς πῶς θὰ τὴ στολίσω· δὲ θὰ τὴ γνωρίσης.

ΤΖΑΜΑΣ
Μακάρι!

ΜΑΓΚΑΝΟΣ ἰδίᾳ
Μπᾶ, τὴν κυμένη! νὰ μὴ τὴν καταλάβω τόσον καιρό!

ΤΖΑΜΑΣ
Πάμε τώρα μέσα, γιατί ἐδῶ κάνει μιὰ ζέστη ποῦ σκάζει ὁ τζιτζικας.

ΜΑΓΚΑΝΟΣ
'Εγὼ λέω νὰ πᾶμε γιὰ τοὺς γιατροὺς, γιατί καθῶς βλέπω...

ΤΖΑΜΑΣ ὄθων αὐτὸν πρὸς τὴν θύραν
Βρὲ κάνε δουλειά σου καὶ τὴν ξέρω ἐγὼ τὴν ἀδερφή μου.

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

ΣΤΥΛΙΑΝΗ, μόνη περιχαρῆς

Καὶ τί νὰ σοῦ πρωτοκάνω, πεθεροῦλά μου; Καλὲ ἔχω πεθερά, εἶνε 'δική μου· θὰ τὴν ἔχω ὅλη τὴν ἡμέρα ἐδῶ νὰ τῆς λέω τῆς χαρᾶς μου, τὰ βόσανά μου. Ἄχ, πεθεροῦλά μου, μάτια μου, εὐτυχία μου. Στάσου νὰ σὲ στολίσω ἐγὼ ποῦ νὰ χάνη τὸ νοῦ του ὅποιος σὲ βλέπει. ('Αποβάλλει τὸ περιδέραιον αὐτῆς καὶ περιβάλλει δι' αὐτοῦ τὸν λαιμὸν τοῦ ἀγάλματος) Πῶς σοῦ πάει! καὶ πῶς σοῦ πάει! Στάσου νὰ σοῦ βάλω καὶ φακίόλι... τί; φακίόλι; ἄμ' δὲν εἶσαι σὺ γιὰ νάσαι πλακιώτισσα, πεθεροῦλά μου!

θὰ σοῦ βάλω σκούφια ἐγὼ σὰν τὴν ἐγγλέζα τὴ δασκάλα. Σκούφια, σκούφια! ποῦ ναῦρω σκούφια; Ἄς σοῦ βάλω αὐτὴ τὴν πόλλα τώρα κ' ἔπειτα βρῖσκουμε τὴ σκούφια. (Καθ' ἣν στιγμὴν προτίθεται νὰ ἐνδύσῃ τὸ ἄγαλμα παρατηρεῖ ὅτι ἔλλειπει μιὰ χεῖρ). Μπᾶ, ποῦ εἶνε τὸ χέρι σου, πεθερά μου; Ἄλλοι, φουρτοῦνα ποῦ μοῦρθε! δίχως χέρι; Σοῦ τόκοψαν οἱ γιανοί; Ἄχ, κατακαυμένη πεθεροῦλά μου! (ὀλοφυρομένη) Πῶς σοῦ τυχε τοῦτο; καὶ πῶς θὰ σ' ἔχω τώρα ἢ ἄμοιρη; κουλή; Κουλή θὰ μοῦ εἶσαι πεθεροῦλά μου! ἄχ, ἢ ἄμοιρη ἐγὼ! (καθ' ἣν στιγμὴν εὐρισκομένη γονυκλινῆς πρὸ τοῦ ἀγάλματος ἐκτελεῖ βιασιότεραν τινὰ κίνησιν, τὸ ἐδώλιον κλονεῖται καὶ τὸ ἄγαλμα πίπτον καταβραύεται ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς.) Ἄχ! ἄχ! (Πίπτουσα λιπόθυμος) Βοήθεια!

ΣΚΗΝΗ Η'.

ΣΤΥΛΙΑΝΗ, ΜΑΓΚΑΝΟΣ, ΤΖΑΜΑΣ

ΜΑΓΚΑΝΟΣ

Τί τρέχει;

ΤΖΑΜΑΣ

Μπᾶ! ἔσπασε ἡ πεθερά; ὦ διάβολε, τώρα πρέπει ν' ἀγοράζουμε ἄλλη.

ΜΑΓΚΑΝΟΣ

Στυλιανή, τί ἔπαθες;

ΤΖΑΜΑΣ

Αἵματα;

ΜΑΓΚΑΝΟΣ

Εἶνε σπασμένο τὸ κεφάλι της. Στυλιανή.

ΤΖΑΜΑΣ

Φέρε ὀλίγο νερὸ, 'λιγοθύμησε.

ΜΑΓΚΑΝΟΣ τρέχων πρὸς τὸ βᾶθος

Δυστυχία μου!

ΤΖΑΜΑΣ

Στυλιανή... δὲν ἀκούεις! Στυλιανή!

ΜΑΓΚΑΝΟΣ φέρων ὕδωρ

Ξελιγοθύμησε;

ΤΖΑΜΑΣ ραντίζων αὐτήν

Τρίψε της τὰ χέρια. Στυλιανή.

ΜΑΓΚΑΝΟΣ

Ἄνοίγει τὰ μάτια της.

ΤΖΑΜΑΣ

Στυλιανή, σήκω. Στυλιανή μου, τί ἔπαθες;

ΣΤΥΛΙΑΝΗ συνερχομένη

Ποῦ εἶμι; ποῖοι εἶστε σεις;

ΤΖΑΜΑΣ

Ἐμεῖς; εἶμαστε ἔγω, ὁ Σπῦρος ὁ ἀδελφός σου καὶ ὁ Τάσσος,
ὁ ἄνδρας σου.

ΣΤΥΛΙΑΝΗ ὑπεγειρομένη

Τί ἔπαθα;

ΤΖΑΜΑΣ

Ἄ, τίποτες... λιποθυμὴ σου ἦρθε...

ΣΤΥΛΙΑΝΗ κρατοῦσα τὴν κεφαλὴν αὐτῆς

Ὦχ, πῶς πονῶ ἐδῶ ἔς τὸ κεφάλι.

ΜΑΓΚΑΝΟΣ

Ἄμ' πῶς ἔχτύπησες, Στυλιανή μου;

ΣΤΥΛΙΑΝΗ

Νὰ ἐτούτη ἡ στρίγκλα, ποῦ τῆς ἔκανα τόσα χάρδια, ἔπεσ'
ἀπάνω μου καὶ μουσπασε τὸ κεφάλι.

ΤΖΑΜΑΣ

Ἡ πεθερά σου;

ΣΤΥΛΙΑΝΗ

Πεθερά μου; Κακὸ χροῖο νᾶχη! Ἄχ, τὸ κεφαλάκι μου!

ΤΖΑΜΑΣ

Δὲν πειράζει, ἔννοικ σου, ἐγὼ θὰ σοῦ πάρω μιὰ καλλίτερη,
ποῦ νὰ μὴ σπάζη ποτέ.

ΣΤΥΛΙΑΝΗ

Τί; ἄλλη; Θεὸς νὰ φυλάξη. Πάρτε κι' αὐτὰ τὰ κομμάτια
ἀπ' ἐδῶ νὰ μὴν τὰ ἰδῶ πληγ' ἔς τὰ μάτια μου.

ΜΑΓΚΑΝΟΣ

Τί, δὲν τὴν θέλεις πλέον;

ΤΖΑΜΑΣ

Τὴν πεθερά σου, Στυλιανή μου, ἐσὺ ποῦ ἐχάλασες τὸν κόσμο
γιὰ νᾶχη; μιὰ πεθερά!

ΣΤΥΛΙΑΝΗ μορφάζουσα

Ὦχ, τὸ κεφαλάκι μου!

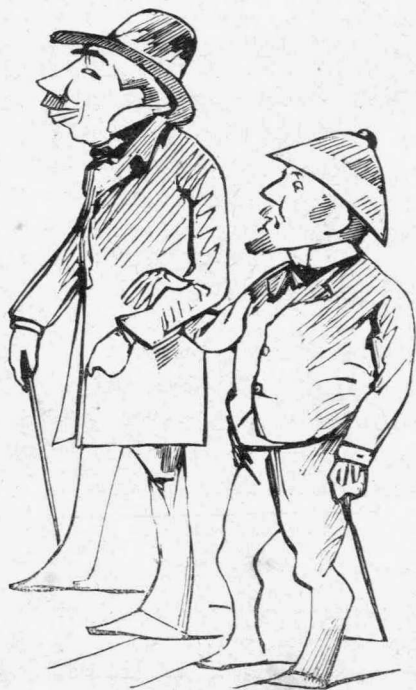
ΤΖΑΜΑΣ

Σοῦ πονεῖ, αἶ; ἀμ' ποῖός σου εἶπε νὰ ζητᾶς τέτοια πράγματα;

ΣΤΥΛΙΑΝΗ κρατοῦσα τὴν κεφαλὴν αὐτῆς

Μήτε κλη, μήτε κακιὰ, μήτε πηλένια πεθερά!

Δημήτριος Α. Κορομηλάς.

ΕΙΣ ΠΛΑΤΩΝ

I

Πλάτων ἐλέγετο αὐτός· ὄνειροπόλος νέος,
 Ἰδανικὸς καὶ ποιητής, ὡς Πλάτων ὁ ἀρχαῖος.
 Κι' ἐκείνη... ἴσως ἀγνοεῖ ἀκόμη τὸν ὄνομά της.
 Τὴν εἶδε μόνον κάποτε, βεμβάζων διαβάτης,
 Καὶ τῆς καρδίας του σείσμιος ἐκλόνιτε τὰ βάρθη.
 Ἐνθους ὁ Πλάτων ἔκτοτε ἠγάπησεν — ἐχίθη.

*

Ἦτο ὠραία ἄγγελος ἀρχαία Καρυαῖτις.
 Ἦψουτο ὡς κυπάρισσος τάβρον ἀνάστημά της.
 Ἐπὶ τῶν ὤμων ἔπιπτον χρυσοὶ οἱ βόστρυχοί της,
 Κ' οἱ ὀφθαλμοὶ της..—πρὸ παντὸς αὐτοὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της!—
 Ποτὲ δὲν εἶδον ὀφθαλμοὶ καθὼς ἐκείνης ἄλλοι,
 Ἀκτινοβόλοι, γαλανεὶ, ὑγροὶ, γλαροὶ, μεγάλοι!

*

Πῶς τὴν ἠγάπησεν! Οὐδεὶς καθὼς αὐτὸς ἠσθάνθη
 Τὰ θείλητρα τοῦ ἔρωτος — τοὺς ὄφεις καὶ τὰ ἄνθη.—
 Βωμὸς σεπτὸς ἐγένετο ὁ οἶκός της, Παγόδα,
 Ὅπου ἀνήρτα ὡς Ἰνδὸς προσκυνητῆς της ῥόδα,
 Τὰ πάντα ἔνεκα αὐτῆς ἐμίσησεν, ἐμίσει
 Καὶ μόνη πρὸς τὸ μῖσός του ἦν ἡ ἀγάπη ἴση.

II

Παρήλθε χρόνος εἰς — στιγμή διὰ τὸν νεανίαν —
 Χωρὶς εἰς τὴν ἀγάπην του νὰ εἶπῃ λέξιν μίαν...
 "Ἐξῆς ὀνειρευόμενος, γράφων ὠραιοὺς στίχους,
 Δειλοὺς ἀφίνων κάποτε κι' ἀγνοὺς τρυγόνος ἤχους,
 Κι' ὡς κάλυξ τάρωμα, ἐντὸς τὸ αἶσθημα φυλάττων...
 "ὦ, μάτην δὲν ἐλέγετο, δὲν ἐκαλεῖτο Πλάτων!..."

*

"Ἀλλὰ τὸ μέγα αἶσθημα ἐπλήρωσε τὰ στήθη
 Καὶ εἰς τὰ χεῖλη φλογερὸν μίαν αὐγὴν ἐχύθη.
 Μὲ ὄβριον ἄλλοτε ὠχρὰν καὶ ἄλλοτε πυρίνην
 Ἐβάδισε μ' ἀπόφρασιν ὁ Πλάτων πρὸς ἐκείνην,
 Καὶ μ' ἔμπνευσιν περιπαθῆ ἐξέχυσε τὸ πάθος
 "Ὅπερ ἀγνὸν ἐνέκρυπτεν εἰς τῆς ψυχῆς τὸ βάθος.

*

"Ἦθελε θρόνον, οὐρανόν, ἀδάμαντας, ἀστέρας,
 Τὸ μεγαλεῖον τῆς νυκτός, τὴν λάμψιν τῆς ἡμέρας,
 Τὰ ἄνθη τῆς ἀνοίξεως, τὰ βάρη τῆς θλασσης,
 Τὴν δάσκησιν, τὸ διάδημα τῆς οἰκουμένης πάσης.
 Νὰ τῆς προσφέρῃ, εὐλαβῶς ἐμπρὸς τῆς κλίνων γόνου,
 Κι' ὁ ἔρωσ τῆς νὰ τῷ δοθῇ ὡς ἀμοιβή του μόνη!

*

Περαίνων τὴν ἠρώτησε μετὰ φωνῆς ἀφάτου
 — "ὦ ἀντὶ τίνος ἤθελε δεχθῆ τὸν ἔρωτά του; —
 Παράδοξον μειδίαμα ἀφῆκεν ἡ νεανίς,
 Τὸν εἶδε, τὸν ἠτένισε μετὰ γλυκείας πλάνης

Καὶ μὲ φωνὴν ἀρμονικὴν — οὐχὶ φρικτοῦ ὄνειρου! —
 Ἄπῆντησεν ἀπλούστατα :

— ... Ἄντὶ ἐνὸς ταλλήρου!

Κραυγὴν ἀφῆκε κι' ἔφυγεν ὁ Πλάτων' ἔτι φεύγει!

III

"Ἐκτοτε ἔπη ἄρθονα πολλάκις ἐξερεύγει.
 Λέγουσιν τινὲς, ὅτι ὁ νοῦς τοῦ δυστυχοῦς ἐχάθη,
 Καὶ ἄλλοι, ὅτι ἔκτοτε ὁ Πλάτων μας ἰάθη...
 Τὸ ἀληθές, πῶς συναντῶν ἠκείνην, ἢ καὶ ἄλλας
 Κινεῖ σημαντικῶς πολὺ τὴν κεφαλὴν ὁ τάλας,
 Τὰς βλέπει μετὰ βλέμματος καὶ γέλωτος σατύρου
 Κι' ἀφίνει ἐπωδὸν ξηρὰν :

— Ἄντὶ ἐνὸς ταλλήρου!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΕΤΑ ΔΥΟ ΑΙΩΝΑΣ

Εἶνε ὀλίγον δύσκολον νὰ προῖδῃ τις τί θὰ γείνη μετὰ δύο αἰῶνας καὶ νὰ περιγράψῃ τὰ πράγματα, μεθ' ἧς ἀκριβείας οἱ Καζαμίαι τῆς ἐποχῆς προαγγέλλουσι τὰς μεταβολὰς τοῦ καιροῦ καὶ τῶν ὑπουργείων καθ' ἕκαστον ἔτος.

Δύναται ὅμως, μὴ εἰσαχθέντος ἔτι φόρου ἐπὶ τῶν παραβόλων σκέψεων καὶ τοῦ ποινικοῦ Νόμου μὴ προβλέποντος περὶ τοιούτων ἐγκλημάτων, νὰ σχεδιάσῃ διὰ τῆς φαντασίας τὴν μετὰ 200 ἔτη ἀνθρωπότητα.

Ἐὰν ἡ γῆ θὰ ἦνε καὶ τότε στρογγύλη ἢ ἂν θὰ ἀλλάξῃ σχῆμα τοῦτο βεβαίως εἶνε ἀδηλον· ὑπάρχει ὅμως μεγίστη πιθανότης νὰ διατηρηθῇ τὸ statu quo ὡς πρὸς τοῦτο, εἴτε ὁμοφώνουσης τῆς Εὐρώπης, εἴτε ἀντισταμένων τῶν τριῶν αυτοκρατορίων.

Ὁ ἥλιος πιθανὸν καὶ τότε νὰ ἀναδύῃ ἐξ ἀνατολῶν, ἴσως ὅμως νὰ μὴ εἶνε τοσοῦτον θερμὸς καὶ νὰ πυρωθῇ ἐπὶ τέλους καὶ ἡ ὑπόψυχρος σελήνη ὥστε αἱ ἀκτῖνες αὐτῆς νὰ προσπίπτωσιν εἰς τὴν γῆν ὀλίγον τι χλιαρά, ἀναγκάζουσαι τὰς δεσποινίδας νὰ μεταχειρίζονται καὶ κατ' αὐτῶν ἀλεξιτήρια καὶ τοὺς κ. ἀκαδημαϊκοὺς, διότι τότε θὰ εἶνε ἐν ἐνεργείᾳ ἡ ἐλληγνικὴ Ἀκαδημία, νὰ δημιουργήσῃσι νέαν τινὰ λέξιν ἀνάλογον πρὸς τὸ ἀλεξιήλιον, χάριν τῶν ἐν ὥρᾳ νυκτὸς περιπατούντων καὶ τῆς ἐθνικῆς βιομηχανίας.

Εἰκοσιτέσσαρες ὥραι θὰ ἀποτελῶσι καὶ τότε τὸ ἡμεροῦνκτιον· τὰ ὁρολόγια ὅμως δὲν θὰ περιορίζονται μόνον μέχρι τῆς δωδεκάτης καὶ τότε τὰ συντεταγμένα π.τ. μ.τ. καὶ μ.τ. μ.τ. θὰ καταργηθῶσι διὰ Β. Διατάγματος καὶ θὰ λέγωμεν εἶνε 16 ὥρα ἀντὶ νὰ λέγωμεν 4 μ. μ.

Ἐὰν θὰ ὑπάρχῃ διάκρισις ἐνδυμάτων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἢ ἂν θὰ ἐπέλθῃ πλήρης ἀφομοίωσις καὶ περὶ τούτου δὲν δύναται τις μετὰ βεβαιότητος νὰ ἀποφανθῇ. Εἶνε ὅμως πλέον ἢ βέβαιον ὅτι ὁ θῆλυς πληθυσμὸς τοῦ Βουλευτηρίου — διότι πρὸ

τοῦ ἔτους 2085 θὰ ἀπολαύσωσιν αἱ γυναῖκες τοῦ δικαίωματος τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι — θὰ ἔχῃ συχνότατα ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν πλειονοψηφίαν καὶ θὰ ἀναειβάξῃ καὶ καταβιάξῃ τοὺς ὑπουργοὺς, μεθ' ἧς εὐκολίας φορεῖ καὶ ἀποβάλλει τὰς χειρίδας του. Ἄν θὰ μεταλλάσῃ φρονήματα συχνότερον ἢ ὅσον μεταλλάσσει τὰ περὰ τῶν λοφιοειδῶν πῖλων τῆς ἡ γυνὴ βουληφόρος, περὶ τούτου αἱ κακὰ γλώσσασι ἀπὸ τῶν ἀρχαίων φιλοσόφων μέχρι τοῦ Φραγκίσκου Α' καὶ μέχρι τοῦ Οὐσαί εἶπον τοσαῦτα ὥστε καὶ ἂν εἶχέ τις τὴν κατοουλίαν νὰ συκοφαντήσῃ, τὸ ὠραῖον φύλον, πάλιν δὲν θὰ εἶχέ τι ἐπὶ πλέον νὰ προσθήσῃ.

Μετὰ διακόσια ἔτη! Κρίνω περιττὸν νὰ προσθέσω καὶ τὸ τετριμμένον — Κύριος οἶδε ἂν θὰ ἐπιζήσῃ κανεὶς ἐκ τῆς γενεᾶς ταύτης — διότι ἐπὶ τέλους οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν ἔχει τὴν ἀξίωσιν νὰ ὀνομασθῇ Βῆτα Ἀργανθώνιος. — Ἄλλὰ μετὰ 200 ἔτη πόσον θὰ ἦνε παρηλαγμένα τὰ πάντα. Περὶ ἡμῶν τῶν σοφῶν τοῦ ΙΘ' αἰῶνος θὰ λέγωσιν ἐπεικῶς ἐκεῖνοι ὅτι μόλις ἐφθάσαμεν μέχρι τοῦ Θ τοῦ πολιτισμοῦ.

Θαυμάζομεν καὶ ἐναθρονόμεθα διὰ τὰς ἐξευρέσεις τῆς παρούσης ἑκατονταετηρίδος· ἀλλ' ἐφ' ἡμετέρας ποτε τί εἶνε δυνατόν ἔτι νὰ ἐπινοηθῇ μέχρι τοῦ σωτηρίου ἔτους 2085;

Ἐν πρώτοις οἱ τότε ὄλιγοι θνητοὶ θὰ ἔχωσι τηλεγραφικὴν ἀνταπόκρισιν μετὰ πάντων τῶν οὐρανίων πλανητῶν, ἀφοῦ καὶ σήμερον διατείνονται πολλοὶ ὅτι δι' ἰσχυρᾶς ἠλεκτρικῆς λυχνίας ἠδυνήθησαν νὰ συνεννοηθῶσι μετὰ τῶν ἀξιότιμων κατοίκων τοῦ Ἄρεως. Ἐπίσης καὶ ἡ ταχυδρομικὴ ἐναέριος ὑπηρεσία θὰ ἐκτελήσῃ τρίς ἢ τετράκις τῆς ἐβδομάδος διὰ τῶν πηδαλιοφόρων ἀεροστατών. ἴσως ἡ Γερμανία ἐγκαταλείψουσα τὰς Καρολίνας εἰς τὴν Ἰσπανίαν ἀποικίσει ἕτερον πλανήτην τοῦ ἡμετέρου ἡλιακοῦ συστήματος. Καὶ Ποτκὸς Β' ἴσως δημοσιεύσει τότε τὰς περιηγήσεις του ἀπὸ ἀστέρου εἰς ἀστέρα, ἄνευ παραπομπῶν εἰς ἄλλους συγγραφεῖς, ἀφοῦ θὰ ἦνε οὗτος ὁ πρῶτος Παισοτῶν ἐναερίων περιηγήσεων.

Πιθανὸν τότε νὰ ἐργάζεται καὶ μοχθῇ ὀλιγώτερον ἢ ἀνθρωπότης, ἰσάριθμοι δὲ τῶν φυσικῶν τεχνητοὶ ἀνθρωπίσκοι κινουμένοι διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ νὰ ἀναπληρῶσιν ἐπιτυχῶς τοὺς

ἀπρηδηκόταξ πλέον ἀπογόνους τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὕαξ ἢ ἐπὶ τὸ ἑλληγνικώτερον τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῆς Πύρραξ. Ἰτωξ οἱ σείρισι περιπλακῶσιν εἰς πόλεμιν μετὰ τῶν συρίω ἐν τῷ μεταξῷ τούτῳ, ζητοῦντες τὸν καθορισμὸν τῆς ὀροθετικῆς γραμμῆξ διὰ τοῦ ἀέρος καὶ ἀνταποκριταὶ τῶν ἐφημερίδων ἀποτολμῆσωσι καὶ αὐτοὶ ν' ἀναβῶσι διὰ τῶν ἀεροστάτων, μέχρι τῆς Κασιόπης ἵνα πκρατῶσιν εἰς τινα συνέτευξιν αὐτοκρατόρων, ἢ ν' ἀναγκασθῶμεν νὰ προσθίσωμεν χιλιάδας τινὰς ἔτι εἰς τὰ κονδύλια τοῦ προῦπολογισμοῦ διὰ τὰ ἔξοδα τῶν ἐκεῖ ἐπάνω πρεσβεῶν.

Εἶνε παράτολμοι αἱ σκέψεις αὐταὶ εἶνε ὅμως λογικὴ συνέπεια τῶν προόδων τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ καὶ κατ' ἐξοχὴν τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν.

Πιθανὸν οἱ μέλλοντες ἀθάνατοι τῆς γλαυκοκοσμῆτου Ἀκκδημείας τοῦ Σίνα καὶ ἂν ἐπιχειρισθῶσι τῆς συγγραφῆξ τοῦ λεξικοῦ τῶν νὰ μὴ συμπληρώσωσι οὔτε τέσσαρα στοιχεῖα μέχρι τῆς ἐποχῆξ ἐκείνης διότι, καὶ ἂν μὴ πάθωσιν ἐκ συνάγχης διαρκοῦς ἐντὸς τῶν μαρμαρίνων ἐκείνων αἰθουσῶν ἐνδαιτιώμενοι, ὅπως δῆποτε θὰ πάθωσιν τινὲς αὐτῶν ἐκ κεφαλάγχξ καὶ εἰς τὸ ἐπινοηθῆν πάλαι ποτὲ ὑπὸ τοῦ κ. Κασιμάτη νοόμετρον θὰ χραχθῆ, πρὸς ζημίαν καὶ τῶν ἄλλων ἀθανάτων, καὶ ἕτεροξ βαθμὸς ἀνώτεροξ ἢ ἁ κ α δ η μ ὕ τ ι ς.

Ἄγνοῦ ἂν θὰ ὑπάρχωσι καὶ τότε σιδηρόδρομοι ἢ ἂν θὰ διατρέχωμεν μετὰ ταχύτητοξ ἀστραπῆξ ταχύτερον καὶ αὐτοῦ τοῦ λεγομένου Train Eclair τὰς ἐκτάσεις τῆς ὑδρογείου σφαίραξ ἐπὶ ἠλεκτρικῶν ποδηλάτων καὶ θὰ φθάνωμεν ἐντὸς ὀλιγίστων ἡμερῶν ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς τὴν Νότιον Καρολίαν, ἀλλ' ἂν διατηρηθῶσιν οἱ σιδηρόδρομοι, βεβαίως θὰ διασχίζωσι τότε καὶ τὰς θαλάσσοξ, ἐκτὸς ἂν ἐπινοηθῶσιν ἄλλοι ἐναέριοι ὀδηγούμενοι ὑπὸ ἀεροστάτων.

Πολλὰ καὶ ἄλλα θὰ ἐπιτελεσθῶσι κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, ἄτινα οὐδὲ κἂν φανταζόμεθα ἡμεῖξ οἱ ἄνθρωποι τοῦ ΙΘ' αἰῶνοξ. Καὶ ἂν ἦνε ἀληθῆξ ἡ θεωρία τῆς μετεμψυχώσεωξ καὶ ἂν ἐπανέλθη τις ἐξ ἡμῶν μετὰ 179 ἔτη δὲν θὰ ἦνε πλέον ὁ ἄνθρωποξ τοῦ ΙΘ' αἰῶνοξ. Θὰ λησμονήσῃ τὰ πάντα, διότι καθ' ἐκάστην μετεμψύχωσιν θὰ πίνῃ καὶ νέον ποτῆριον ἐκ τοῦ λεγομένου

ὑδατοξ τῆξ Λήθηξ καὶ ἐπιμένωξ θὰ εὕρισκῃ τὰ πάντα φυσικὰ ὡξ ἄνθρωποξ τοῦ ΚΑ' αἰῶνοξ.

Θὰ ὑπάρχωσιν ὅμως μετὰ 200 ἔτη χρηματιστήρια ; Ἄς μὲνῃ καὶ τοῦτο ὡξ ἀπλῆ ἐρώτηριξ ἄνευ ἀπαντήσεωξ.

Κ. Γ. ΞΕΝΟΣ

ΕΥΡΩΠΑΙΚΟΤΑΤΟΝ

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΤΟ ΕΥΡΩΠΑΙΚΩΤΑΤΟΝ

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΖΩΙΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΒΙΔΑΛΗ

ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΑΤΟΝ

ΕΙΣ ΤΟ ΕΙΔΟΣ ΤΟΥ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

ἔχει μετενεχθῆ ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Σεπτεμβρίου κάτωθι τῆς μεγάλης οἰκίας Ἐντ. Ζυγομαλά, πρώην Μπαλάνου, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου.

Ἀπαστράπτει πολυτελές, φιλόκαλον, πλούσιον εἰς εἶδη, εἰς γούστα, εἰς σχήματα, εἰς ποιότητας, εἰς πρωτοτυπίας, εἰς λεπτότητας τεχνικὰς ἀπαραμίλλους.

Εἶνε τὸ μόνον ἐν Ἑλλάδι

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

ὅπερ ἔτυχε βραβείων εἰς τὰς ἐκάστοτε

ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

Οἱ κύριοι Ζωιόπουλος καὶ Βιδάλης κατώρθωσαν νὰ συνδύασωσι δὺν ἀσυνήθη ἔτι προσόντα παρ' ἡμῖν ἧτοι

πολυτέλειαν καὶ εὐθηνίαν

καὶ δι' αὐτὸ τὸ μοναδικὸν κατάστημά των εἶνε προσιτὸν εἰς πόδας πάσης φυσιολογικῆς παικιλίας, ἀπὸ τοῦ ἀβροτάτου τῆς ἀριστοκράτιδος δεσποινίδος μέχρι τῶν τυλωδῶν καὶ χονδροσάρκων, εἰς οὓς ἀκόμη δίδουσι σχῆμα κανονικώτατον.

ΖΩΙΟΠΟΥΛΟΥ

ΚΑΙ ΒΙΔΑΛΗ

ΤΟ ΑΣΤΥ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΥΤΡΑΠΕΛΟΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

Μετ'εικόφων και γελοιογραφιών.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ-ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΑΤΑ ΠΑΣΑΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΕΚΤΑΚΤΩΣ

ΔΙΕ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Συνδρομή ετησία: διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ Πειραιῶ δρ. 12
διὰ τὰς ἐπαρχίας 15 καὶ διὰ τὸ ἐξωτερικὸν 20.

Εἰς τὸ ΑΣΤΥ συναντῶνται φαιδροὶ-φαιδροὶ οἱ ἀπτικώτεροι καὶ χαριέστεροι κάλαμις τῆς συγχοροῦ δημοσιογραφίας.

Πᾶσα σύστασις παρέλκει, ἀφοῦ ΔΥΩ ΑΝΝΙΝΟΙ εἰσὶν οἱ πολιοῦχοι τοῦ ΑΣΤΕΩΣ, ὁ εἰς καλλιτέχνης τοῦ λόγου, καὶ ὁ ἕτερος ἀριστοτέχνης τῆς γραφίδος, ὁ τῶν γελοιογραφιῶν τοῦ « Ἄσμοδαίου » ἀπαράμιλλος σχεδιαστής.

Ἐκτὸς τούτων συνεισφέρουσιν εἰς ἐξωράσιον τοῦ ΑΣΤΕΩΣ καὶ πάντες σχεδὸν οἱ τοῦ ἀνά χειρός « Ἡμερολογίου » συνεργάται.

Χαριτογραφία καὶ χαριτολογία, λεπτότης γραμμῶν καὶ οὐκώματος, καλαισθησία ἐν πᾶσι, ἅλας εὐτραπείας καὶ πνεύματος, ποικιλία μετὰ φιλοκαλίας, ἐκλογή ὕφους καὶ θέματος, ἰδοὺ ὅτι ἀποτελεῖ τὸ μοναδικὸν παρ' ἡμῖν ΑΣΤΥ.

Οἱ μὴ λαιμάργως κατατρῶγοντες ἀνά ἔν ΑΣΤΥ τοῦλάχιστον κατὰ Κυριακὴν τεκμηριοῦσιν ἔλλειψιν καλλιτεχνικοῦ αἰσθήματος.

ΤΟ ΑΣΤΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

Δ. Π. ΓΟΥΔΗ

Ἀναχωρήσεις ἐκ Πειραιῶς.

Ἐκάστην Δευτέραν ὥραν 7 π.μ. Διὰ Καλαμάκιον καὶ ἐκ Κόρινθου κατ' εὐθείαν δι' Αἴγινα, Πάτρας, Κυλλήνην, Ζάκυνθον, Κατάκλων, Γύθειον, Λεωνίδιον, Σπέτσας, Ἰθάκην καὶ Πειραιῶ. — **Δευτέραν** ὥρ. 7 π.μ. Δι' Αἴγινα, Πόρον, Ἰθάκην, Σπέτσας, Χέλιον, Ἄστρος καὶ Ναύπλιον. — **Τρίτην** ὥρ. 7 μ.μ. Διὰ Λαύριον, Ἀλιθέριον, Χαλκίδα, Ἀταλάντην, Στυλίδα καὶ Βῶλον. — **Τετάρτην** ὥρ. 7 μ.μ. Δι' Αἴγινα, Πόρον, Ἰθάκην, Σπέτσας, Χέλιον καὶ Ναύπλιον. — **Παρασκευὴν** ὥρ. 7 π.μ. Δι' Ἰθάκην, Σπέτσας, Λεωνίδιον, Γύθειον, Κατάκλων, Πύλον, Μάραθον, Ἀγίαν Κυριακὴν, Κατάκλων, Ζάκυνθον, Κυλλήνην, Πάτρας, Αἴγιον, Κόρινθον, Καλαμάκιον καὶ Πειραιῶ. — **Παρασκευὴν** ὥρ. 7 μ.μ. Διὰ Λαύριον, Ἀλιθέριον, Χαλκίδα, Δίμνην, Ἀταλάντην, Στυλίδα, Ὀρεοῦς, Ἀλμυρὸν καὶ Βῶλον. — **Σάββατον** ὥρ. 7 π.μ. Δι' Αἴγινα, Πόρον, Ἰθάκην, Σπέτσας, Χέλιον καὶ Ναύπλιον.

Οἱ θέλοντες, λόγῳ ἀναφυχῆς ἰδίως, νὰ θαλασσοπλοήσωσι τὸν Εὐβοϊκὸν ἢ Ἀργολικὸν κόλπον, ἢ περὶ τὰς ἀκτὰς τῆς Πελοποννήσου, δεόν νὰ προτιμῶσι τὰ ἀτμόπλοια τοῦ κ. Γουδῆ, ὅχι διότι πρὸς αὐτὸν ὀφείλει μεγίστην εὐγνωμοσύνην ἢ κατὰ θάλασσαν συγχοινωνία τῆς χώρας, ἀλλὰ καὶ διότι ἀπολαμβάνει ἐξαιρετικῶν περιποιήσεων καὶ ἀπέραν εὐκολιῶν καταβελγόμενος ἐκ τῆς προσηθείας, τῆς γλυκύτητος τῶν τρόπων καὶ τῆς ἀνυποκρίτου προθυμίας τῶν κυβερνητῶν, τῶν θαλαμηπύλων καὶ τῶν ἄλλων τοῦ πληρώματος ἀνδρῶν, παρεχομένης θασιμῶς πρὸς πάντας.

Εὐθηνία, τάξις, ἀκρίβεια, καθαριότης πρὸ παντός δὲ ἀρίστη συμπεριφορὰ χαρακτηρίζουσι τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ἀτμοπλοίων Γουδῆ.

ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ
ΚΑΠΝΩΝ

Ἑλληνικῶν καὶ Ἀγγλικῶν
Γενισέ, Ἀγγινίου καὶ Λαμίλας

ΧΡΗΣΤΟΥ ΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

Πλουσιωτάτη συλλογή Πούρων
ΤΗΣ ΑΒΑΝΑΣ

180 ΕΙΔΩΝ ΚΑΙ ΠΡΟΙΟΤΗΤΩΝ 180

ΑΠΟΘΗΚΗ ΚΑΠΝΩΝ

Τσιγαρέτα ἀρίστης ποιότητος καὶ κατασκευῆς.

Τιμαὶ λογικώταται καὶ εὐσυνείδητοι. Ποικιλία γούστων καὶ εὐθυσία μοναδική.

Τὸ κατάστημα κεῖται ἐπὶ τῆς οδοῦ Ἑρμοῦ παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος ἀριθ. 4.

Ἰδιαιτέρως συνιστῶμεν τὴν ΕΚΛΕΚΤΗΝ ΠΟΙΟΤΗΤΑ τῶν ΠΟΥΡΩΝ καὶ τὰς συγκαταβατικὰς αὐτῶν τιμὰς μὴ ἐπιδεχομένας

οὐδένα συναγωνισμὸν.

Ἡ ἀποθήκη τοῦ κ. Ἀγγελίδου ἱκανοποιεῖ ὅλας τὰς ἀπαιτήσεις καὶ τὰ γούστα τῶν φίλων τοῦ καπνίσματος.

Α. ΦΕΡΕΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁδὸς Διόλου, ἀπέναντι τῆς Ἀγίας Εἰρήνης.

ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΑΙ ΣΥΛΛΟΓΑΙ

ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ΧΕΙΜΕΡΙΝΩΝ ΚΑΙ ΘΕΡΙΝΩΝ

Εἶνε ἰδιάζουσα ἡ καλαισθησία τοῦ κ. Φερετοπούλου, τοῦ τέως γνωστοῦ ἔμπορορράπτου ἐπὶ τῆς οδοῦ Σταδίου, μεθ' ἧς περισυλλέγει τὰ κομψώτερα καὶ στερεώτερα ὑφάσματα

**ἐκ τῶν καλλιτέρων τῆς Εὐρώπης
ἐργοστασίων**

Ποικιλία χρωματισμῶν καὶ γούστου.— Ἐκλογή ἀρίστη εἰδῶν.— Τιμαὶ λογικώταται.— Στερεότης ἡγγυημένη.

Τσόχαις καὶ κασμίρια δι' ἔνδομασίας, παλτά, πανταλωνία, φασονέδες διὰ ζακέτας καὶ βεδιγκότας.

Ἄπαντα τὰ εἶδη καὶ τὰ ὑλικά τῆς βραπτικῆς, σειρήτια, βελούδα, σατέν, φόνδραις, ψαλίδες διὰ ράπτας,

κλπ. κλπ. κλπ.

ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ ΠΑΝΤΟΤΕ

ΤΩΝ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΩΝ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΩΝ

Ι. ΛΕΟΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Κόπτης και έμπορορράπτης

Όδός οφθαλμιατρείου παραπλεύρως τής οικίας
του ίατρού Άρεταίου.

Η καλλιτεχνική ψαλλίς του κ. Λεοντοπούλου
είνε γνωστή ως θαυματοργός εις τήν κομψοτέ-
ραν και άπαιτητικωτέραν νεολαίαν των Άθηνών.
Κατορθώνει να διδη χάριν, έκφρασιν και κανο-
νικότητα γραμμών και εις τα μάλλον δύσ-
καμπτα σώματα.

ΑΚΡΙΒΕΙΑ ΑΠΑΡΑΜΙΛΛΟΣ

Ταχύτης περι τήν έκτέλεσιν
των παραγγελιών.

ΣΤΕΡΕΟΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΓΟΥΣΤΩΝ ΚΑΙ ΑΠΑΙΤΗΣΕΩΝ

ΠΡΟ ΠΑΝΤΟΣ ΔΕ

ΕΥΣΥΝΕΙΔΗΣΙΑ

Όδου τα χαρακτηρίζοντα τὸ ἐξαιρέτον ἀληθῶς
κατάστημα του κ.

ΛΕΟΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ - ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ - ΠΙΣΤΗΡΙΑ ΑΤΜΟΚΙΝΗΤΑ
- ΧΥΤΗΡΙΑ ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ -
ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΕΙΟΝ-ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΕΙΟΝ-ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

κτλ. κτλ. κτλ.

Άπαράμιλλος βιβλική τελειότης — Άκριβεια και έντέλεια
τυπογραφική—Ταχίστη έκτέλεσις πάσης παραγγελίας
— Και επί πᾶσι πρωτοφανής διά την Έλλάδα

Έκπτώσις των τιμών

Όρος και βάσις των καταστημάτων έτέθη λίαν σοφῶς τὸ
έκ τής μεγαλειτέρας καταναλώσεως κέρδος.
Διά τούτο καταπληκτικῶς ήλαττώθησαν αί τιμαί των ει-
δῶν και τής εργασίας.

Πρώτην φοράν διά την Έλλάδα εγκαινιάζεται έν τή βιβλική
βιομηχανία έν γένει

ΕΝΤΕΛΕΙΑ ΚΑΙ ΕΥΘΗΝΙΑ

Έκτυπῶνται βιβλία, άγγελιαί, κατάστιχα, έγκύκλιοι, τρα-
πεζιτικοί πίνακες, προγράμματα και πᾶν έντυπον.

Η λειτουργία των πιστηρίων άνετέθη εις δύο

ἀριστους γερμανοὺς μηχανικοὺς

και εξαιρέτως ή άπαράμιλλος έκτύπωσις εικόνων και καλ-
λιτεχνημάτων έν γένει.

Άποστέλλονται τιμοκατάλογοι εις τούς αιτήσοντας άπηλ-
λαγμένοι ταχυδρ. τελῶν.

Δεκτὴ πᾶσα παραγγελία βιβλίων πρὸς πώλησιν, αγο-
ράν, και έκτύπωσιν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἑορτολόγιον, ἡμερολόγιον. — Ὁ ἀλάνθαστος Καζαμίας τῷ 1886 (Ἐποχαί, Πασχάλιον, Κυριεύων πλαγήτης, Ἀνατολή σελήνης, Ἐκλείψεις, Μετεωρολογικαὶ παρατηρήσεις, Συνέχεια καὶ τέλος) ὑπὸ ΣΑΤΑΝΑ. — Τὸ καλοκαίρι στὴν Ἀθήνα, ἄσμα Τροβαδούρου ὑπὸ SCOC. — Περιπέτειαι Ἐπαρχιώτου, δρᾶμα κωμικοτραγικὸν εἰς σκηνὰς ἕξ καὶ γελοιογραφικὰς εἰκόνας ἕξ, ὑπὸ 50 χιλ. ὑπογραφῶν. — Ἡ περὶ ἀνθρωπογονίας τῶν Ἀθηνῶν μυθολογικὴ παράδοσις, ὑπὸ SCOC. — Ὁ Κύριος Πετσωματᾶς, Γ. Χ. ΣΟΥΡΗ. — Τὸ Λαχεῖον, δρᾶμα κοινωρικὸν εἰς πράξεις τρεῖς παριστανόμενον κατὰ πᾶσαν ἐκκύβενσιν, ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ ΑΝΝΙΝΟΥ. — Σύγχρονοι Μητέρες, ΔΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΔΟΥ. — Θεριναὶ Ἀναμνήσεις, ἐκ Κηφισσίας, ὑπὸ ΣΑΤΑΝΑ. — Τὸ Κάτω τῆς Γραφῆς, Ι ΨΙΔΩΡΙΔΟΥ ΣΚΥΛΙΣΣΗ. — Μωσαϊκόν, ὑπὸ ΑΠΟΜΑΧΟΥ. — Κάτι τι τὸ ὅποσον δὲν ἐγράφη, ΔΗΜ. ΚΟΚΚΟΥ. — Κάτι τι τὸ ὅποσον πρέπει νὰ γραφῆ, SCOC τῷ COC. — Τὸ ξύλον τῆς γνώσεως, ΙΩ. Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗ. — Ἐλα ν' ἀγαπήσωμε, κῶμος Θ. ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΟΥ. — Ἡ Ἑλληνικὴ Γλῶσσα, ΜΙΧ. ΜΗΤΣΑΚΗ. — Δύο ἄσμάτια, ΑΜΑΡΤΩΛΟΥ. — Ὁ φόρος τοῦ αἵματος, ἀναμνήσεις τῆς ἐπιστρατείας τοῦ 1881, SCOC. — Τηλιάς, ἐποποιία ἀπελπιστικὴ μέχρι τρέλλας, ΣΑΤΑΝΑ. — Ἡ Πυῦξ καὶ ὁ κύριος Τοτόμης, κωμῶδία φανταστικοτραγικὴ, ΣΑΤΑΝΑ. — Ἀττικὸν κῶμος. Π. Κ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΟΥ. — Ὁ θάνατος τῆς Λιλῆς, ὑπὸ ΤΙΜΩΝΟΣ. — 41 λοξενοόμενα, ΛΩΠΟΥΤΟΥ. — Τὰ συγχαρητήριά μου, στὸ κεινούριον φόρεμά μου, ὑπὸ τῆς ΦΛΩΡΙΔΟΣ. — Τὸ πολιτικὸν ἔτος 1888 ἐν Ἑλλάδι, INCOGNITO. — Περιήγησις, θεατρικὸν σκαλάθυρμα, ΙΩΑΝ. Δ. ΝΙΚΟΛΑΡΑ. — Φλυαρία, ἔμμετρος σάτυρα, ὑπὸ ΑΧ. Π. — Πηλένια Πεδερά, σκῶμμα, Δ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑ. — Εἷς Πλίτων, Γ. ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΥ. — Μετὰ δύο αἰῶνας, Κ. Γ. ΞΕΝΟΥ. — Εἰδοποιήσεις.
